



Περιεχόμενα

Εισαγωγικό σημείωμα	σ.4
Το ελληνικό απαρτχάιντ	σ.6
Οι μύθοι των ρατσιστών	σ.17
Ένα αυτοκτονικό ξενόφερτο σχέδιο;	σ.22
ΑΓΙΟΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΑΣ	
Πόσοι είναι τελικά οι μετανάστες-πρόσφυγες χωρίς χαρτιά;	σ.26
Βγάψτε τις κουκούλες ... και μπείτε στο γύψο	σ.31
Υπάρχει αστυνομία που να 'ναι δίπλα και όχι ενάντια στον πολίτη;	σ.43
Για τη νέα κοινή επίθεση φασιστών και ΜΑΤ στο παλιό Σφραγείο στις 9/5	σ.53
Μπροστά στις Ευρωεκλογές - Ψήφο στο ΣΥΡΙΖΑ	σ.57
χωρίς αυταπάτες για τον κοινοβουλευτισμό	
Μερικά συμπεράσματα από τις Ευρωεκλογές	σ.79
Τποια είναι και τι προσπαθεί να κάνει η Κόκκινη Ορχήστρα	σ.97

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Το τεύχος 1 (καλοκαίρι 2009) του *Revol* που κρατάτε, ακολουθεί το δοκιμαστικό τεύχος 0 που κυκλοφόρησε το Μάρτη του 2009 ως αφιέρωμα στην εξέγερση του Δεκέμβρη. Το παρόν τεύχος είναι αντίστοιχα αφιερωμένο στην πάλη ενάντια στο καθεστώς των στρατοπέδων συγκέντρωσης και του απαρτχάιντ, που ετοιμάζουν για τους μετανάστες η ελληνική κυβέρνηση και το ακροδεξιό της στήριγμα, το ΛΑΟΣ.

Τα κείμενα που δημοσιεύονται σ' αυτό το τεύχος προέρχονται, τα περισσότερα, από τα blog της «Εργατικής Εξουσίας», του ηλεκτρονικού δελτίου *Avantgarde*, καθώς και της Κόκκινης Ορχήστρας στη Θεσσαλονίκη. Εξάιρεση είναι τα κείμενα:

α) «Οι Μύθοι των ρατσιστών» που το αλιεύσαμε από την ιστοσελίδα του Εργατικού Επαναστατικού Κόμματος (ΕΕΚ – Τροτσκιστές) και το χρησιμοποιούμε σ' αυτή την έκδοση με την άδεια των συντρόφων του ΕΕΚ, και

β) το κείμενο «Γύρω στις 200.000 ψυχές οι «παράνομοι» μετανάστες στη χώρα μας» της ΙΩΑΝΝΑΣ ΣΩΤΗΡΧΟΥ από την Ελευθεροτυπία.

Για μας έχουν ιδιαίτερη σημασία τα δύο άρθρα που αναφέρονται στις ευρωεκλογές, «Μπροστά στις ευρωεκλογές...» (σελ. 66) και «Μερικά συμπεράσματα...» (σελ. 91) και μάλιστα το πρώτο από αυτά. Σε καμία περίπτωση δεν εξαντλείται το ενδιαφέρον τους σε αυτό καθαυτό το εκλογικό αποτέλεσμα.



Πρόκειται για άρθρα που δίνουν ξεκάθαρα το στίγμα της εποχής και τα καθήκοντα που η συγκυρία βάζει μπροστά στους επαναστάτες. Το πώς παρεμβαίνουμε για να υπερασπίσουμε τους μετανάστες από το κράτος και τα φασιστοειδή δεν είναι ένα από τα πολλά ζητήματα που έχει να παλέψει κάποιος αγωνιστής. Αυτό που διακυβεύεται τώρα για την επαναστατική αριστερά είναι ο ίδιος ο λόγος ύπαρξής της: Αν περάσουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και το καθεστώς του εκ των προτέρων κατάδικου για τους μετανάστες και η αριστερά συνεχίζει να γράφει εκθέσεις ιδεών, αντί να οργανώνει την αντιπαράθεση με την κυβέρνηση, τότε στο μέλλον προβλέπεται πολλή ξηρασία...

Το επόμενο τεύχος το προγραμματίζουμε να κυκλοφορήσει τις μέρες πριν από τη διαδήλωση της ΔΕΘ, αρχές Σεπτέμβρη στη Θεσσαλονίκη.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΑΠΑΡΤΧΑΪΝΤ

Τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα το δεύτερο κύμα μετανάστευσης έχει επιφέρει τεράστιες αλλαγές τόσο στη διάρθρωση του πληθυσμού και στο κοινωνικό εποικοδόμημα, όσο και στην αγορά εργασίας. Ένας αρκετά μεγάλος και ετερόκλητος πληθυσμός μεταναστών και προσφύγων, θύματα των πολέμων του δυτικού ιμπεριαλισμού (με ελληνική συμμετοχή) από το Πακιστάν, το Αφγανιστάν, το Ιράκ, τις αφρικανικές χώρες (Νιγηρία, Σουδάν, Σομαλία κλπ), αλλά και από χώρες του ανατολικού μπλοκ, έχει εγκατασταθεί εδώ με σκοπό να ζήσει με μια στοιχειώδη αξιοπρέπεια. Σε πολλές περιπτώσεις η Ελλάδα αποτελεί απλώς τη χώρα εισόδου και χρησιμεύει ως σταθμός για τη μετάβαση σε κάποια άλλη ευρωπαϊκή χώρα.

Όπως και να 'χει, στην ελληνική επικράτεια αυτή τη στιγμή κατοικούν το πολύ 1.5 εκατομμύριο μετανάστες. Η πολιτική όμως που ακολουθείται στην Ελλάδα, αλλά και στην Ευρώπη-φρούριο, καταδικάζει το μεγαλύτερο κομμάτι των μεταναστών στην παρανομία και στην εξαθλίωση, με συνέπεια την έξαρση του ρατσισμού. Το κράτος και η κυβέρνηση βασίζουν τη μεταναστευτική πολιτική στην καταστολή και καταπατούν στοιχειώδη δικαιώματα των μεταναστών. Τέλος, η οικονομική κρίση, που εκδηλώνεται πλέον και στην Ελλάδα, πολώνει την κοινωνία περισσότερο και οξύνει τις αντιθέσεις. Οι ξένοι χρησιμεύουν ως αποδιοπομπαίος τράγος, καθώς γίνεται μια τεράστια προσπάθεια να αναδειχθούν ως η πηγή κάθε



προβλήματος. Αυτή η επιλογή της αστικής τάξης συσπειρώνει ένα τμήμα των μεσαίων στρωμάτων και μικροαστών, που φοβισμένοι πλέον από τη ρευστότητα της εποχής, αγωνιώντας για την ατομική τους ιδιοκτησία, θέλουν να επανέλθουμε σε μια προηγούμενη κανονικότητα, στην οποία δεν γίνεται να συνυπάρχουμε με τους αλλοδαπούς υπό αυτούς τους όρους, οπότε καλύτερα να απελαθούν. Όσο όμως και να εθελοτυφλούν κάποιοι επιμένοντας να βλέπουν το μεταναστευτικό κύμα ως ένα προσωρινό αναγκαίο κακό, η πραγματικότητα είναι διαφορετική. Η παρουσία των μεταναστών, ακόμη και αν ζουν στην αφάνεια, είναι παγιωμένη, και έχει σίγουρα σημαντικές κοινωνικές προεκτάσεις τόσο για το παρόν όσο και για το μέλλον.

Η ποσοτική διάσταση

Η Ελλάδα από χώρα εκροής μεταναστών στο τέλος του 20^{ου} αιώνα μετατράπηκε σε χώρα εισροής. Σύμφωνα με την απογραφή, το 1991 στην Ελλάδα υπήρχαν 167.276 μετανάστες, ενώ το 2001 υπήρχαν επισήμως σχεδόν 797.093 μετανάστες, αριθμός που τους τοποθέτησε στο 7% του πληθυσμού. Σύμφωνα με άλλες πηγές, το ποσοστό αυτό θα μπορούσε να φτάνει το 10% αν ληφθούν υπόψη όσοι δεν δήλωσαν την παρουσία τους κατά το χρόνο της απογραφής. Έκτοτε, αν υπολογιστεί ότι κάθε χρόνο εισέρχονται πάνω από 50.000, προστίθενται τουλάχιστον άλλες 400.000. Ένα ποσοστό, βέβαια, απελαύνεται. Αν υπολογιστεί και η κατά 290.000 τουλάχιστον αύξηση του πληθυσμού από το 1998 μέχρι το 2007

(INE/ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ), ενδεχομένως οι μετανάστες να φτάνουν το 1.5 εκατομμύριο. Δυστυχώς, η έλλειψη επίσημων στοιχείων καθιστά δύσκολο τον ακριβή υπολογισμό του αριθμού των μεταναστών. Το βέβαιο είναι αποτελούν πλέον ένα υπολογίσιμο κομμάτι της κοινωνίας, και όχι ένα τσούρμο περαστικών.

Μετανάστευση και εργασία-Επιπτώσεις στην ελληνική οικονομία

Το μεταναστευτικό κύμα συνέβαλε αρκετά στην οικονομική ανάπτυξη του ελληνικού καπιταλισμού μέσω της προσφοράς χειρωνακτικής, ιδίως ανειδίκευτης εργασίας με χαμηλό κόστος. Ο εισερχόμενος, νεαρός σε ηλικία, πληθυσμός αποτελεί πλέον σημαντικό τμήμα του εργατικού δυναμικού. Σύμφωνα με στοιχεία (ΕΣΥΕ, ΕΕΔ), ο παραγωγικός πληθυσμός των αλλοδαπών ανέρχεται στο 78% του συνολικού πληθυσμού τους, αφού το ποσοστό του πληθυσμού, που έχει ηλικία μεγαλύτερη των 65 ετών, αγγίζει μόλις το 2.75%.

Όσον αφορά τους κλάδους απασχόλησης των μεταναστών σύμφωνα με στοιχεία της ΕΣΥΕ, ΕΕΔ, το 75% του πληθυσμού τους εργάζονται σε τέσσερις κλάδους της οικονομίας: κατασκευαστικός τομέας, ιδιωτικά νοικοκυριά, μεταποιητική βιομηχανία και ξενοδοχεία/εστιατόρια. Ένα 15% εργάζεται στη γεωργία και το εμπόριο. Σε αυτά τα ποσοστά παρατηρούνται μεγάλες διαφορές ανάλογα με το φύλο. Έτσι, για παράδειγμα, το 80% των γυναικών εργάζονται στην παροχή προσωπικών υπηρεσιών και καθαρισμού, ενώ το 44% των ανδρών



απασχολούνται στην οικοδομή. Διαφοροποιήσεις παρατηρούνται και όσον αφορά την υπηκοότητα, καθώς οι άνδρες που προέρχονται από χώρες της Ασίας και της Αφρικής κατά κύριο λόγο δεν απασχολούνται στη οικοδομή (Ευρωπαϊκό Παρατηρητήριο Εργασιακών Σχέσεων/ Άντα Σταμάτη, ΙΝΕ/ΓΣΕΕ).

Όσον αφορά τους όρους εργασίας, οι μετανάστες είναι γενικά χαμηλά αμειβόμενοι, ενώ εργάζονται πολλές ώρες. Σύμφωνα με στοιχεία, μόνο το 36% εργάζεται μέχρι και 40 ώρες την εβδομάδα στη μοναδική ή την κύρια απασχόλησή τους. Το 34% των μεταναστών εργάζεται 41 με 50 ώρες την εβδομάδα, το 18% εργάζεται 51-60 ώρες και το 12% από 61 ώρες και πάνω. Παρόλα αυτά, μόνο το 21% αμείβεται με περισσότερα από 800 ευρώ το μήνα καθαρά. Το μεγαλύτερο ποσοστό έχει αποδοχές μεταξύ 500 και 800 ευρώ το μήνα, ενώ ένα 19% βγάζει κάτω από 500 (ΙΝΕ/ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ). Αυτό φυσικά αφορά τα επίσημα στοιχεία, γιατί στην πραγματικότητα υπολογίζοντας τη μαύρη εργασία είναι πολύ περισσότεροι οι πιο χαμηλά αμειβόμενοι.

Οι βασικοί πυλώνες της ελληνικής οικονομίας, δηλαδή ο κατασκευαστικός τομέας και ο τουρισμός, επωφελήθηκαν αρκετά από τα φθηνά εργατικά χέρια. Μέρος των ελλήνων οικοδόμων αναβαθμίστηκε σε εργολάβους, και πλέον η οικοδομή βασίζεται σε πολύ μεγάλο βαθμό σε ξένα εργατικά χέρια. Και φυσικά οι μετανάστες αποτελούν πλέον τα συχνότερα θύματα εργατικών ατυχημάτων σε οικοδομές και κατασκευές έργων. Ας

μην ξεχνάμε πως και τα έργα για τους Ολυμπιακούς αγώνες ήταν ποτισμένα με το αίμα μεταναστών εργατών. Αν ληφθεί υπόψη η μαύρη εργασία, σχεδόν το 70% των εργατών στα ολυμπιακά εργοτάξια ήταν ξένοι (INE, ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ).

Παράλληλα, οι τουριστικές επιχειρήσεις ανέβασαν το ποσοστό των κερδών από τη συστηματική εκμετάλλευση των ξένων εργατών. Κηπουροί, σερβιτόροι, καθαρίστριες, λαντζιέρηδες από διάφορες χώρες στελέχωσαν ξενοδοχεία, εστιατόρια και μπαρ.

Και στον γεωργικό τομέα το μεταναστευτικό κύμα επέφερε αλλαγές. Στην καλλιέργεια της γης πλέον δουλεύουν σε μεγάλο βαθμό μετανάστες κάτω από άθλιες συνθήκες εκτεθειμένοι σε επικίνδυνα τοξικά φυτοφάρμακα. Ένα πρόσφατο παράδειγμα που σκιαγράφησε την κατάσταση ήταν τα γεγονότα στη Μανωλάδα, όπου αποκαλύφθηκε το φεουδαρχικό καθεστώς, που κρατάει δέσμιους τους εργαζόμενους στην παραγωγή φράουλας. Τα μεροκάματα ήταν 22 ευρώ και οι μετανάστες ζούσαν σε καταυλισμούς σαν σύγχρονοι δουλοπάροικοι, απομονωμένοι από την υπόλοιπη κοινωνία. Αυτοί οι άνθρωποι αποτελούν εποχιακό προσωπικό. Τους μήνες που δεν καλλιεργούν φράουλες είναι ανεπιθύμητοι. Μέχρι και φωτιά σε καταυλισμό έβαλαν κάποιοι, με σκοπό να τους απομακρύνουν. Όμως, όπως παραδέχονται οι ίδιοι οι αγρότες, *«αν δεν υπήρχαν οι μετανάστες, η παραγωγή δεν θα έφτανε ποτέ στον καταναλωτή»*.

Μιας και η πλειοψηφία του γυναικείου πληθυσμού των μεταναστών είναι καθαρίστριες αξίζει να αναφερθούμε στον



συγκεκριμένο τομέα. Οι καθαρίστριες που δεν εργάζονται σε ιδιώτες, κυρίως βρίσκουν δουλειά μέσω γραφείων επινοικίασης, με άθλια μεροκάματα. Όπως καταγγέλλει η Παναττική Ένωση το μεροκάματο δεν είναι ούτε 4 ευρώ την ώρα και οι συνθήκες απάνθρωπες με επόπτες που παρακολουθούν τα διαλείμματα, την ταχύτητα των εργαζομένων, και φροντίζουν να δουλεύουν ασταμάτητα.

Ευρώπη φρούριο και Ελλάδα – Νομιμοποίηση μεταναστών

Το 1998 άρχισε στην Ελλάδα η πρώτη διαδικασία νομιμοποίησης. 800.000 μετανάστες που αποσκοπούσαν στην νομιμοποίηση, προσέκρουσαν πάνω στη γραφειοκρατία και την έλλειψη υποδομών, και πολλοί δεν τα κατάφεραν. Το 2001 τέθηκε σε ισχύ ο νόμος 2910 για την είσοδο και παραμονή αλλοδαπών, πολλές διατάξεις του οποίου είχαν διακριτικό χαρακτήρα. Και πάλι οι γνωστές δυσκολίες άφησαν σημαντικό κομμάτι εκτός νομιμοποίησης. Η τρίτη «ευκαιρία» δόθηκε το 2005, όταν τέθηκε σε εφαρμογή ο νόμος Ν.3386/2005, σύμφωνα με τον οποίο δικαίωμα νομιμοποίησης θα είχαν οι μετανάστες που διέμεναν στη χώρα μέχρι τις 31.12.2004. Και αυτή η προσπάθεια ήταν αποτυχημένη, αφού εξαιτίας των παράλογων δικαιολογητικών και των ακριβών παραβόλων, που απαιτούνταν, χιλιάδες μετανάστες δεν τα κατάφεραν.

Έκτοτε δεν έχει ανοίξει ποτέ το θέμα της νομιμοποίησης. Σήμερα δεν υπάρχει κανένας άλλος τρόπος νομιμοποίησης των μεταναστών πέρα από την αίτηση ασύλου, που φυσικά είναι πάντοτε αρνητική. Έτσι, ενώ το κράτος μιλάει πάντα για λαθρομετανάστες και ποτέ για πρόσφυγες, οδηγεί τους πάντες στη διαδικασία που αφορά τους αιτούντες άσυλο. Στην Πέτρου Ράλλη οι ατελείωτες ουρές από τη νύχτα είναι μια τραγική εικόνα.

Τελικά, το μόνο που καταφέρνουν κάποιοι να πάρουν στα χέρια τους είναι απλά ένα χαρτί-ραντεβού, με το οποίο θα διεκδικήσουν το δελτίο αιτήσαντος ασύλου. Ακόμη και αν το αποκτήσουν όμως, θα χρειαστεί να περιμένουν άλλα 2-3 χρόνια μέχρι να εξεταστεί η περίπτωση τους. Η επιτροπή αποτελείται από μπάτσους οι οποίοι ολοκληρώνουν τις συνεντεύξεις σε 10 λεπτά και το 99.9% των αιτήσεων απορρίπτονται (Ελευθεροτυπία 24/05/2009).

Παράλληλα όλα αυτά τα χρόνια οι παράνομες συλλήψεις και επαναπροωθήσεις, οι ξυλοδαρμοί, τα βασανιστήρια ήταν καθηστώς. Τα τελευταία χρόνια η Ευρώπη-φρούριο ήρθε να επισφραγίσει αυτή την κατάσταση. Η Ε.Ε. προωθεί τη συγκεκριμένη πολιτική, και νομιμοποιεί τα εγκλήματα στη Θέουτα και Μελίγια, στην Ιταλία, την Ελλάδα και παντού.

Παράλληλα, η Ελλάδα αξίζει να σημειωθεί ότι έχει λάβει εκατομμύρια από την Ε.Ε. για τη δημιουργία υποδομών μιας και πρόκειται για χώρα εισόδου. Μέχρι το 2013 θα πάρει 300 εκ. ευρώ (!) για την αντιμετώπιση του προβλήματος της μετανάστευσης. Για την Ελλάδα αυτό σημαίνει, εκτός φυσικά από κέρδη στις τσέπες μερικών, περιπολίες στο Αιγαίο, περισσότερη αστυνόμευση και



προσπάθεια ελέγχου των μεταναστών. Ούτε κατά διάνοια αξιοπρεπείς χώρους διαμονής, υποδομές, πρόσληψη διερμηνέων στα τμήματα και κέντρα υποδοχής κλπ.

Η έκθεση της M.K.O. PRO ASYL (και ομάδας ελλήνων δικηγόρων) που κατατέθηκε στην Ε.Ε., στην Επιτροπή Κατά των Βασανιστηρίων (CPT) του Συμβουλίου της Ευρώπης και στην ελληνική κυβέρνηση, έδωσε μια καλή περιγραφή του τι συμβαίνει στα σύνορα. Σύμφωνα με την έκθεση, το κυνηγητό στο Αιγαίο διεξάγεται αδιάκοπα και αφήνει αρκετά πτώματα στον πάτο του. Περισσότερα από 120 άτομα έχασαν μόνο μέσα στο 2007 τη ζωή τους στα νερά του ανατολικού Αιγαίου, αφού οι λέμβοι επαναπροωθούνται βίαια προς τα τουρκικά χωρικά ύδατα, αφήνονται μεσοπέλαγα ή και βυθίζονται. Από το 2005 έως και τον Αύγουστο του 2007, σε Έβρο, Χίο, Σάμο και Λέσβο, συνελήφθησαν περίπου 55.000 μετανάστες. Οι περισσότεροι στοιβάχτηκαν και απελάθηκαν με συνοπτικές διαδικασίες, χωρίς να τους δοθεί καν η δυνατότητα υποβολής αίτησης ασύλου. Πολλά είναι τα περιστατικά ξυλοδαρμών, εξευτελισμών και βασανιστηρίων και η κατάσταση των κέντρων υποδοχής ελεεινή (Ελευθεροτυπία 30/10/2007).

Η κοινωνική προέκταση

Ο μεγάλος αριθμός των μεταναστών που ζουν στην παρανομία και εργάζονται σε κάτεργα μαύρης εργασίας, σε

αποθήκες, στα φανάρια, ως περιπλανώμενοι μικροπωλητές κλπ., στην πραγματικότητα βρίσκεται κάτω από ένα νέο καθεστώς δουλείας που έχει αναδυθεί με νέες μορφές. Άνθρωποι-φαντάσματα χωρίς κανένα δικαίωμα, ζουν διαρκώς υπό τον φόβο της σύλληψης και της απέλασης. Οι εργαζόμενοι χωρίς χαρτιά δεν έχουν απολύτως κανένα δικαίωμα και συχνά αποτελούν θύματα κακομεταχείρισης από λυσσασμένους εργοδότες. Παράλληλα, όσοι μετανάστες έχουν άδειες παραμονής, όπως αναφέρθηκε πιο πάνω, ασκούν όλα τα απαξιωμένα από τους Έλληνες επαγγέλματα με χαμηλά μεροκάματα, ενώ δεν έχουν πολιτικά δικαιώματα. Αυτό σημαίνει για την Ελλάδα μια εργατική τάξη διασπασμένη, με ένα κομμάτι της να είναι αποκλεισμένο από την κοινωνική ζωή.

Ουσιαστικά η ύπαρξη μιας νέας εργατικής τάξης χωρίς κανένα κοινωνικό και πολιτικό δικαίωμα τινάζει στον αέρα τα απομεινάρια της κοινωνικής συνοχής και δημιουργεί μια νέα κοινωνική διάρθρωση. Η άγρια εκμετάλλευση των μεταναστών αποτέλεσε την υλική βάση για την κοινωνική άνοδο των μικροαστών, δημιουργώντας και την αντίστοιχη συνείδηση. Η ύφεση αποτελεί το τέλος αυτών των προσδοκιών. Με τρόπο οι μικροαστοί συνειδητοποιούν πως η κοινωνική κινητικότητα έχει και αντίστροφη ροή! Η ενδεχόμενη πτώση τους στην κατάσταση των προλεταρίων, ο θυμός για το πολιτικό σύστημα που αδυνατεί να προστατέψει το επίπεδο της ζωής τους, είναι το υπόβαθρο της αγανάκτησής τους. Άνθρωποι ξεκομμένοι από κάθε θεωρία, συνηθισμένοι στις βολικές ερμηνείες των συνωμοσιολογικών σεναρίων, αναπαράγουν διάφορες θεωρίες περί σχεδίων αλλοίωσης



της εθνικής μας ταυτότητας. Επιπλέον, το εξαθλιωμένο προλεταριάτο, που ενδεχομένως να δείχνει στους μικροαστούς το μέλλον τους, δεν είναι σίγουρα μια ευχάριστη εικόνα. Ο τζίρος του μικροαστού φθίνει, η γειτονιά του μοιάζει αλωμένη από τους βάρβαρους ξένους, οι πραγματικοί υπαίτιοι της κρίσης είναι πολύ μακριά, έτσι οι απόκληροι είναι ο εύκολος στόχος και οι μόνιμοι αποδέκτες του λεκτικού και φυσικού μίσους των ελλήνων μικροαστών.

Οι «αγανακτισμένοι πολίτες» φροντίζουν να απομονώνουν τους μετανάστες όλο και περισσότερο, δείχνοντάς τους με κάθε τρόπο πως εδώ είναι ανεπιθύμητοι. Η κυβέρνηση συμμαρτυρεί τους φόβους τους για την ασφάλεια και απαντά με αστυνόμευση και επιθετικές επιχειρήσεις ελέγχου των μεταναστών. Οι εξευτελισμοί στις υπηρεσίες στα αστυνομικά τμήματα ή στα νοσοκομεία, δείχνουν πως ο πολυπολιτισμός με τους όρους που κάποιιοι τον φαντάζονται είναι μια ουτοπία. Αυτός ο νέος πληθυσμός ασφυκτιά μέσα στον ελάχιστο ζωτικό χώρο που του αναλογεί. Μέσα σε διαμερίσματα όπου στοιβάζονται δεκάδες, χωρίς στοιχειώδεις κανόνες υγιεινής, σε υπόγεια κολαστήρια-τόπους εργασίας, το νέο προλεταριάτο βιώνει τον 19^ο αιώνα, χάνοντας κάθε ανθρώπινη ουσία.

Η ελληνική εργατική τάξη δεν βλέπει να τη συνδέει τίποτα με αυτό το υποπρολεταριάτο. Τα συμφέροντά της, όπως τα αντιλαμβάνεται στη στρεβλή συνείδησή της, βρίσκονται σε αντίθεση

με αυτά των μεταναστών. Το ίδιο είναι εύκολο να συμβεί και στην αριστερά, όπως συνέβη στη Γαλλία, που οι εξεγέρσεις των προαστίων έφεραν και την αριστερά σε αμηχανία. Μια μάχη που ανοίγεται για την αριστερά είναι η προσέγγιση αυτού του τμήματος της εργατικής τάξης, των περιθωριοποιημένων εργαζομένων. Όπως αλλάζει όλη η κοινωνία, θα πρέπει να αλλάξει και η αριστερά. Αν εξακολουθήσει να εκφράζει αποκλειστικά τα συμφέροντα της πιο «προνομιούχας» εργατικής τάξης, στις κοινωνικές εκρήξεις που θα ακολουθήσουν (όπως πρόσφατα αυτή των μουσουλμάνων) θα βρεθεί σε αδιέξοδο. Η ενότητα ελλήνων και ξένων εργατών δεν προκύπτει αυθόρμητα, ούτε είναι απαραίτητη στο όνομα κάποιου εργατισμού. Είναι ένα πολιτικό καθήκον, είναι ουσιαστικά η συμπύκνωση της πολιτικής πρότασης της αριστεράς. Η οικονομική κρίση πυροδοτεί το υπαρκτό πρόβλημα της μετανάστευσης και η κοινωνία πολώνεται γύρω από τις λύσεις.

Σοφία Κ.





ΟΙ ΜΥΘΟΙ ΤΩΝ ΡΑΤΣΙΣΤΩΝ

Γιατί, παντού υπάρχει ένας μύθος....

Μύθος πρώτος: *Οι μετανάστες παίρνουν τις δουλειές από τους Έλληνες.*

Απάντηση: Ποιος Έλληνας θα δούλευε στα φανάρια πλένοντας τζάμια; Ποιος Έλληνας θα μάζευε φράουλες στην Μανωλάδα, μήλα στο Βέρμιο, σταφίδες στην Κόρινθο; Ποιος Έλληνας θα δούλευε ως οικιακός βοηθός σε ηλικιωμένους ανθρώπους; Τα εργοστάσια, που έκλεισαν, δεν έκλεισαν εξαιτίας των μεταναστών, αλλά εξαιτίας των αφεντικών που τσέπωσαν και επιδοτήσεις κλείνοντάς τα. Τα σχολεία και τα νοσοκομεία δεν είναι επανδρωμένα με προσωπικό και νέοι πτυχιούχοι μένουν άνεργοι, και αυτό δεν οφείλεται στην παρουσία των μεταναστών, αλλά στις πολιτικές λιτότητας των κυβερνήσεων των τελευταίων ετών.

Μύθος δεύτερος: *Οι μετανάστες φταίνε για τα χαμηλά μεροκάματα.*

Απάντηση: Και η ευθύνη των κυβερνήσεων που δίνουν μηδενικές αυξήσεις στους μισθούς εδώ και 25 χρόνια και επιβάλλουν

με νομοθετικές ρυθμίσεις ανώτατα πλαφόν αυξήσεων; Η ευθύνη των εργοδοτών που αφήνουν απλήρωτες υπερωρίες, καθυστερούν μισθούς και παροχές και εισφοροδιαφεύγουν; Η ευθύνη των προγραμμάτων της ΕΕ για προγράμματα stage και για τις ελαστικές εργασιακές σχέσεις στον ευρύτερο δημόσιο τομέα ; Η ευθύνη των ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων με τις απλήρωτες πρακτικές ασκήσεις των φοιτητών; Η ευθύνη των εργατοπατέρων που δεν οργανώνουν τους μετανάστες στα σωματεία για να διεκδικήσουν και αυτοί καλύτερες αμοιβές;

Μύθος τρίτος: *Οι μετανάστες επιβαρύνουν τις υποδομές μας σε υγεία, παιδεία, ασφάλιση.*

Απάντηση: Στην πραγματικότητα οι μετανάστες έχουν χτίσει τα πιο πολλά από τα σύγχρονα σχολεία και νοσοκομεία όπως και τα περισσότερα δημόσια έργα. Αν νομιμοποιηθούν θα υπάρξει μια ορθολογική καταγραφή των αναγκών της χώρας σε σχολεία και νοσοκομεία. Αν ασφαλιστούν και ταυτόχρονα κυνηγηθεί η καταγεγραμμένη εισφορο-διαφυγή των εργοδοτών, τότε το ασφαλιστικό σύστημα αντέχει για πολλές δεκαετίες ακόμη με υψηλού επιπέδου παροχές.

Μύθος τέταρτος: *Οι μετανάστες ευθύνονται για την αύξηση της εγκληματικότητας.*

Απάντηση: Καμιά επίσημη ή ανεπίσημη στατιστική ούτε του Υπ. Δημόσιας Τάξης, ούτε κανενός άλλου φορέα δεν αποδεικνύει το γεγονός. Στην πραγματικότητα η παραβατικότητα των μεταναστών



κατά 99% οφείλεται σε αδικήματα περί παραβίασης του νόμου περί αλλοδαπών, επειδή κατά ένα μεγάλο ποσοστό εισέρχονται στην χώρα παράνομα.

Μύθος πέμπτος: *Οι μετανάστες είναι φορείς ασθενειών και μολύνσεων.*

Απάντηση: Αν οι μετανάστες γίνουν νόμιμοι και αποκτήσουν και αξιοπρεπείς κατοικίες, θα έχουν κανονική περίθαλψη όπως όλοι και σπίτια καθαρά. Είναι η πολιτική των κυβερνήσεων που κυβερνούν αυτή την χώρα αυτή που ευθύνεται για τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης τους είτε σε παραπήγματα, είτε σε στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Μύθος έκτος: *Οι μετανάστες είναι πάρα πολλοί για την μικρή χώρα μας και απειλούν τον δημογραφικό συσχετισμό της.*

Απάντηση: Στην πραγματικότητα, η Ελλάδα έχει ένα από τα χαμηλότερα ποσοστά μεταναστών σε σχέση με τις άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Με 450 χιλιάδες νόμιμες πράσινες κάρτες και κάπου 305 χιλιάδες παράνομους κατά μέσο όρο σύμφωνα με εκθέσεις της Ελληνικής Αστυνομίας παρά τα τερατώδη ψέματα των ρατσιστών. Αν δε, ήταν όλοι νόμιμοι, τότε ο αριθμός θα ήταν ακόμη μικρότερος, αφού στην συντριπτική τους πλειοψηφία, οι μετανάστες παραμένουν στην χώρα γιατί δεν μπορούν να εκδώσουν νόμιμα

ταξιδιωτικά έγγραφα και να ταξιδεύσουν σε άλλες χώρες. Επιπλέον η πάλαι ποτέ χώρα του Ξένιου Δία και της Δημοκρατίας, είναι η τελευταία στην Ευρώπη σε παροχή πολιτικού ασύλου με το τραγικό ποσοστό του 0,1% επί του συνόλου των αιτήσεων.

Μύθος έβδομος: *Οι μετανάστες μας κοστίζουν πολλά χρήματα ως κράτος.*

Απάντηση: Μας κόστισαν και μας κοστίζουν πολλά περισσότερα χρήματα, η συμμετοχή μας ως χώρα σε όλες τις πολεμικές ιμπεριαλιστικές εκστρατείες οι οποίες δημιούργησαν την μαζική προσφυγιά εκατομμυρίων ανθρώπων. Από την Σομαλία, την Γιουγκοσλαβία, τον Λίβανο, το Ιράκ, την Αλβανία, το Αφγανιστάν τα εκατομμύρια των προσφύγων δεν έφυγαν επειδή έτσι ήθελαν αλλά επειδή η Ελλάδα, μαζί με τους ιμπεριαλιστές συμμάχους της, τους βομβάρδισε. Αν αποσυρθούν τα ξένα στρατεύματα από αυτές τις χώρες μαζί και ο ελληνικός στρατός και οι κοινωνίες τους ορθοποδήσουν, τότε δεν θα υπάρχει λόγος προσφυγιάς.

Μύθος όγδοος: *Οι επιχειρήσεις σκούπα της αστυνομίας θα λύσουν το πρόβλημα της μετανάστευσης.*

Απάντηση: Οι επιχειρήσεις σκούπα, απλά θα θέσουν σε κίνδυνο τις ζωές μερικών χιλιάδων μεταναστών που ίσως απελαθούν προς καθεστώτα αυταρχικά και εμπόλεμα. Η μετανάστευση θα συνεχιστεί όσο δεν λύνονται τα προβλήματα στις χώρες αυτές. Το πιο πιθανόν είναι να δυναμώσουν τα κυκλώματα



των μαφιόζων δουλεμπόρων καθώς θα ακριβύνει την ταρίφα τους. Μαζί τους θα αυξηθεί και η μίζα των κρατικών λειτουργών (αστυνομικών, λιμενικών, συνοριοφυλάκων κλπ) που μεσολαβούν σε αυτά τα κυκλώματα.

Μύθος ένατος: *Η μεταφορά σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και η δημιουργία χώρων υποδοχής των μεταναστών είναι ανθρωπιστικό μέτρο.*

Απάντηση: Όλα τα στρατόπεδα συγκέντρωσης από το ναζιστικό Άουσβιτς μέχρι τα γκουλάγκ της Σιβηρίας και τα ελληνικά Μακρονήσια, ήταν κολαστήρια. Η μόνη ανθρωπιστική λύση είναι η νομιμοποίηση όλων των μεταναστών και έτσι η απόκτηση ικανότητας να ζήσουν εδώ αξιοπρεπώς ή να ταξιδεύσουν κανονικά κάπου αλλού.

Μύθος δέκατος και τελευταίος: *Πετάει, πετάει ο γάιδαρος!*

Απάντηση: Αν και περισσότερο πειστικός μύθος από τους παραπάνω των φαντασιόπληκτων ρατσιστών, είναι μύθος και αυτός!

Το παραπάνω άρθρο το ανακαλύψαμε στην ιστοσελίδα του Εργατικού Επαναστατικού Κόμματος (Ε.Ε.Κ). Ευχαριστούμε τους συντρόφους που μας παραχώρησαν το δικαίωμα της αναδημοσίευσής του.

ΕΝΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΚΟ ΞΕΝΟΦΕΡΙΤΟ ΣΧΕΔΙΟ: ΑΓΙΟΣ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΑΣ

της Μαρίνας Βήχου

Εδώ και έξι περίπου μήνες, όσοι κατοικούμε στην περιοχή του Αγίου Παντελεήμονα-το σπίτι μου είναι 3 λεπτά από την πλατεία-γινόμαστε μάρτυρες ενός σχεδίου που ξετυλίγεται μεθοδικά από κύκλους που όλα πλέον δείχνουν ότι επιθυμούν να εμπλέξουν τη χώρα μας, την αχίλλειο πτέρνα της Ευρώπης, σ' έναν αιματηρό κύκλο βίας με αφορμή το μεταναστευτικό.

Η έλλειψη μεταναστευτικής και προσφυγικής πολιτικής της κυβέρνησης, η αδιαφορία της Ε.Ε. για τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η Ελλάδα ως χώρα εισόδου προσφύγων, η συσσώρευση πολυάριθμων εξαθλιωμένων προσφύγων από το Ιράκ, το Πακιστάν και το Αφγανιστάν στο εδώ και χρόνια υποβαθμισμένο κέντρο της πόλης μας, δημιουργεί ένα υπόστρωμα αγανάκτησης κάποιων συμπολιτών μας, κάτι που χειραγωγείται πλέον από κύκλους της ακροδεξιάς, φασιστικών ομάδων και λούμπεν στοιχείων, δημιουργώντας μια εικόνα παρακράτους, με



στοιχεία των αρχών της δεκαετίας του '60, σε νέα, πιο “έντεχνη” διασκευή.

Παράλληλα όμως, έντονη είναι η αγανάκτηση που νιώθουν και οι ίδιοι οι πρόσφυγες. Εγκλωβισμένοι σε μια χώρα στην οποία οι περισσότεροι δεν επιθυμούν να ζήσουν, χωρίς να μπορούν να πάρουν τα χαρτιά που θα τους νομιμοποιήσουν για να βρουν δουλειά, υφίστανται εξευτελιστική μεταχείριση στην Πέτρου Ράλλη, τους αρνούνται να έχουν έναν δικό τους τόπο λατρείας, τους εκμεταλλεύονται κάθε είδους “δουλέμποροι”. Επίσης δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι έφυγαν κυνηγημένοι απ’ τον πόλεμο και τη φτώχεια, ελπίζοντας σε μια καλύτερη μοίρα.

Μέσα σ’ αυτό το σκηνικό ξεκίνησαν τον περασμένο Νοέμβριο τα φασιστικά συλλαλητήρια στον Άγιο Παντελεήμονα, με το προκάλυμμα της επιτροπής “Αγανακτισμένων Πολιτών”. Εμετικά κείμενα, που καλλιεργούν το μίσος εναντίον συνολικά των ξένων, βρίσκουν την ανοχή τμήματος των κατοίκων της περιοχής, που νιώθουν επίσης εγκλωβισμένοι στο υποβαθμισμένο από τη δεκαετία του '70 κέντρο της πόλης.

Μικροαστικά στρώματα και ηλικιωμένοι στη συντριπτική τους πλειοψηφία, οι Έλληνες της περιοχής είναι ένα “εύκολο” ακροατήριο για τους χρυσαυγίτες και τους παρακρατικούς. Πόσο μάλλον όταν της επιτροπής ηγείται ένας μεσίτης, κατά τα άλλα ευυπόληπτος πολίτης. Είναι και το συλλογικό ασυνείδητο που

λειτουργεί. Ο ίδιος βιώνει χρόνια τώρα μείωση των εισοδημάτων του από την πτώση των τιμών των ακινήτων στην περιοχή. Πολλοί είναι αυτοί που πιστεύουν την επιχειρηματολογία του “*αν φύγουν οι ξένοι, θα έρθουν πάλι Έλληνες, θα ανέβει η αξία της περιοχής μας*”. Τους υπόσχεται έναν άλλο παράδεισο.

Σ’ αυτούς τους αλληλοσυγκρουόμενους παραδείσους χτίζει η ακροδεξιά. Οι επιχειρήσεις “σκούπα” στην περιοχή που ξεκίνησαν τον περασμένο Νοέμβριο έκαναν τη μία πλευρά να αναθαρρήσει. “*Επιτέλους μας άκουσε η αστυνομία και ο Μαρκογιαννάκης*”. Μέχρι την περασμένη εβδομάδα που στο πλαίσιο “σκούπας” αστυνομικός έσκισε το Κοράνι ενός Σύριου μετανάστη. Τώρα η σταγόνα ξεχείλισε το ποτήρι απ’ την άλλη πλευρά. Δύο απανωτές πορείες στο κέντρο της πόλης με το σύνθημα “*Αλλάχ Ακμπάρ*”, αστυνομοκρατία, μεμονωμένα περιστατικά βανδαλισμών σε βιτρίνες και αυτοκίνητα στην Γ’ Σεπτεμβρίου.

Ακολουθεί ο εμπρησμός σε υπόγειο τζαμί στην περιοχή του Αγίου Παντελεήμονα, όπου “αγανακτισμένοι” πολίτες βάζουν λουκέτο στην παιδική χαρά και με την ανοχή τους φασιστικές ομάδες κυνηγούν τη νύχτα πρόσφυγες στα στενά της περιοχής. Χθες κάποιος κάτοικος είδε να μαχαιρώνουν έναν Αφγανό πρόσφυγα. Δεν το κατήγγειλε όμως στην αστυνομία, έτσι κι αλλιώς όλοι γνωρίζουμε ότι υπάρχει συγκάλυψη. Ο απόλυτος φόβος, η τρομοκρατία. Η σιωπή.

Την Παρασκευή, οι μουσουλμανικές κοινότητες των προσφύγων έχουν ανακοινώσει νέα πορεία διαμαρτυρίας για τον



εμπρησμό του τζαμιού. Προσωπικά, δεν αμφιβάλλω πλέον για τη συνέχεια. Αστυνομοκρατία, βανδαλισμοί, επιχείρηση “σκούπα”, κυνηγοί κεφαλών το βράδυ...

Μέχρι πότε; Μέχρις ότου, αργά ή γρήγορα, υπάρξει κάποιος νεκρός. Και τότε θα δούμε όλοι πόσο εύκολα τα όνειρά μας θα γίνουν εφιάλτες. Πόσο εύκολα μπορεί η Αθήνα να γίνει, όχι Παρίσι, αλλά Σαράγεβο ή Καμπούλ. Μόνο που για όλα αυτά υπάρχουν βαρύτερες πολιτικές ευθύνες. Σε μια κυβέρνηση ανίκανη να εκπονήσει και να εφαρμόσει μεταναστευτική και προσφυγική πολιτική, σε μια αντιπολίτευση που νοιάζεται μόνο για το πώς θα ανέβει στον “θρόνο”, σε μια κοινωνία όχι πλέον πολιτών, αλλά αποχαυνωμένων στις πολυθρόνες τους ανθρώπων. Μόνο που κάποιοι όλα αυτά τα έχουν ζυγίσει και δουλεύουν τα “σκοτεινά” τους σχέδια. Ας ξυπνήσουμε επιτέλους!

* Η Μαρίνα Βήχου είναι δημοσιογράφος και δραστηριοποιείται σε κινήσεις πολιτών για το περιβάλλον.



ΠΟΣΟΙ ΕΙΝΑΙ ΤΕΛΙΚΑ ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ-ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΧΩΡΙΣ ΧΑΡΤΙΑ;

Τα κιτρινοκάναλα συνεχίζουν να διαδίδουν τα παραμύθια των ρατσιστών και των φασιστών γύρω από το νούμερο των μεταναστών χωρίς χαρτιά, που βρίσκονται στην Ελλάδα και για εκατομμύρια επιπλέον που, δήθεν ετοιμάζονται να «εισβάλουν» στο άμεσο μέλλον. Για να δικαιολογήσουν το ρατσιστικό πογκρόμ και τις μαζικές σκούπες μάς λένε ότι ήδη βρίσκονται στη χώρα 2.000.000 «λαθρομετανάστες».

Εδώ δεν θα μιλήσουμε για το πόσοι χωράνε στη χώρα, και φυσικά αυτό δεν θα το αποφασίσει το κάθε φασιστόμουτρο. Όπως και να 'χει, το πραγματικό νούμερο, σύμφωνα με έρευνα του Ινστιτούτου Μεταναστευτικής Πολιτικής, ίσα που αγγίζει τις 200.000 μετανάστες-πρόσφυγες που βρίσκονται γκετοποιημένοι και ριγμένοι στην παρανομία και χωρίς χαρτιά. Την αποκλειστική ευθύνη φέρει η ρατσιστική πολιτική του ελληνικού κράτους, που από το 2005 αρνείται οποιαδήποτε διαδικασία νομιμοποίησής τους, αφού δεν υπάρχει καμία σχετική νομική φόρμουλα. Κατά τα άλλα, ο αρχιρατσιστής Καρατζαφέρης και η κλίκα του περιφέρονται στα



κανάλια απαιτώντας «καταγραφές, καταμετρήσεις και ποσοτώσεις».

Αποκαλυπτικό είναι το άρθρο της Ι. Σωτήρχου που αναδημοσιεύουμε από την Ελευθεροτυπία στις 10/6/09¹.

Να προσθέσουμε επίσης ότι κάθε απέλαση στοιχίζει στο ελληνικό δημόσιο 6.000 ευρώ. Όπως φαίνεται, η επιχείρηση «απελάσεις» εξελίσσεται σε μια ακόμη χοντρή μπίζνα για τα λαμόγια, που συνεχίζουν να λυμαίνονται τη δημόσια περιουσία. Φανταζόμαστε ότι ρατσιστές που ξελαρυγγιάζονται στα κανάλια όλη μέρα θα πάρουν τις μίζούλες, που τους αναλογούν.

Γύρω στις 200.000 ψυχές οι «παράνομοι» μετανάστες στη χώρα μας

Της ΙΩΑΝΝΑΣ ΣΩΤΗΡΧΟΥ

Όσο δύσκολο και αν είναι να υπολογιστεί ο αριθμός των μεταναστών που ζουν παράνομα στη χώρα μας, η επιστημονική έρευνα έχει εστιάσει επανειλημμένως στο θέμα μέσα από ποικίλες προσεγγίσεις.

¹ <http://www.enet.gr/?i=news.el.article&id=52780>.

Και παρά τις διαφορετικές αφετηρίες και συνισταμένες, τουλάχιστον των δύο πιο πρόσφατων μελετών που ολοκληρώθηκαν πέρσι, ο αριθμός στον οποίο καταλήγουν τείνει να συμπέσει: καθώς οι «ανεπίσημοι» ή «παράνομοι» αλλοδαποί που ζουν στη χώρα μας εκτιμάται ότι είναι γύρω στις 200.000. Με άλλα λόγια, για κάθε τρεις νόμιμους μετανάστες υπάρχει τουλάχιστον ένας που ζει στη χώρα χωρίς άδεια παραμονής.

Στην έρευνα «Εκτίμηση του όγκου των αλλοδαπών που διαμένουν παράνομα στην Ελλάδα», που εκπονήθηκε για λογαριασμό του Ινστιτούτου Μεταναστευτικής Πολιτικής με επιστημονικό υπεύθυνο τον καθηγητή Θεόδωρο Λιανό, τον Απρίλιο του 2008, οι εκτιμήσεις βασίστηκαν σε στοιχεία που αντλήθηκαν από τον αριθμό των αλλοδαπών μαθητών, από τα αστυνομικά αρχεία για τις συλλήψεις και απελάσεις, από συλλόγους μεταναστών σε διάφορες περιοχές, από μία εκτεταμένη διερεύνηση σε περίπου 300 δήμους και κοινότητες κι ακόμη από τα στοιχεία τόσο της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας όσο και του υπουργείου Εσωτερικών.

Ο αριθμός των αλλοδαπών που ζουν παράνομα στη χώρα, όπως προκύπτει από τους διάφορους τρόπους εκτίμησης, παρουσιάζει μεγάλη διακύμανση. Συμπερασματικά η τελική εκτίμηση για τον αριθμό των αλλοδαπών που δίνεται σ' αυτή τη μελέτη είναι μεταξύ 172.250 και 209.402 ατόμων.

«Ανάλογα με την πηγή προέλευσης των εκτιμήσεων, άλλα στοιχεία θεωρήθηκαν αντικειμενικά, άλλα υποεκτιμημένα και άλλα



υπερεκτιμημένα, για διάφορους λόγους. Ρωτήσαμε σχεδόν τους μισούς δήμους και κοινότητες της χώρας, καθώς και τις αντίστοιχες αστυνομικές αρχές για τους ίδιους δήμους και κοινότητες, διάφορους συλλόγους των ίδιων των αλλοδαπών και τις αρμόδιες αρχές στο υπουργείο Εσωτερικών, έτσι ώστε γνωρίζοντας πόσοι είναι οι νόμιμοι μετανάστες να μπορέσουμε να κάνουμε αναγωγή και να βγάλουμε την αναλογία μεταξύ νόμιμων και παράνομων αλλοδαπών», μας εξηγεί ο κ. Λιανός.

****** Ποια είναι μερικά από τα βασικότερα ευρήματα;

«Από τα στοιχεία που πήραμε για τα παιδιά των μεταναστών ηλικίας 5-18 ετών που πηγαίνουν στο σχολείο, δεδομένου ότι τα παιδιά μπορούν να γραφούν στο σχολείο είτε είναι νόμιμα εδώ είτε όχι, προκύπτει ότι τα παιδιά αλλοδαπών που είναι γραμμένα στο σχολείο είναι περισσότερα από τα παιδιά των νόμιμων μεταναστών, άρα έχουμε παράνομες οικογένειες. Ο αριθμός των παράνομων μεταναστών αλλάζει επειδή υπάρχει συνεχής εισροή και εκροή, δηλαδή έρχονται για να φύγουν σε δυο-τρεις μήνες προς μια άλλη ευρωπαϊκή χώρα, δεν είναι μόνιμη η παρουσία τους εδώ. Αρκετοί από αυτούς μπορεί να συλληφθούν και να απελαθούν ή να κληθούν να εγκαταλείψουν τη χώρα χωρίς να γνωρίζουμε τι απογίνονται τελικά. Και φυσικά υπάρχουν και αυτοί που παίρνουν άδεια: μέχρι το τέλος του 2008 το υπουργείο είχε δώσει περίπου 600.000 άδειες. Με αυτά τα δεδομένα μπορούμε να υποθέσουμε ότι

για κάθε τρεις νόμιμους μετανάστες έχουμε και τουλάχιστον έναν παράνομο.

Τα πράγματα βέβαια μπορεί να έχουν αλλάξει λόγω της κρίσης και απομένει να μελετηθούν οι επιπτώσεις της».

Σε 205.000 υπολογίζει τους ανεπίσημους μετανάστες στη χώρα η έρευνα που πραγματοποίησε το Ελληνικό Ίδρυμα Ευρωπαϊκής και Εξωτερικής Πολιτικής στο πλαίσιο του ευρωπαϊκού προγράμματος «Κλαντεστίνο» και παρουσιάστηκε τον περασμένο Δεκέμβριο. Σύμφωνα με αυτή τη μελέτη ο αριθμός των ανεπίσημων μεταναστών ήταν σημαντικά μειωμένος σε σχέση με τους περίπου 700.000 της περασμένης δεκαετίας αποτέλεσμα τριών προγραμμάτων νομιμοποίησης στο μεσοδιάστημα. Άλλωστε οι περίπλοκες, χρονοβόρες και γραφειοκρατικές διαδικασίες για νόμιμη είσοδο και διαμονή αναδεικνύονταν ως οι κύριες αιτίες για την αύξηση του αριθμού των ανεπίσημων μεταναστών, καθώς ανάμεσά τους υπήρχε μεγάλος αριθμός μεταναστών που δεν κατάφεραν να ανανεώσουν την άδεια παραμονής τους επειδή δυσκολεύτηκαν να βρουν νόμιμη εργασία, καθώς και μετανάστες που ήρθαν νόμιμα και παραβίασαν τη θεώρηση εισόδου (βίζα) στη συνέχεια.

Ελευθεροτυπία, 10/06/09



ΒΓΑΛΤΕ ΤΙΣ ΚΟΥΚΟΥΛΕΣ... **...ΚΑΙ ΜΠΕΙΤΕ ΣΤΟ ΓΥΨΟ**

Εδώ και δύο τουλάχιστον μήνες αμέσως μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη, σύσσωμος ο αντιδραστικός πατριωτικός συρφετός επιχειρεί να πάρει τη δική του ρεβάνς. Τρομαγμένος από τη δυναμική του Δεκέμβρη δεν θέλει ούτε καν να φανταστεί μια νέα κάθοδο στους δρόμους και ιδιαίτερα τώρα που η οικονομική κρίση απειλεί ανοιχτά κάθε εύπλαστη ισορροπία που έχει οικοδομήσει η νεοφιλελεύθερη φούσκα τα τελευταία 15 χρόνια.

Επαγγελματίες νοικοκυραίοι, αυτόκλητοι ληστευθέντες, καταστηματάρχες υπό τον προκλητικότατο Μίχαλο, πατριώτες που απαιτούν να στοιχηθούμε πίσω από τον Καραμανλή ή έστω τον Παπαδήμο, εκπρόσωποι αστυνομικών που ζητάνε πλήρη ασυδοσία, φοβισμένοι μικροαστοί και ανθρωπάκια που πιστεύουν ότι θα σωθούν δείχνοντας καλή αγωγή στα αφεντικά τους γλύφοντας ταυτόχρονα και την εξουσία, νοσταλγοί της χούντας, φασιστόμουτρα που πιστεύουν ότι ήρθε η ώρα τους.

Όλοι αυτοί αποτελούν για την κυβέρνηση και τους καπιταλιστές την τελευταία σανίδα σωτηρίας. Κάθε ώρα και στιγμή

κάποιος εκπρόσωπός τους βρίσκεται στην τηλεόραση μαζί με κάποιον Βελόπουλο, Βορίδη ή Γεωργιάδη, επίτιμοι καλεσμένοι κάθε είδους Πρετεντέρηδων για να μας τρυπήσουν τα αφτιά με τις αηδίες και τα παραμύθια τους περί «*ανασφάλειας, έξαρσης της εγκληματικότητας, για την αδυναμία της αστυνομίας να παρέμβει*», επειδή τάχα την εμποδίζουν οι αριστεροί κήρυκες των δημοκρατικών δικαιωμάτων που εξαιτίας τους τα «*εγκληματικά*» στοιχεία και οι «*κουκουλοφόροι*» έχουν καταλάβει τη χώρα. Ακούγοντας όλους αυτούς τους καραγκιόζηδες έχει κανείς την εντύπωση ότι κυβέρνηση στη χώρα είναι ο ΣΥΡΙΖΑ και η δικαιοσύνη βρίσκεται στα χέρια κάποιου «*αριστερού παρακράτους*», που δεν αφήνει τον Βωβό να χτίσει γήπεδα και εμπορικά κέντρα στο Βοτανικό και τους λοιπούς εργολάβους να τσιμεντάρουν ό,τι χώμα έχει απομείνει στο λεκανοπέδιο. Το θράσος και η αναίδειά τους έχει ξεπεράσει κάθε προηγούμενο.

Φωνάζει ο κλέφτης...

Στην πραγματικότητα ουδόλως ενδιαφέρονται για την ασφάλεια του κάθε πολίτη και ειδικά εκείνων που δεν έχουν στον ήλιο μοίρα. Ακόμα κι αν υπάρχει πραγματικά μια αύξηση της παραβατικότητας και των μικροκλοπών, αυτή οφείλεται στην ελεεινή κατάσταση, στην οποία έχει περιπέσει ένα μεγάλο τμήμα του πληθυσμού που ζει κάτω από τα όρια της φτώχειας, πράγμα για το οποίο αποκλειστικός υπεύθυνος είναι το κεφάλαιο και οι πολιτικοί του υπηρέτες. Ακόμα κι αυτή η παραβατικότητα όμως είναι ψίχουλα μπροστά στα αίσχη μικρομεσαίων και μεγάλων στελεχών της κυβέρνησης, που εδώ και πέντε χρόνια λυμαίνονται



τη δημόσια περιουσία της χώρας. Είναι καθαρή πρόκληση οι κλέφτες των ασφαλιστικών ταμείων, όλοι αυτοί που έστησαν την κομπίνα των δομημένων ομολόγων, με την οποία έκαναν φτερά τουλάχιστον 6-7 δις ευρώ, να μιλάνε για έξαρση της εγκληματικότητας.

Ποιοι μιλάνε, αυτοί που πρωταγωνιστούν σε κάθε είδους παρανομία για προσωπικό τους πλουτισμό, αυτοί που εξαφάνισαν στο λαβύρινθο των off shore αμέτρητα εκατομμύρια στα κουκουλωμένα σκάνδαλα του Βατοπεδίου και της Siemens και ποιος ξέρει πού αλλού. Οι ίδιοι που χαρίζουν 28 δις ευρώ στις τράπεζες και την ίδια ώρα καταδικάζουν στην ανέχεια το μισό πληθυσμό της χώρας.

Μιλάνε για αποδράσεις οι ίδιοι που θα έπρεπε να σαπίζουν στις φυλακές για τα κατορθώματά τους, αλλά το σύστημα δικαιοσύνης τους απάλλαξε από οποιαδήποτε ευθύνη.

Για ποια έξαρση της εγκληματικότητας μιλάνε, όταν μόνο το τελευταίο διάστημα είχαμε 4-5 τρανταχτά περιστατικά αστυνομικών οργάνων που πυροβόλησαν εκτός υπηρεσίας κατά πολιτών για «προσωπικούς» λόγους ή επειδή τους είχε στρίψει και θάφτηκαν πριν πάρουν την παραμικρή δημοσιότητα. Προχθές βρέθηκε δολοφονημένη κρατούμενη κατά τη μεταφορά της στις φυλακές Αλικαρνασσού, δεμένη πισθάγκωνα και χτυπημένη στο

κεφάλι. Για ακόμα μια φορά η υπόθεση θάφτηκε. Όπως άλλωστε και τόσες άλλες.

Όλοι αυτοί έχουν το θράσος να μιλάνε για απονομή δικαιοσύνης. Αν κινδυνεύει από κάποιους η δημόσια ασφάλεια, η υγεία, τα ελάχιστα περιουσιακά στοιχεία των φτωχών ανθρώπων είναι από τα αφεντικά, τις τράπεζες, τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, την κυβέρνηση που τους υπηρετεί και όσους λυμαίνονται τον ιδρώτα του εργαζόμενου λαού.

Δεν τους καίγεται καρφί για τη δημόσια ασφάλεια

Αυτό που απασχολεί την κυβέρνηση και τα αφεντικά της δεν είναι η δημόσια ασφάλεια, αλλά η δική τους ασφάλεια και τα δικά τους συμφέροντα. Μια συμβολική ολιγόλεπτη επίθεση λίγων ακτιβιστών σε βιτρίνες του Κολωνακίου μεταμορφώθηκε σε ένα γεγονός απόλυτης καταστροφής, κάτι σαν την 11^η Σεπτέμβρη. Πολύ πιο σημαντικό από τις δεκάδες επιθέσεις μετά ξυλοδαρμού και ληστείας εναντίον μεταναστών λίγες μέρες πριν στο Αιγάλεω και τη γύρω περιοχή από ρατσιστικές συμμορίες. Η δολοφονική επίθεση στο Δίκτυο μεταναστών στις 24 Φλεβάρη με στόχο όχι μια βιτρίνα, αλλά τη ζωή δεκάδων ανθρώπων που συνεδρίαζαν σε μια κλειστή αίθουσα, θεωρήθηκε επίσης ασήμαντο περιστατικό. Εδώ, οι διωκτικές αρχές όχι μόνο δεν ασχολήθηκαν για να εντοπίσουν τους επιτιθέμενους φασιστοσυμμορίτες, αλλά από την πρώτη στιγμή έκαναν τα πάντα για να κουκουλώσουν κάθε στοιχείο και πληροφορία που θα οδηγούσε στους δράστες. Το ίδιο ακριβώς έκαναν και στη δολοφονική και βάρβαρη απόπειρα μπράβων κατά



της Κούνεβα στο τέλος του Δεκέμβρη. Όλα αυτά δεν αξίζουν τίποτα μπροστά σε 20 σπασμένες βιτρίνες.

Καθεστώς έκτακτης ανάγκης

Ο επερχόμενος «κουκουλονόμος» έρχεται να σφραγίσει ένα τρίμηνο έξαρσης της φασιστικής, κρατικής και παρακρατικής τρομοκρατίας. Βιτριόλι στην Κούνεβα, χειροβομβίδα στο Δίκτυο, ξυλοδαρμοί και ληστείες κατά ανύποπτων μεταναστών, προκλητική μείωση της ποινής σε 3 χρόνια του φασίστα Περίανδρου. Η κυβέρνηση έχοντας επιστρατεύσει το σύνολο των ΜΜΕ, σε αγαστή συνεργασία με το ΛΑΟΣ, αλλά και με τη διακριτική συνδρομή του ΠΑΣΟΚ του Πάγκαλου και του Χρυσοχοϊδη, όπως επίσης και του ΚΚΕ της Λ. Κανέλλη, αφού πρώτα μας βομβάρδισε με μια άνευ προηγουμένου γκεμπελική προπαγάνδα ότι το μείζον πρόβλημα της ελληνικής κοινωνίας είναι η «*αυξανόμενη εγκληματικότητα*» και οι «*κουκουλοφόροι*» και όχι οι πρωτοφανείς επιπτώσεις της οικονομικής κρίσης στα εισοδήματα των εργαζομένων, στην αύξηση της ανεργίας, στο κλείσιμο χιλιάδων μικρομάγαζων που αδυνατούν να ανταπεξέλθουν, έρχεται τώρα να επιβάλλει ένα ιδιότυπο καθεστώς έκτακτης ανάγκης.

Θα ήταν κανείς αφελής να πιστεύει ότι ο κουκουλονόμος έχει αποκλειστική απεύθυνση τις ομάδες που χρησιμοποιούν συμβολικές μορφές βίας, πολλές φορές ξεκομμένες από μαζικά

κοινωνικά γεγονότα και εκδηλώσεις. Στην πραγματικότητα, ο στόχος είναι το σύνολο του κινήματος που στο προηγούμενο διάστημα χρησιμοποίησε προωθημένες μορφές αντιπαράθεσης με τους μηχανισμούς καταστολής. Τα πρόσωπά τους τα κάλυψαν με μάσκες, μαντήλια, μαλόξ και προστατευτικά γυαλιά από τις χαφιεδοκάμερες και τα χημικά των ΜΑΤ εκατοντάδες φοιτητές, δάσκαλοι, απεργοί, διαδηλωτές από τις φοιτητικές καταλήψεις του 2006-2007, την απεργία των δασκάλων, τις απεργίες για το ασφαλιστικό, μέχρι και την εξέγερση του Δεκέμβρη. Και παλιότερα στην επίσκεψη Κλίντον, στις διαδηλώσεις στη Θεσσαλονίκη του 2003 κ.ο.κ. Αυτό το κεκτημένο η κυβέρνηση θέλει να το ποινικοποιήσει, όχι για να πάρει απλώς μια ρεβάνς για το Δεκέμβρη, ούτε πολύ περισσότερο για να προστατέψει τα ιερά και τα όσια της γυάλινης αγοράς, αλλά δρώντας προληπτικά και αποτρεπτικά για το άμεσο μέλλον, ακριβώς σε μια στιγμή που η δομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος εκδηλώνει ανοιχτά τις συνέπειές της σε όλο τον πλανήτη.

Είναι γνωστό σε όσους ενημερώνονται πέρα από τα ελληνικά κιτρινοκάναλα και τα δελτία των γκεμπελίσκων των 8μμ. ότι σχεδόν σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες απλώνεται ένα ευρύ κύμα κοινωνικής αγανάκτησης ενάντια στους καπιταλιστές, τους βιομήχανους και τους τραπεζίτες που κλείνουν επιχειρήσεις και απολύουν κατά χιλιάδες τους εργαζόμενους, ενώ ταυτόχρονα μειώνουν τους μισθούς, φορτώνοντας την κρίση στις πλάτες των πιο φτωχών και αδύναμων κομματιών της κοινωνίας. Αυτό το κύμα πρέπει να ανακοπεί με κάθε τρόπο. Να ποια είναι η ουσία του κυβερνητικού σχεδιασμού.



Συνεργασία με το φασιστικό παρακράτος

Με δεδομένο ότι τα «έκτακτα» οικονομικά μέτρα λιτότητας, περικοπών, κλεισίματος, κλεισίματος επιχειρήσεων και αύξησης της ανεργίας θα βαθύνουν το κύμα κοινωνικής αναταραχής, οι αστικές κυβερνήσεις επιχειρούν ένα αντίστοιχο πακέτο έκτακτων πολιτικών μέτρων προωθώντας μια μετατόπιση του πολιτικού σκηνικού προς τα άκρα – δεξιά, παίζοντας στην κυριολεξία με τη φωτιά. Όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά παντού σε συνεργασία με ακροδεξιούς σχηματισμούς, προωθείται ανοιχτά η ρατσιστική προπαγάνδα, η τρομοφοβία, και γενικά η κινητοποίηση όλων των φοβικών μικροαστικών ενστίκτων στο όνομα της επιβολής του νόμου και της τάξης.

Όλα αυτά δεν μπορούν παρά να θυμίσουν αντίστοιχες πολιτικές και μέτρα διεξόδου της δεκαετίας του 1930. Τίποτα δεν είναι τυχαίο από όλα όσα συμβαίνουν «συμπτωματικά». Δημοσκοπήσεις εμφανίζουν δήθεν το 70% στην Αγγλία, τη Γερμανία, τη Γαλλία, την Ιταλία και την Ισπανία να επιθυμούν το διωγμό των ξένων εργατών. Άλλες ταυτόχρονα και εντελώς «τυχαία» εμφανίζουν τη μισή γερμανική νεολαία να δηλώνει ανοιχτά ρατσιστική και το 5% να είναι ήδη οργανωμένο σε μια φασιστική συμμορία. Οι εργάτες στην Αγγλία να διαδηλώνουν ενάντια στους ξένους και όχι ενάντια στα αφεντικά τους.

Ας μη βιαστεί κανείς να χάψει ότι είμαστε μπροστά σε κάποιο ανερχόμενο κοινωνικό φασισμό. Ο φασισμός δεν πρόκειται να έρθει

ως μια αυθόρμητη αντίδραση των ηλίθιων, αλλά καβάλα στα ρόπαλα των φασιστικών συμμοριών που θα εμφανιστούν σαν τους σωτήρες της εθνικής συνοχής και της ανάμνησης κάποιου φαντασιακού ένδοξου παρελθόντος. Οι κυρίαρχοι ιδεολογικοί μηχανισμοί χτίζουν από τώρα αυτή τη δυνατότητα, ανοίγοντας το δρόμο στις φασιστικές συμμορίες. Αυτό λέγεται προληπτική αστική αντεπανάσταση και είναι η τελευταία σανίδα σωτηρίας για ένα σύστημα που ήδη πνέει τα λοίσθια. Θα είναι κανείς αφελής να πιστεύει ότι το κράτος της αστικής «δημοκρατίας» δεν θα χρησιμοποιήσει κάθε μέσο για να υπερασπιστεί τα ιερά και τα όσια της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας.

Σε αυτό το επίπεδο έχουν επιστρατευθεί όλα τα golden boys των ΜΜΕ με τους παχυλούς μισθούς για να κλαίγονται πρωί, μεσημέρι και βράδυ για την «έλλειψη ασφάλειας» και τον «φόβο» που δήθεν μας έχει κυριεύσει. Όλα στο μίξερ του τηλεκεμπελισμού έχουν γίνει ένας αχταρμάς. «Ληστείες, μαφιόζοι, φόννοι, ναρκωτικά, ξένοι, γκέτο, κουκουλοφόροι, τρομοκράτες, έλλειψη αστυνόμευσης». Η λύση είναι προφανής: Περισσότερη αστυνομία, περισσότερη «ασφάλεια», περισσότερες χαφιεδοκάμερες, λιγότερες δημοκρατικές ελευθερίες και δικαιώματα. Η κυβέρνηση του Καραμανλή, αφού εξάντλησε το ρόλο της ως κακομοίρα παρθενόπη, που τα πολλά δημοκρατικά δικαιώματα δεν την αφήνουν να κάνει τη δουλειά της, αποφάσισε να περάσει σε ένα ανώτερο ποιοτικά επίπεδο καταστολής, σε ανοιχτή πλέον συνεργασία με το ακροδεξιό ΛΑΟΣ, συντασσόμενη δήθεν με τη λαϊκή απαίτηση για επιβολή του νόμου και της τάξης.



Δικαίωμα στην αυτοάμυνα

Η κυβέρνηση και οι τηλεουφιάνοι της θεωρούν φυσιολογικό οι μπάτσοι να είναι πάνοπλοι, να ξυλοκοπούν διαδηλωτές, να πυροβολούν, να βασανίζουν και να κρύβουν τα πρόσωπά τους πίσω από κράνη, κουκούλες και να εξαφανίζουν τα διακριτικά τους. Οι διαδηλωτές όμως είναι υποχρεωμένοι να καταπίνουν τα καρκινογόνα χημικά, να εκθέτουν τα πρόσωπά τους στις χαφιεδοκάμερες, στους ρουφιάνους των αφεντικών, στα φασιστόμουτρα που φτιάχνουν λίστες προγραφών. Με λίγα λόγια, θέλουν τους διαδηλωτές πρόβατα για σφαγή. Ε, αυτό να το ξεχάσουν. Απέναντι στην ασύδοτη βία των δυνάμεων κρατικής και παρακρατικής καταστολής η αριστερά που σέβεται τον εαυτό της και την αιματοβαμμένη ιστορία της θα πρέπει να υπερασπιστεί ανοιχτά και ξάστερα το δικαίωμα στην αυτοάμυνα.

Η λύση δεν μπορεί να είναι, όπως προτείνει ο Σύριζα (10 προτάσεις, 18/03/09), καμία «*αναδιάρθρωση της ΕΛΑΣ και μια αστυνομία που να είναι δίπλα και όχι ενάντια στον πολίτη*», ούτε η «*τόσο μεγάλη και πολλαπλή έλλειψη αποτελεσματικότητας της αστυνομίας*». Το πρόβλημα των μηχανισμών καταστολής δεν είναι η έλλειψη «*σύγχρονης εκπαίδευσης*» ούτε η «*ενίσχυση των πολυδύναμων τμημάτων*». Η αστυνομία δεν μπορεί να έλθει «*κοντά στον πολίτη*», γιατί απλά είναι ο μηχανισμός βίας και επιβολής του αστικού κράτους και των αφεντικών ενάντια στους καταπιεσμένους. Για το κίνημα, την αριστερά και όσους παλεύουν ενάντια στην εκμετάλλευση και για μια άλλη κοινωνία της

δικαιοσύνης και της ελευθερίας, η αστυνομία είναι στην απέναντι όχθη.

Καμιά επίσης υπηρεσία δεν προσφέρουν οι εμμονές του ΚΚΕ (και όχι μόνο) περί κουκουλοφόρων που *«παρεισφρέουν στο κίνημα και προβοκάρουν τις μαζικές εκδηλώσεις του»*. Ακόμα κι αν η ασφάλεια στέλνει τα πρακτοράκια της στις διαδηλώσεις, είναι γελοίο να ισχυρίζεται κανείς ότι εκατοντάδες νεολαίοι που υιοθετούν βίαιες μειοψηφικές πρακτικές είναι μόνον *«προβοκάτορες, οι οποίοι δρουν σε συνεργασία με πάσης φύσεως υπηρεσίες»*. Ας σταματήσει επιτέλους να επαναλαμβάνεται από στόματα αριστερών η κουτοπονηριά *«πιάστε τους επιτέλους να δούμε ποιοι είναι»*, υπονοώντας ότι είναι ασφαλίτες. Το αίτημα αυτό εκτός από σαθρό είναι και ψέμα. Άπειρες φορές έχουν συλληφθεί διαδηλωτές που συμμετέχουν σε τέτοιου είδους ενέργειες, για να αποδειχθεί ότι δεν είναι ούτε εξωγήινοι ούτε προβοκάτορες, αλλά φοιτητές, μαθητές, άνεργοι και γενικώς άνθρωποι που συμμετέχουν με τις δικές τους ιδέες, τις δικές τους έστω εμμονές και λάθη στο κίνημα, και που πιστεύουν ότι με αυτό τον τρόπο πολεμάνε το σύστημα.

Μπορεί κανείς να διαφωνεί μαζί τους, είτε γιατί είναι γενικώς ενάντια στη βία, είτε γιατί θεωρεί άσκοπη, ανούσια ή και αποπροσανατολιστική μια τέτοιου είδους βία. Όμως, για κανένα λόγο δεν μπορεί να καλεί μαζί με τους νοικοκυραίους και τους υπερασπιστές του νόμου και της τάξης να συλλάβουν τους ταραξίες, δήθεν για να μας φύγει η περιέργεια. Όπως και να 'χει, μια τέτοια αντιμετώπιση ρίχνει νερό στο μύλο της αντίδρασης και



όσων ζητάνε περισσότερη καταστολή και αστυνομία. Ας αφήσουμε την Κανέλλη και όσους την ακολουθούν να το ρίχνουν μόνοι τους.

Οργάνωση της περιφρούρησης

Είναι αλήθεια ότι μια-δυο σπασμένες βιτρίνες σε μια διαδήλωση από ανθρώπους που θεωρούν ότι κάθε μέρα είναι Κυριακή, μπορεί να γίνει το άλλοθι για να ματοκυλιστεί από τα ΜΑΤ μια ολόκληρη διαδήλωση. Με τη σειρά του αυτό μπορεί να αποθαρρύνει διαδηλωτές με μικρή κινηματική εμπειρία ή έστω με ειρηνικές διαθέσεις και να τους οδηγήσει στο να βρεθούν σε δύσκολη θέση. Όμως αυτό είναι ένα πρόβλημα της αριστεράς και του κινήματος, που τέλος πάντων έχει ευθύνη να περιφρουρήσει τις εκδηλώσεις του από κάθε επιθετική ενέργεια εναντίον του. Μπορεί κανείς να διαχωρίζεται από τους φετιχισμούς των σπασμένων βιτρινών, αλλά ο κίνδυνος δεν προέρχεται από εκεί. Προέρχεται από τις επιθέσεις των ΜΑΤ, των ασφαλιτών και των κάθε είδους παρακρατικών που συνδράμουν ως «νοικοκυραίο» τις δυνάμεις καταστολής. Εδώ είναι η κόκκινη γραμμή.

Μια μαζική διαδήλωση, όταν δεν έχει επετειακό, αλλά μαχητικό διεκδικητικό χαρακτήρα είναι πολύ πιθανό να καταλήξει σε σύρραξη με τις δυνάμεις καταστολής. Επομένως, θα πρέπει να μπορεί να υπερασπιστεί με αξιοπρέπεια αυτή την επιλογή, και αυτό δεν γίνεται παριστάνοντας τα καλά παιδιά. Ούτε μπορεί να εξαρτιέται η ασφάλεια του κινήματος και των ανθρώπων που

συμμετέχουν σε αυτό από την καλή διάθεση των μπάτσων. Όποιος βασίζεται στην επιείκεια του αντιπάλου του, έχει ήδη προσκυνήσει.

Όπως και να 'χει, τα νομοθετικά μέτρα που εξήγγειλε το υπουργείο δικαιοσύνης για την ποινικοποίηση της κουκούλας και την αναβίωση της περιύβρισης αρχής δεν πρέπει να γίνουν νόμος του κράτους. Αλλά ακόμα και να τολμήσει η κυβέρνηση να τα ψηφίσει με τα λείψανα των 151 εδρών και σε μια στιγμή που έχει απολέσει τη συναίνεση ακόμα και των οπαδών της, τότε το κίνημα και η αριστερά θα πρέπει να φροντίσει να τον καταργήσει στο πεζοδρόμιο, δίνοντας ένα ξεκάθαρο μήνυμα στην κυβέρνηση και σε όλους τους νοσταλγούς της χούντας και του Μεταξά, επαναφέροντας στο προσκήνιο τα μαχητικά συνθήματα του Δεκέμβρη και όχι εποικοδομητικές προτάσεις για μια «καλή» αστυνομία.

- ✓ Να μην περάσει ο τρομοκουκουλονόμος και η περιύβριση αρχής.
- ✓ Να διαλυθούν τα ΜΑΤ και να απαγορευτούν τα χημικά αέρια στις διαδηλώσεις
- ✓ Να απελευθερωθούν οι προφυλακισμένοι του Δεκέμβρη και να πάψουν όλες οι διώξεις.
- ✓ Κάτω τα χέρια από το πανεπιστημιακό άσυλο και τους ελεύθερους κοινωνικούς χώρους.
- ✓ Να οργανωθούν ομάδες αυτοάμυνας και περιφρούρησης από την κρατική και παρακρατική βία
- ✓ Η τρομοκρατία και η τρομοφοβία δεν θα περάσει!

Αθήνα 20/3/09, Κ. Μαραγκός



ΥΠΑΡΧΕΙ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΥ ΝΑ 'ΝΑΙ ΔΙΠΛΑ ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΗ»;

Κριτική στις 10 προτάσεις του ΣΥΡΙΖΑ

Στις 18/3 σε συνέντευξη τύπου, που έδωσαν οι Αλ. Αλαβάνος και Φ. Κουβέλης στη Βουλή, παρουσίασαν τις 10 προτάσεις του ΣΥΡΙΖΑ για τα θέματα της αστυνομίας. Αντιγράφουμε τα 10 σημεία, όπως δημοσιεύτηκαν στην Αυγή την ίδια μέρα:

1. Αναδιοργάνωση των ΑΤ με κριτήρια πληθυσμιακά, κοινωνικά και γεωγραφικά.
2. Ενίσχυση των πολυδύναμων ΑΤ, με σκοπό τη στήριξη του πολίτη με ενσωμάτωση λειτουργιών που έχουν ειδικοί, στεγανοί δυστυχώς και αδιαφανείς μηχανισμοί και που κυρίως χρησιμοποιούνται για την καθυστόταξη των εργαζόμενων και της νεολαίας.
3. Ενιαίος φορέας για την αστυνομία με κατάργηση των ειδικών φρουρών και συνοριακών φυλάκων και ένταξή τους στην ΕΛ.ΑΣ.
4. Σύγχρονη εκπαίδευση αστυνομικού, ίδρυση πανεπιστημίου αστυνομικών σπουδών.

5. Άμεση συνεργασία αστυνομίας με φορείς της τοπικής αυτοδιοίκησης. Ανάδειξη του κοινωνικού ρόλου των αστυνομικών.
6. Εκσυγχρονισμός της εκπαίδευσης με βάση τις νέες μορφές εγκληματικότητας.
7. Αναγνώριση του επικίνδυνου και ανθυγιεινού της εργασίας των αστυνομικών.
8. Αύξηση του βασικού μισθού σε επίπεδα που οι αστυνομικοί να μην αναγκάζονται σε δεύτερη εργασία, ώστε να μπορούν να είναι αποτελεσματικοί στον κοινωνικό ρόλο τον οποίο έχουν.
9. Πλήρη συνδικαλιστικά και εργασιακά δικαιώματα των αστυνομικών.
10. Δημιουργία μόνιμης διακοινοβουλευτικής επιτροπής για την επιλογή της ηγεσίας και τη δράση και τη λειτουργία της αστυνομίας.

Στην ίδια συνέντευξη ο Α. Αλαβάνος επεσήμανε ότι *«Χρειάζεται αναδιάρθρωση της ΕΛΑΣ και μια αστυνομία που να 'ναι δίπλα και όχι ενάντια στον πολίτη»*, προσθέτοντας ότι *«μας κάνει εντύπωση η τόσο μεγάλη και πολλαπλή έλλειψη αποτελεσματικότητας της αστυνομίας»*, για να κλείσει λέγοντας *«ότι μέσα στις ημέρες της μεγάλης κρίσης, που ζούμε, αναδεικνύονται και πολλαπλασιάζονται τα κρούσματα βίας, γεννιέται ένα αίσθημα φόβου στους πολίτες και λυπούμαστε γιατί η κυβέρνηση και το σύστημα δεν μπορεί να δώσει λύσεις στα πραγματικά προβλήματα της κρίσης, ενώ διαχειρίζονται την κατάσταση αυξάνοντας τον φόβο»*.



Οι προτάσεις αυτές δημιουργούν ένα σωρό ερωτηματικά τόσο σε σχέση με το περιεχόμενό τους όσο και με την ουσία της συζήτησης που γίνεται αυτή την περίοδο στον ΣΥΡΙΖΑ γύρω από τους «15 άμεσους στόχους πάλης», στους οποίους πουθενά δεν γίνεται λόγος για «αναδιάρθρωση της αστυνομίας», για «ενίσχυση πολυδύναμων ΑΤ», για «σύγχρονες εκπαιδεύσεις αστυνομικών», για «συνεργασίες με τους δήμους», για «μισθούς και δικαιώματα» των αστυνομικών κ.ο.κ. Ούτε φυσικά για μια αστυνομία που θα είναι «κοντά στον πολίτη».

Αντίθετα, στους στόχους πάλης αναφέρονται σαφώς ο «αφοπλισμός των αστυνομικών δυνάμεων στη διάρκεια κινηματικών εκδηλώσεων, κατάργηση των ΜΑΤ-ΕΚΑΜ, απαγόρευση της χρήσης χημικών αερίων». Είναι απορίας άξιο γιατί τα δύο στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ ξέχασαν τα αιτήματα αυτά και γιατί στις 10 προτάσεις έχουν εξαφανιστεί εντελώς; Ποια είναι τότε η αξία ενός προγράμματος, όταν την κρίσιμη στιγμή που ένα μέρος του γίνεται πρώτο θέμα, με τον πιο ευκαιριακό τρόπο να κρύβεται κάτω από το τραπέζι, κλείνοντας το μάτι στις δυνάμεις της αστικής νομιμότητας; Τι αποτελέσματα έχει αυτή η αλλόκοτη συμπεριφορά, στον κόσμο της αριστεράς πέρα από σύγχυση και απογοήτευση;

Μετά από τα γεγονότα του Δεκέμβρη, τους μαζικούς ξυλοδαρμούς, τις εκατοντάδες συλλήψεις, την απίστευτη χρήση χημικών αερίων, καθώς και μία μέρα μετά από την εκδήλωση της πρόθεσης της κυβέρνησης για ποινικοποίηση της «κουκούλας» και

την επαναφορά της «περιύβρισης αρχής», οι 10 προτάσεις του ΣΥΡΙΖΑ εκτός από ακατανόητες, είναι και πολιτικά άστοχες και πάνω απ' όλα εξωραϊζουν το ρόλο των δυνάμεων καταστολής, τον σκληρό δηλαδή πυρήνα του αστικού -βαθέος- κράτους, καλλιεργώντας την αυταπάτη ότι μπορεί και να είναι «φιλικός στον πολίτη».

Πολιτικά είναι εντελώς εκτός τόπου και χρόνου, γιατί το βασικό σήμερα δεν είναι οι εκθέσεις ιδεών για μια «καλή αστυνομία», ακόμα κι αν αυτό θα ήταν δυνατό (οι κατασταλτικές δυνάμεις που συνεργάζονται ανοιχτά με το φασιστικό παρακράτος να γίνουν πρόσκοποι), αλλά η όξυνση της καταστολής και της αυθαιρεσίας, όχι μόνο στην καθημερινή πρακτική της αστυνομίας, αλλά και μέσα από την σκλήρυνση της νομοθεσίας, ιδιαίτερα όσον αφορά την μαζική κινηματική δράση, η οποία πλέον θα τιμωρείται χωρίς αναστολή και για δύο τουλάχιστον χρόνια φυλάκιση για απλά πλημμελήματα (φθορά ξένης περιουσίας, αντίσταση κλπ). Δεν είναι δυνατόν αυτή τη στιγμή το ενδιαφέρον της ριζοσπαστικής αριστεράς να στρέφεται στο πώς θα είναι μια ιδεατή αστυνομία. Αυτό είναι καθαρός αποπροσανατολισμός, γεγονός που διευκολύνει την κυβέρνηση να κάνει τη δουλειά της και ταυτόχρονα να συζητάει ανέξοδα και ευχάριστα τις «10 προτάσεις» του ΣΥΡΙΖΑ.

Όμως ποια είναι η ουσία αυτών των προτάσεων;

Μήπως η υιοθέτηση των προτάσεων της ΠΟΑΣΥ (συνδικαλιστική ομοσπονδία αστυνομικών) οδηγούν σε κάποιο στόχο εξανθρωπισμού και «εκδημοκρατισμού» των μηχανισμών



καταστολής; Σε καμία περίπτωση. Και τι θα γίνει δηλαδή αν «ενισχυθούν τα πολυδύναμα», θα γίνουν πιο δημοκρατικά; Αν οι ειδικοί φρουροί ενταχθούν στην ΕΛΑΣ, δεν θα εξοστρακίζονται οι σφαίρες τους; Τα ΜΑΤ δέρνουν πιο «δημοκρατικά» από τους ειδικούς φρουρούς; Τι σημαίνει ίδρυση «πανεπιστημιακών φρουρών»; Μήπως ότι οι μορφωμένοι μπάτσοι θα συνειδητοποιήσουν ότι τα συμφέροντά τους είναι με τον «πολίτη» και όχι με τα αφεντικά και την κυβέρνηση; Γιατί τώρα δεν υπάρχουν αστυνομικές σχολές, στις οποίες εισάγονται με εξετάσεις όσοι επιθυμούν να στρατευτούν στην αστυνομία; Περί τίνος μιλάει εδώ ο ΣΥΡΙΖΑ; Τι σημαίνει «εκπαίδευση με βάση τις νέες μορφές εγκληματικότητας», ότι δεν είναι σήμερα εκπαιδευμένοι; Και αν «εκπαιδευτούν» τι θα συμβεί δηλαδή, δεν θα δραπετεύσει ξανά ο Παλαιοκώστας από τον Κορυδαλλό με ελικόπτερο; Τέλος, η υιοθέτηση αιτημάτων για τους μισθούς και τις εργασιακές συνθήκες των μπάτσων είναι καθαρή πρόκληση για το σύνολο της εργατικής τάξης. Οι μισθοί των μπάτσων είναι θαυμάσιοι. Δεν υπάρχει κανένα επάγγελμα που στα 20 να βγάζει κανείς 1.300 ευρώ και να βγαίνει στη σύνταξη στα 45, χωρίς να υπολογιστούν τα «μαύρα» συναφή επαγγέλματα, στα οποία δραστηριοποιούνται χιλιάδες εν ενεργεία και συνταξιούχοι αστυνομικοί με διόλου ευκαταφρόνητα εισοδήματα. Και ας μην έχει κανείς την εντύπωση ότι μια γενναία αύξηση του «πενιχρού» εισοδήματος των αστυνομικών θα εξαλείψει άλλου είδους νυχτερινές δραστηριότητες. Είναι καθαρή υποκρισία η συζήτηση για τα βαρέα και ανθυγιεινά, όταν είναι γνωστόν ότι η θητεία στην αστυνομία μετράει σχεδόν διπλή, με αποτέλεσμα στα

45 όποιος θελήσει να βγαίνει στη σύνταξη. Επιπλέον, οι πραιτοριανές δυνάμεις-φύλακες του καθεστώτος, ακόμα κι αν είναι τυπικά «μισθωτοί» δεν έχουν καμία σχέση με την εργατική τάξη και πολύ περισσότερο με το εργατικό κίνημα. Το καθοριστικό στο συγκεκριμένο επάγγελμα δεν είναι η μισθωτή του θέση, αλλά ο ρόλος τους σαν ένοπλοι φύλακες των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής και του αστικού εποικοδομήματος που υψώνεται πάνω απ' αυτές. Πουθενά στην ιστορία αυτές οι δυνάμεις δεν έπαιξαν έναν διαφορετικό ρόλο απ' αυτόν και είναι σκέτη εθελοτυφλία να τους θεωρεί κανείς τμήμα της εργατικής τάξης. Επομένως, δεν υπάρχει κανένας απολύτως λόγος η αριστερά να υιοθετεί τα «συνδικαλιστικά» αιτήματα των πραιτοριανών φρουρών του αστικού κράτους.

Το πρόβλημα της αστυνομίας δεν είναι αυτά που αναφέρονται στις 10 ατυχείς προτάσεις. Αντίθετα, είναι στο ρόλο της, σαν τον ένοπλο μηχανισμό επιβολής της τάξης στην υπηρεσία των συμφερόντων του κεφαλαίου και του κυρίαρχου πολιτικού καθεστώτος. Η αστυνομία πουθενά δεν είχε κάποιον διαφορετικό ρόλο και δεν χρειάζεται να έχει διαβάσει κανείς τους κλασσικούς του μαρξισμού για να το καταλάβει. Μήπως η αστυνομία έχει κάποια διπλή φύση, κατ' αναλογία της «διπλής και αντιφατικής» φύσης του κράτους και των μηχανισμών του (κατασταλτικό - κοινωνικό ή αντίφαση κατασταλτικών και ιδεολογικών μηχανισμών); Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει καμία τέτοια διπλή φύση, και επομένως κάθε αγώνας για «μια αστυνομία κοντά στον πολίτη» είναι μάταιος. Το γεγονός ότι η τροχαία διευκολύνει στην κυκλοφορία ή ανοίγει το δρόμο σε ένα ασθενοφόρο, ή ένας



αστυφύλακας μπορεί να σώσει μια γυναίκα από μια απόπειρα βιασμού της, δεν προκαλούν καμία αντίφαση στις λειτουργίες, ούτε αλλάζουν την ενιαία φύση της αστυνομίας. Ο «κοινωνικός ρόλος» της αστυνομίας είναι το άλλοθι του βασικού της ρόλου, που είναι κατασταλτικός στην υπηρεσία του κεφαλαίου, του αστικού νόμου και της τάξης.

Η αστυνομία βαρύνεται με αμέτρητα περιστατικά αυθαιρεσίας και βίας κατά όχι μόνο διαδηλωτών, μεταναστών αλλά και ανύποπτων πολιτών. Υποθέσεις που συνήθως δεν φτάνουν στο φως της δημοσιότητας και πολύ περισσότερο στην -αστική- δικαιοσύνη. Αυτές είναι οι άμεσες εκκρεμότητες που πρέπει να ανοίξει η αριστερά, καταγγέλλοντας ανοιχτά και διαρκώς κάθε περιστατικό αυθαιρεσίας, σε μέτωπο με το κράτος και όχι σε μια εποικοδομητική δήθεν διαβούλευση, που μόνο συνένοχο στο πρόβλημα την κάνουν. Εκεί υπάρχει έλλειμμα έστω για μια «μεταρρυθμιστική» προσπάθεια στο θέμα της αστυνομίας (για όσους πιστεύουν ότι υπάρχουν τέτοια περιθώρια) και όχι στην επανάληψη-αποδοχή όσων από το πρωί μέχρι το βράδυ ακούμε από την κυβερνητική τρομοφοβική προπαγάνδα στα μίντια (αύξηση εγκληματικότητας, έλλειψη αστυνόμευσης) που καταλήγουν στο πανελλήνιο «λαϊκό» αίτημα για περισσότερη αστυνομία και λιγότερα δημοκρατικά δικαιώματα.

Η αριστερά θα πρέπει να ρίξει τις δυνάμεις της στην απεμπλοκή της αστυνομίας από κάθε κοινωνική υπόθεση,

απαξιώνοντας το ρόλο της. Λ.χ. στο πρόβλημα των ναρκωτικών, παλεύοντας για την αποποινικοποίηση της χρήσης και τον έλεγχο όλων των ουσιών από δημόσιους φορείς υγείας, ούτως ώστε να απαξιωθούν όλα τα κυκλώματα και οι συμμορίες που ελέγχουν τη διακίνηση, που δρουν σε διαπλοκή με την ανοχή ή και την προστασία της αστυνομίας. Η νομιμοποίηση των ουσιών επιπλέον θα επανέφερε τους χρηστές στην κοινωνία, αφού δεν θα έκαναν κάτι παράνομο, αποσπώντας έτσι χιλιάδες νέα παιδιά από τα κυκλώματα διακίνησης και την αστυνομική καταστολή. Η ποινικοποίηση των ουσιών όχι μόνο δεν εξαλείφει το πρόβλημα, αλλά τροφοδοτεί με τη σειρά της ένα ευρύτερο περιβάλλον μικροεγκληματικότητας, το οποίο δεν θα υπήρχε σε κάθε άλλη περίπτωση, γεγονός που αν μη τι άλλο θα άφηνε την αστυνομία χωρίς ένα μεγάλο μέρος της πελατείας της. Με τέτοιες πολιτικές και δράσεις η αριστερά οφείλει να εξοβελίζει την αστυνομία μακριά από τις κοινές υποθέσεις, δείχνοντας έναν άλλο δρόμο στην κοινωνία και στον κόσμο - εργαζόμενοι, νεολαία, μετανάστες, σκεπτόμενοι εκτός συστήματος πολίτες - που απευθύνεται να λύνουν τις υποθέσεις τους. Γιατί οι καπιταλιστές και οι υποτακτικοί τους έχουν πραγματικά ανάγκη την αστυνομία, οι υπόλοιποι όμως όχι. Το αίτημα για «εκδημοκρατισμό» των μηχανισμών του κατασταλτικού βαθέος κράτους έχει κλείσει αισίως και προ πολλού έναν αιώνα; Υπάρχει κάποιο παράδειγμα, μια προηγούμενη ιστορική εμπειρία, που να αποδεικνύει τη χρησιμότητά του; Ή απλώς είναι η αμήχανη επανάληψη μιας παλιάς αμαρτίας, προϊόν μια ευρύτερης θέσης που αντιλαμβάνεται το κράτος όχι ως μηχανισμό βίας και ταξικής κυριαρχίας, αλλά σαν έναν ουδέτερο χώρο που ανήκει σε όλες τις



τάξεις και επομένως θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ενδεχομένως και για όφελος ολόκληρης της κοινωνίας;

Η προσπάθεια ουδετεροποίησης της αστυνομίας εντάσσεται στην κλασική ρεφορμιστική σοσιαλδημοκρατική αντίληψη περί ουδετεροποίησης των κατασταλτικών μηχανισμών του αστικού κράτους, γιατί χωρίς αυτή την προϋπόθεση είναι αδύνατη κάθε προσπάθεια κοινωνικού μετασχηματισμού χωρίς επαναστατική ρήξη και βίαιη σύρραξη με αυτούς ακριβώς τους μηχανισμούς που θα υπερασπιστούν ως γνήσιοι πραιτοριανοί το υπάρχων status quo. Όσοι συνεχίζουν, παρά την μέχρι τώρα ιστορική εμπειρία, να καλλιεργούν αυταπάτες και ψευδαισθήσεις γύρω από το ρόλο της αστυνομίας, όχι μόνο δείχνουν μια δογματική ιδεοληπτική εμμονή, αλλά και μια ασυγχώρητη στάση στο εσωτερικό του κινήματος και του κόσμου της αριστεράς που αντί να προετοιμάζουν και να οργανώνουν την μαζική αυτοάμυνα, πρακτικά διευκολύνουν την αστυνομική καταστολή και την κρατική τρομοκρατία να επιβάλει τη θέλησή της. Εδώ οφείλεται και η άρνηση να αντιμετωπιστούν οι δυνάμεις καταστολής σαν αυτό ακριβώς που είναι. Γιατί αυτό προϋποθέτει μια άλλη αντίληψη που δεν θα εγκλωβίζεται στα πλαίσια της αστικής νομιμότητας και του κοινοβουλευτισμού, βάζοντας πάνω από αυτή, τη νομιμότητα και το δίκαιο του αγώνα για την εξάλειψη της εκμετάλλευσης και την κοινωνικής αδικίας. Ας θυμηθούμε τα λόγια μιας παλιάς επαναστάτριας, που αν μη τι άλλο συνεχίζει να είναι συμπαθής στο σύνολο της αριστεράς ακόμα και μέχρι σήμερα:

«Το να θεωρούμε τον κοινοβουλευτισμό ως αποκλειστικό μέσο πολιτικής πάλης της εργατικής τάξης, δεν είναι λιγότερο φαντασιοκοπικό και, κατά βάθος, λιγότερο αντιδραστικό, από το να δεχόμαστε τη γενική απεργία ή τα οδοφράγματα, ως αποκλειστικά μέσα πάλης. Η βίαιη επανάσταση, στις σημερινές περιστάσεις, είναι δίχως άλλο δίκιο μαχαίρι και δυσκολομεταχείριστο. Πιστεύω ότι το προλεταριάτο δε θα καταφύγει σ' αυτό το μέσο παρά μόνον όταν αυτό θα είναι η μόνη διέξοδος που θα του απομένει, με την απαραίτητη πάντα προϋπόθεση ότι η πολιτική κατάσταση και ο συσχετισμός των δυνάμεων εξασφαλίζουν λιγότερο ή περισσότερο την πιθανότητα της επιτυχίας. Μα η σαφέστατη κατανόηση της ανάγκης να χρησιμοποιηθεί η βία τόσο στα διάφορα επεισόδια της πάλης των τάξεων, όσο και για την τελική κατάκτηση της εξουσίας, είναι εκ των προτέρων απαραίτητη, γιατί ίσα-ίσα η κατανόηση αυτή είναι που δίνει ορμή και αποφασιστικότητα στην ειρηνική και νόμιμη δράση μας. Αν η σοσιαλδημοκρατία παρασυρόταν από τους οπορτουνιστές και αποφάσιζε να παραιτηθεί εκ των προτέρων και δια παντός από τη χρησιμοποίηση της βίας, αν αποφάσιζε να υποχρεώσει τις εργατικές μάζες να σεβαστούν την αστική νομιμότητα, τότε όλοι οι πολιτικοί της αγώνες, κοινοβουλευτικοί και άλλοι, θα χρεοκοπούσαν αξιοθρήνητα, αργά ή γρήγορα, για να δώσουν τη θέση τους στην αχαλίνωτη κυριαρχία της αντιδραστικής βίας».

Ρόζα Λούξεμπουργκ, «Βία και Νομιμότητα», πρωτοδημοσιεύτηκε στο Die Neue Zeit, 14 Μαΐου 1902.



ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΚΟΙΝΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΦΑΣΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΤ ΣΤΟ ΠΑΛΙΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΣΤΙΣ 9/5

Δεν υπάρχει πλέον καμία αμφιβολία ύστερα από τα γεγονότα της 9^{ης} Μαΐου για την ανοιχτή συνεργασία του φασιστικού υποκόσμου με το επίσημο κράτος. Η αποτυχημένη συγκέντρωση των ρατσιστών που δεν κατάφερε να συγκεντρώσει παρά μερικές δεκάδες μέλη της Χρυσής Αυγής μαζί με εμπόρους ναρκωτικών και βαποράκια της περιοχής, πραγματοποιήθηκε μόνο χάρη στην περιφρούρηση από δεκάδες διμοιρίες ΜΑΤ που στην κυριολεξία εκκένωσαν την πλατεία Ομονοίας για να περιφέρονται εκεί τα φασιστοειδή και να τραμπουκίζουν σε μεμονωμένους μετανάστες ακούγοντας ναζιστικά εμβατήρια.

Η από κοινού επίθεση που ολοκλήρωσε τη συνεργασία κράτους και φασιστών στις 8μμ σε συντρόφους που είχαν συγκεντρωθεί στη Μενάδρου, πίσω από το Εφετείο, ύστερα από κάλεσμα αριστερών και αντιρατσιστικών οργανώσεων (Δίκτυο, ΔΕΑ, Κόκκινο, ΥΡΕ, Ν. Συνασπισμού) επιβεβαιώνει ότι τα αντίστοιχα περσινά γεγονότα στις 2 Φλεβάρη, όπου

τραυματίστηκαν βαριά δύο αγωνιστές, μεταξύ των οποίων και ένας σύντροφος της Εργατικής Εξουσίας, δεν ήταν ένα τυχαίο περιστατικό, και πλέον πρέπει να θεωρείται δεδομένη για κάθε μελλοντική κινητοποίηση. Εξάλλου, έχουν προηγηθεί δεκάδες περιφερειακά περιστατικά με επιθέσεις φασιστών κατά μεταναστών ή και στεκιών, που μόνο από τύχη δεν έχουν καταλήξει σε δολοφονίες, όπως η πρόσφατη ρίψη χειροβομβίδας στο στέκι του Δικτύου.

Παρόλα αυτά, οι διοργανωτές της αντιρατσιστικής κινητοποίησης φάνηκε να μην παίρνουν υπόψη όλα αυτά τα περιστατικά, δοκιμάζοντας για ακόμη μια φορά λογικές που αντιστοιχούν σε μια προηγούμενη περίοδο.

Η συγκέντρωση της ANΤΑΡΣΥΑ στην πλατεία Κοτζιά ήταν σε κάθε περίπτωση άστοχη γεωγραφικά, όπως επίσης και το κάλεσμα των αναρχικών στην Κάνιγγος. Όχι μόνο τα όσα ακολούθησαν, αλλά και όλη η προηγούμενη εμπειρία έλεγε ότι θα ήταν αδύνατη οποιαδήποτε πρόσβαση στην Ομόνοια με δεδομένη την περικύκλωσή της από τα ΜΑΤ. Έτσι, οι δυνάμεις αυτές ουσιαστικά έμειναν έξω από το βασικό επίδικο, που ήταν οι εκατοντάδες μετανάστες στο Εφετείο και η απειλή για την εκκένωσή του. Την ώρα που οι φασίστες μαζί με τα ΜΑΤ επιτίθονταν στο Εφετείο, οι μεν διαδηλωτές της ANΤΑΡΣΥΑ διαδήλωναν προς τα Προπύλαια, οι δε αναρχικοί και αντιεξουσιαστές είχαν εγκλωβιστεί στο Πολυτεχνείο και στα Εξάρχεια απασχολούμενοι σε αψιμαχίες με τα ΜΑΤ.



Η συγκέντρωση στο Εφετείο ήταν η μόνη σωστή πολιτική κίνηση, όμως με μια εντελώς προβληματική στάση. Για ακόμη μια φορά οι οργανώσεις που συμμετείχαν εκεί έδωσαν βάση στις διαβεβαιώσεις των επικεφαλής της αστυνομίας ότι δεν θα επιτρέψουν στους φασίστες να πλησιάσουν στο σημείο, και επομένως δεν ήταν προετοιμασμένοι για μια τέτοια “συνάντηση”, γνωρίζοντας ότι αυτή δεν θα κατέληγε σε μια ανταλλαγή επιχειρημάτων.

Η στάση αυτή λοιπόν είναι προβληματική, όχι μόνο γιατί καλλιεργεί αυταπάτες για το ρόλο του κράτους σαν μια ουδέτερη δύναμη, αλλά και γιατί μπορεί να καταλήξει σε τραυματισμένους και μη χειρότερα συντρόφους. Δεν είναι τυχαίο που οι δυνάμεις αυτές καλούν διαρκώς το κράτος να θέσει εκτός νόμου τη Χρυσή Αυγή ή τον εισαγγελέα να απαγορεύσει τις συγκεντρώσεις της, ενώ αυτό είναι καθήκον του ίδιου του κινήματος.

Η αριστερά δεν μπορεί να ζητάει κανέναν νόμο που να απαγορεύει τη λειτουργία ακόμα και των φασιστικών συμμοριών, όχι μόνο γιατί έτσι καλλιεργεί αυταπάτες για το ρόλο του κράτους σε αυτή την αντιπαράθεση, αλλά και γιατί όπως έχει ξανασυμβεί στο παρελθόν τέτοιοι περιοριστικοί νόμοι συνήθως χρησιμοποιούνται εναντίον της ίδιας. Ο αγώνας εναντίον των φασιστικών συμμοριών ιδιαίτερα σε αυτή τη συγκυρία, όπου οι κυβερνήσεις της Ε.Ε. παίρνουν ανοιχτά ρατσιστικά μέτρα, δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με εκκλήσεις, αλλά με μια πλατιά πολιτική

καμπάνια που θα συνοδεύεται με αποτελεσματικά πρακτικά μέτρα αυτοάμυνας, οργανωμένα με τη μεγαλύτερη σοβαρότητα που απαιτούν οι καιροί.



Αθήνα 13/5/09

Κολεκτίβα: **Κόκκινη Ορχήστρα**

<http://avantgarde.ks-ee.org/>



Μπροστά στις Ευρωεκλογές

ΨΗΦΟ ΣΤΟ ΣΥΡΙΖΑ

ΧΩΡΙΣ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟ

Δύο βδομάδες πριν από τις ευρωεκλογές και ένα αίσθημα ανακούφισης, για να μην πούμε θριάμβου, πλανιέται στα τηλεπάρθυρα των δελτίων των 8. Επιτέλους ο ΣΥΡΙΖΑ επιστρέφει στα γνώριμα ποσοστά του. Και μαζί μ' αυτόν, το σύνολο της αριστεράς καθηλώνεται για ακόμη μια φορά στα μεταμφυλιακά της ποσοστά, αδύναμη “να αλλάξει τους συσχετισμούς και το τοπίο”. Η λύση στην κρίση αξιοπιστίας του επίσημου πολιτικού κόσμου φαίνεται (;) μέσα στα πρόσφατα απανωτά γκάλοπ να κάθεται στα αμορτισέρ των “Οικολόγων Πράσινων”. Ενός κομματιδίου φάντασμα που μέχρι πριν λίγους μήνες είχε δεν είχε 300 μέλη και που ξαφνικά γίνεται μια χρήσιμη δύναμη για την αποκατάσταση των ρωγμών της μεταπολιτευτικής ισορροπίας. Μένει να δούμε αν πράγματι η 7^η Ιούνη θα επιβεβαιώσει τις προβλέψεις ή απλώς θα αποδειχτεί μια απίστευτη φάρσα στην απεγνωσμένη προσπάθεια να βρεθεί μια συμπληρωματική δύναμη που θα καλύψει τα κενά που αφήνουν η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ.

Το παράδοξο είναι ότι μαζί με τους πρετεντέρηδες που έχουν ξαναβρεί το χαμόγελό τους και δεν σταματάνε να χαριεντίζονται με τη δημοσκοπική πτώση του ΣΥΡΙΖΑ χαίρονται και όλοι οι φελλοί που νομίζουν ότι θα επωφεληθούν από τα “κάτω και αριστερά”. Τα χαϊβάνια αυτά μόλις διαπιστώσουν ότι η πτώση του ΣΥΡΙΖΑ αφορά εξίσου και τα δικά τους ανεμομαζώματα, τότε να δούμε τι θα σκαρφιστούν που για ακόμα μια φορά ο “λαός και η εργατιά” τους γύρισε την πλάτη. Εξίσου χαρούμενοι είναι και ορισμένοι που ο βασικός τους εχθρός είναι τα “αριστερά αφεντικά” που είναι ίδια με τα δεξιά, και που το βράδυ των εκλογών θα υπολογίσουν την αποχή από τους λουόμενους και θα νομίσουν ότι πρόκειται για το ιππικό του Μάχνο που ετοιμάζεται να καταλύσει το κράτος. Και πάνω από όλα το ΚΚΕ που μοναδικός του σκοπός είναι να βγαίνει για πάντα τρίτο κόμμα, ακόμα και αν ο επάρατος δικομματισμός συνεχίζει να κυβερνάει για τα επόμενα 200 χρόνια. Αφιερωμένη λοιπόν στην πολιτική ηλιθιότητα η παράγραφος αυτή, που στην χώρα αυτή διεκδικεί όλα τα ρεκόρ Γκίνες.

Βλέποντας όλα αυτά γύρω του κανείς, μόνο και μόνο για αυτό, αξίζει να το ρίξει στο ΣΥΡΙΖΑ, έτσι για να ξινίσουν οι μούρες των γκεμπελίσκων του ΜΕΓΑ και όλων των κιτρινοκάναλων που έχουν αναγάγει τον αγώνα εναντίον του ΣΥΡΙΖΑ σε σκοπό της γελοίας τους ζωής. Αλλά και εκείνων που η πολιτική τους μυωπία είναι αντιστρόφως ανάλογη με την κατανόηση του κόσμου γύρω τους.



Η ιστορία με τα γκάλοπ

Πέρυσι στις αρχές του χρόνου και μέχρι το Μάρτη έκαναν την εμφάνισή τους δημοσκοπήσεις που εμφάνιζαν το ΣΥΡΙΖΑ σε ποσοστά του 18%. Δεν είναι και λίγο από το 5% να “πηδάς” στο 18. Όπως δεν είναι και δύσκολο να καβαλήσεις το καλάμι. Αυτό έπαθε η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ και δεν εννοούμε μόνο τον Συνασπισμό, αλλά ολόκληρο το ΣΥΡΙΖΑ. Το 18% θεωρήθηκε σχεδόν δεδομένο, και πάνω σε αυτό ο καθένας ξεδίπλωνε μια αντίστοιχη στρατηγική. Άλλοι για να στριμώξουν το ΠΑΣΟΚ, άλλοι για να συγκυβερνήσουν μαζί του και άλλοι για να τρέξουν ακόμα περισσότερο από “τα κάτω”. Ο καθένας δεν έκανε τίποτα περισσότερο από το να επαναλάβει τον εαυτό του και φυσικά να τον επιβεβαιώσει.

Στην πραγματικότητα το 18% ήταν μια εξαιρετική στιγμή που συνέπιπτε με την κρίση του ΠΑΣΟΚ μετά την εκλογική ήττα και την εσωκομματική κρίση, το αίτημα για ανανέωση του πολιτικού σκηνικού που εξέφραζε ο μέχρι τότε αγαπητός αλλά και αλώβητος Τσίπρας και τέλος η δυσαρέσκεια από την αντιδραστική μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού.

Αυτά τα ποσοστά με τη σειρά τους δημιούργησαν ένα μαζικό έρωτα παλαιών αριστερών και λοιπών δυνάμεων προς τον ΣΥΡΙΖΑ και μια διάθεση να τον πλαισιώσουν, πράγμα που φάνηκε και στη συμμετοχή στις διαδικασίες της 1^{ης} Πανελλαδικής Συνάντησης (Μάρτης '08). Στον όλο ΣΥΡΙΖΑ αυτό θεωρήθηκε σαν ένα κλείδωμα

του 18%. Οι παραλληλισμοί με την ΕΔΑ του 58, τη νεολαία Λαμπράκη και τα πρώτα χρόνια του ΠΑΣΟΚ έδιναν και έπαιρναν. Όμως στην συνέχεια ακολούθησε μια διαρκής σχεδόν “ανεξήγητη” πτώση. “Κάτι δεν κάναμε καλά για να πέφτουμε”. Σε αυτό υπάρχει απόλυτη συμφωνία, μόνο που αναλόγως αλλάζει το περιεχόμενο. Για την Ανανεωτική πτέρυγα υπεύθυνη είναι η “αριστεριστική στροφή”, προφανώς του Δεκέμβρη. Τι κι αν η πτώση έχει ξεκινήσει από το καλοκαίρι με -1% κάθε μήνα! Αυτό το ξεχνάμε. Και τι κι αν το 18% συμβαίνει στο απόγειο του Αλαβάνου και του Τσίπρα. Και αυτό το ξεχνάμε. Είναι που ο καθένας βασίζεται στο ασθενές της μαζικής και ατομικής μνήμης. Από την άλλη (Κοκκινοπράσινο και φίλιες δυνάμεις στο ΡΙΖΑ) το πρόβλημα βρίσκεται στο ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν εκμεταλλεύτηκε το “μεγάλο κύμα” που έφτασε και το άφησε να τον προσπεράσει, χωρίς να το οργανώσει σε έναν ενιαίο φορέα που θα υπερβαίνει τις συνιστώσες του. Όμως το κύμα υποχωρεί σχεδόν αμέσως πριν καλά-καλά προλάβει να φτάσει. Ακόμα κι αν οι συνιστώσες του ΣΥΡΙΖΑ αντιμετώπισαν με έναν ορισμένο σκεπτικισμό τη μαζική έφοδο προς το μέρος τους, αυτό δεν αρκεί για να εξηγήσει την άτακτη υποχώρηση του κύματος και την επαναφορά του σε πρότερες πολιτικές συμπεριφορές. Τα πράγματα πολλές φορές έχουν πιο προφανείς ερμηνείες. Η μαζική στροφή προς το ΣΥΡΙΖΑ είχε εξαρχής κοντά ποδάρια και επιφανειακά χαρακτηριστικά. Δεν οφειλόταν στην τρομερή δουλειά που έχει κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ ούτε στην αγωνιστική του στάση. Ίσως αυτό να τον έχει ενισχύσει σε ορισμένα στρώματα νεολαίας και εργαζομένων, που ο Συνασπισμός του Κωνσταντόπουλου είχε ξεχάσει προ πολλού. Στην ουσία ποτέ δεν είχαμε μια μαζική πολιτική στροφή της ελληνικής κοινωνίας της κλάσης των



δεκαετιών του '60 ή του '70 που να δικαιολογεί και τις αναλογίες (ΕΔΑ, ΠΑΣΟΚ) που γίνονται επ' αυτού. Το 18% είχε τη βάση του στις αιτίες που προαναφέραμε, αλλά και σε ένα βαθμό σπρώχτηκε (χωρίς να είναι προϊόν συννομωσίας) από ορισμένα ισχυρά συγκροτήματα που έχουν τη δύναμη να διαμορφώνουν την “κοινή γνώμη” η οποία με τη σειρά της επηρεάζει τις διαθέσεις ακόμα και πολύ συνειδητών ανθρώπων. Όμως, όταν τα συγκροτήματα διαπίστωσαν ότι το “παιχνιδάκι” τους με τους Γιώργο και Βαγγέλη δημιουργεί προβλήματα ευρύτερων πολιτικών ισορροπιών, αποφασίζουν να το μαζέψουν. Κάποιο τρίτο κόμμα που θα “καθαρίσει” και θα ανανεώσει το σύστημα δεν βρίσκει ούτε πρόθυμους πολιτικούς ούτε χρηματοδότες, οπότε επιστροφή σε αυτά που ξέρουμε.

Πόλωση ναι, αλλά προς τα πού;

Από εκεί και πέρα δεν έχουμε ακριβώς κοινωνικά γεγονότα, τα οποία πολιτικά θα μπορούσαν να κεφαλαιοποιηθούν από την αριστερά. Το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης και η νεολαϊστική εξέγερση, γεγονότα που ενώ έχουν σχέση μεταξύ τους δεν οδηγούν με έναν γραμμικό τρόπο, όπως νομίζει ένας μέσος αριστερός, στην αριστερά. Ενώ και τα δύο κάνουν εμφανή τη συστημική κρίση του καπιταλισμού, ταυτόχρονα ερεθίζουν τα πλέον συντηρητικά ένστικτα ευρύτερων κοινωνικών στρωμάτων που έχουν φωλιάσει στον εγκέφαλό τους τις προηγούμενες δεκαετίες και που σε αυτά συνεχίζουν να αναπολούν πιο ανέμελες και ίσως πιο ευημερούσες

στιγμές. Η τάση για την επιστροφή σε ένα πιο ισορροπημένο και ασφαλές παρελθόν και όχι η επανάσταση είναι μάλλον η πρώτη αντίδραση σε κρισιακές στιγμές που σπάει η καπιταλιστική κανονικότητα. Αυτό το βλέπουμε τώρα ακόμα πιο έντονα με την ωρολογιακή βόμβα του δεύτερου μεταναστευτικού κύματος από την Ασία και τη Β. Αφρική που εδώ και 3-4 χρόνια επιχειρεί διαμέσου της Ελλάδας να περάσει στην Ευρώπη. Το δράμα των αμέτρητων χιλιάδων απόκληρων που περιφέρονται στο κέντρο της Αθήνας, στην Πάτρα και άλλου, πεθαίνοντας κυριολεκτικά από την πείνα, αντί να εξεγείρει τις ντόπιες συνειδήσεις εναντίον της κοινωνικής αδικίας και του κράτους που τους έχει αφήσει στη μοίρα τους, τις κάνει ευάλωτες σε ρατσιστικές και απάνθρωπες συμπεριφορές, απαιτώντας λύσεις απαρτχάιντ μέχρι και να τους πνίγουν πριν πατήσουν σε ελληνικό έδαφος.

Η κοινωνία μετά την κρίση και τον Δεκέμβρη πολώνεται, αλλά δυστυχώς όχι προς τα αριστερά. Αυτό η αριστερά πρέπει να το πάρει σοβαρά υπόψη της και να δει πώς θα το αντιμετωπίσει πριν τα φασιστόμουτρα της κάθε Χρυσής Αυγής μαζί με τους ακροδεξιούς ρατσιστές δημαγωγούς του ΛΑΟΣ και τις ποικιλίες των πατριωτών που υπάρχουν σε κυνηγούς, απόστρατους, αγανακτισμένους, οικογενειάρχες κ.ο.κ. νιώσουν έτοιμοι να επιβάλλουν τις δικές τους λύσεις. Και μην πιστέψει κανείς ότι θα σταματήσουν μόνο στους “πακιστανούς” και τους “βρομιάρηδες” που έχουν καταλάβει το ιστορικό κέντρο της Αθήνας.

Η τελευταία καθήλωση της αριστεράς σχετίζεται όχι με το μετριοπαθές πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ, ούτε με την οργανωτική του



αμηχανία, αλλά με το γεγονός ότι δεν βρίσκει τρόπο να τοποθετηθεί αναλόγως στα απανωτά γεγονότα του τελευταίου βμήνου, χάνοντας έτσι τη διακριτή του ταυτότητα. Αυτό δεν σημαίνει πάλι ότι θα μπορούσε να υπερασπιστεί το δημοφιλές 18%. Πάλι θα έχανε. Αλλά θα κράταγε ένα στίγμα που θα του έδινε τη δυνατότητα να αντεπιτεθεί και να κερδίσει στα τμήματα εκείνα της νεολαίας και της εργατικής τάξης που πολώνονται προς τα αριστερά, αηδιασμένα από την κρατική καταστολή και την ασυδοσία των μπάτσων που ασκούν πλέον όχι μόνο μεταναστευτική αλλά και εξωτερική πολιτική, από το ατελείωτο φαγοπότη των ατιμώρητων πλιατσικολόγων της κυβέρνησης που δεν έχουν αφήσει τίποτα όρθιο και από την οικοδόμηση ενός αστυνομικού κράτους που πετσοκόβει τα δημοκρατικά δικαιώματα και που καταδικάζει το 15% του πληθυσμού να ζει σε καθεστώς απαρτχάιντ (ναι, άνθρωποι χωρίς δικαιώματα=απαρτχάιντ).

Η αυταπάτη που γίνεται εμφανής στην άνευρη προεκλογική καμπάνια του ΣΥΡΙΖΑ να αποκαταστήσει τις σχέσεις του με την παλαιότερη εκλογική του πελατεία ή έστω με την αναζήτηση στα τυφλά του απολεσθέντος 18% που έχει επιστρέψει στο ΠΑΣΟΚ ή που κατέληξε στους Οικολόγους είναι εντελώς άστοχη. Αυτοί έχουν χαθεί, γιατί ήθελαν να χαθούν. Έχουν ακόμα ανάγκη από αυταπάτες που ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορεί να τις δώσει. Γι' αυτό και είναι μάταιο να προσπαθεί να ανταγωνιστεί τελευταία στιγμή τους "Οικολόγους" σε οικολογία ή να κατηγορεί τον Γ. Παπανδρέου ότι δημαγωγεί με τη λογοκοπία "*σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα*". Αυτό

όμως είναι το τίμημα μιας στρατηγικής που έχει επενδύσει το μέλλον της κοινωνικής αλλαγής στις διαθέσεις του εκλογικού σώματος, το οποίο στην πλειοψηφία του άγεται και φέρεται από τους πανίσχυρους ιδεολογικούς μηχανισμούς διαμόρφωσης της “κοινής γνώμης”. Μιας αντίληψης που επιμένει να μετράει και να κυνηγάει ψήφους αντί να οργανώνει τις δυνάμεις του, δημιουργώντας άμεσες σχέσεις επικοινωνίας με τον κόσμο της αριστεράς, χωρίς αυτές να εξαρτώνται από τους τηλεαστέρες των 8 και τα στημένα γκάλοπ των κάθε είδους καραγκιόζηδων δημοσκοπών.

Λίγο πριν την κάλπη

Βαδίζοντας προς την κάλπη η κυβέρνηση και τα καθεστωτικά μέσα προπαγάνδας επιχειρώντας να στρέψουν το πολιτικό σκηνικό προς τα δεξιά έχουν ανοίξει τους ασκούς του Αιόλου παίζοντας ανοιχτά το χαρτί του ρατσισμού και της ξενοφοβίας. Για ό,τι συμβαίνει σε αυτή τη χώρα φταίνε οι “λαθρομετανάστες”, που εξορισμού ταυτίζονται με το έγκλημα. Με αυτόν το τρόπο όχι μόνο αποσπούν την προσοχή από τα αίτια της 5ετούς διακυβέρνησής τους, αλλά στοχοποιούν τους μετανάστες προκειμένου να πληρώσουν αυτοί τις δικές τους λαμογιές. Για την ανεργία, τη φτώχεια, την υποβάθμιση στο κέντρο της Αθήνας, την εγκληματικότητα, τα ναρκωτικά, για όλα φταίνε οι “λαθρομετανάστες”. Πάνω σε αυτό το έδαφος εξιτάρουν όλα τα τρομοφοβικά μικροαστικά ένστικτα, για καθετί διαφορετικό, που κρύβει μέσα του ο μέσος καθυστερημένος, προκειμένου να χτίσει εκ νέου την εμπιστοσύνη στο καθεστώς, το κράτος, την αστυνομία, το



κεφάλαιο και τα κόμματα του συστήματος. Μια νέα εθνική ενότητα με τα αφεντικά χτίζεται αυτή την ώρα στο πλέον αντιδραστικό έδαφος, που θυμίζει τις πιο μαύρες εποχές της σύγχρονης ιστορίας. Εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες που ήρθαν στην Ελλάδα για ένα κομμάτι ψωμί, αφού πρώτα τους έστυψαν σαν λεμονόκουπες, τώρα τα λαμόγια των αφεντικών τους μετατρέπουν σε αποδιοπομπαίους τράγους. Και το χειρότερο από όλα είναι ότι χιλιάδες ηλίθιοι, σαν να ήταν έτοιμοι κι από χθες, ετοιμάζονται να σώσουν από κοινού με τα αφεντικά τους και τα φασιστοειδή το έθνος που “κινδυνεύει”.

Η επιχειρηματολογία έχει ξεφύγει πλέον από κάθε όριο. Οι “μαύροι” μετανάστες που βρωμάνε, που τους στέλνει βάσει σχεδίου η Τουρκία και που σε λίγα χρόνια θα είναι 5 ή και 10 εκατομμύρια ετοιμάζονται να καταλάβουν τη χώρα. Σε αυτό το τροπάρι τσιρίζουν τα κιτρινοκάναλα όλα μαζί από το πρωί μέχρι το βράδυ. Να η Μενάνδρου και η Σοφοκλέους, να τα πρεζόνια, να και οι μαύροι, να το ΟΚΑΝΑ, να το εφετείο, να τα κλειστά μαγαζιά, να και οι φοβισμένοι Έλληνες, να και οι παππούδες που τους έκλεψαν, να και οι “πολίτες” που είναι πασίγνωστο ότι είναι οι αλήτες της Χρυσής Αυγής, που αντιδρούν. Με την εμετική αυτή προπαγάνδα το κλίμα έχει γυρίσει. Το κεντρικό θέμα δεν είναι η κρίση, ο νεοφιλελευθερισμός, τα σκάνδαλα της κυβέρνησης, η ακρίβεια, η ανεργία, τα απλήρωτα δάνεια και οι κατασχέσεις, αλλά οι “πακιστανοί”. Αυτό ακόμα δεν το κατάλαβε η αριστερά που για ακόμα μια φορά βρίσκεται μερικούς μήνες πίσω. Η επιθετικότητα και η αναίδεια των δημοσιογράφων απέναντι στους καλεσμένους -

αν υπάρχουν- του ΣΥΡΙΖΑ ακόμα και του ΚΚΕ έχει ξεπεράσει κάθε ανεκτό όριο, και γίνεται ακόμα πιο προκλητική, όταν την ίδια ώρα κωλογλύφουν τους φασίστες της Χρυσής Αυγής και τους ρατσιστές του ΛΑΟΣ. “Και τι θα γίνει”, ρωτάνε με ύφος γκεσταπίτη, τον Συνασπισμένο λες και είναι κυβέρνηση, “με όλους αυτούς που έχουν μαζευτεί εδώ”; Απολογήσου. Εσείς, ρε αλήτες, να απολογηθείτε που αφού τους βομβαρδίζετε στις χώρες τους και τις κάνετε ερείπια, τώρα ζητάτε τα ρέστα από τον Συνασπισμό. Λοιπόν, για να μην επεκτεινόμαστε σε άλλο θέμα, η αριστερά θα πρέπει στους κάθε είδους επίδοξους νεοταγματασφαλίτες να το κάνει ξεκάθαρο.

Μαζέψτε τα ξερά σας, τα νταηλίκια και τα λόγια σας για τους μετανάστες, για να μην σας πάρει ο διάολος και σας σηκώσει. Πάρτε το χαμπάρι. Αν πιστεύετε ότι θα μετατρέψετε την Ελλάδα και την Ευρώπη σε 4^ο Ράιχ, είστε γελασμένοι. Αυτή τη φορά θα σπάσετε τα μούτρα σας! Αυτή πρέπει να είναι η αυστηρή προειδοποίηση ολόκληρης της αριστεράς και του κινήματος. Και μια τέτοια προειδοποίηση δεν μπορεί να μείνει στα λόγια. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να αντιστραφεί το κλίμα και όχι μόνο εν όψει εκλογών. Το πρόβλημα είναι μπροστά μας και όποιος προσπαθεί να το αποφύγει το μόνο που καταφέρνει είναι να δίνει ολόκληρο το γήπεδο στους φασίστες και τους ρατσιστές.

Η επιχείρηση λάσπης κατά του ΣΥΡΙΖΑ συνοδεύεται από ένα σπρώξιμο των Οικολόγων, που αγγίζει τα όρια του γελοίου. Αυτό δεν είναι καθόλου τυχαίο. Βλέποντας ότι ένα μεγάλο τμήμα των ψηφοφόρων που έχουν εγκαταλείψει οριστικά τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ



και κινούνται στα αριστερά, η ανακάλυψη των Οικολόγων σε συνδυασμό με την αποκαθήλωση του ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί μια κάποια λύση για όσους θέλουν να δώσουν ένα μήνυμα στο δικομματισμό. Ένα μήνυμα βεβαίως που μέσω των ανύπαρκτων Οικολόγων θα επιστρέψει ως συμπληρωματική δύναμη σωτηρίας μέχρι να ορθοποδήσει το πολιτικό σύστημα.

Και τι θα γίνει τώρα χωρίς το 18%;

Για τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και για κάθε νοήμονα αριστερό, τα πράγματα καθώς φαίνεται δεν πάνε καλά. Ο δικομματισμός για ακόμα μια φορά αποδεικνύεται εφτάψυχος (το ΠΑΣΟΚ κοντεύει δημοσκοπικά το 40% στις εθνικές) και με μπόλικες εφεδρείες (Οικολόγοι, με σπόνσορα το ΣΚΑΙ και όλο το τηλεοπτικό και δημοσκοπικό στερέωμα και δεκάδες κομματίδια για τις ευρωεκλογές σε ρόλο αναχώματος, αρκεί να μην ψηφιστεί η αριστερά). Το τοπίο αντί να αλλάξει κοντεύει να γίνει καταθλιπτικό. Ποια κρίση του καπιταλισμού, ποια σκάνδαλα, κλεψιές, ρεμούλες, ποιος Δεκέμβρης, ποια δολοφονία του Αλέξη, ποιοι αγώνες που αν δεν νικάνε τουλάχιστον “αφήνουν παρακαταθήκες”... Τίποτα. Αρκεί μια υστερία για τους μετανάστες και την εγκληματικότητα για να κρυφτεί ο κόσμος σπίτι του και να φωνάζει την αστυνομία. Μετά απ’ όλα αυτά, ξανά 9 και 7%; Αν δεν ανοίξει μια σοβαρή συζήτηση για το τι συμβαίνει εδώ, ας μην αναρωτιόμαστε μετά για το τι συμβαίνει τόσα χρόνια και η αριστερά είναι στη γωνία.

Αυτό που επιτέλους πρέπει να συνειδητοποιήσει ο κόσμος της αριστεράς είναι ότι η ψήφος των ανθρώπων στο μεγαλύτερο ποσοστό παραμένει τουλάχιστον για την αστικές δημοκρατίες της Ευρώπης μια ελεγχόμενη διαδικασία. Ο περισσότερος κόσμος παραμένει ανενεργός και αποστασιοποιημένος από τα κοινά. Αυτό δεν αφορά μόνο τα μικροαστικά στρώματα που από τη θέση τους στο σύστημα παραγωγής και ανταλλαγής παραμένουν απομονωμένα και σε έναν ανελέητο ανταγωνισμό τόσο μεταξύ τους όσο και με τους εργάτες και το κεφάλαιο. Ακόμα και ευρύτερα στρώματα εργαζομένων συμπεριφέρεται με τον ίδιο τρόπο. Οι ρυθμοί ζωής, οι ανάγκες της καθημερινότητας, οι πολλαπλές υποχρεώσεις απομονώνουν τους εργαζομένους από κάθε συλλογική διαδικασία. Ακόμα και η κατά καιρούς συμμετοχή σε μαζικές διαδικασίες καταλήγει αρκετές φορές σε απογοητεύσεις που τους απομακρύνουν από την συλλογική αντιμετώπιση των προβλημάτων τους. Ο περισσότερος κόσμος δεν ιεραρχεί τα συμφέροντά του στη βάση της ταξικής του θέσης, αλλά διαφορετικών ταυτοτήτων που έχει υιοθετήσει για τον εαυτό του. Πολλοί εργάτες νιώθουν περισσότερο πατριώτες, χριστιανοί ή ολυμπιακοί και παναθηναϊκοί. Άλλοι βρίσκουν παρηγοριά σε μεταφυσικές ασχολίες και κάθε είδους χόμπι. Σε άλλους, το δουλικό τους πνεύμα στη δουλειά βρίσκει την αναλογία του σε μια επίσης δουλική πολιτική συμπεριφορά, υιοθετώντας τις πολιτικές απόψεις των αφεντικών τους. Και τέλος, οι πελατειακές σχέσεις των κομμάτων εξουσίας με τους ψηφοφόρους τους προκειμένου να βουλευτούν κάπου στο δημόσιο ή έστω μέσω κάποιου εργολάβου σε κάποιο πρόγραμμα ή κάποια επιδοτησούλα ή έστω 3000 ως πυρόπληκτος κ.ο.κ. Όλα αυτά για φοβισμένα και άβουλα



ανθρωπάκια είναι πολύ σημαντικά ζητήματα ικανά για να ταχθούν με το ένα ή το άλλο κυρίαρχο κόμμα. Η συμπεριφορά αυτή ενισχύεται τέλος από τα καθεστωτικά ΜΜΕ που στρεψοδικούν διαρκώς με την πραγματικότητα κάνοντας κυριολεκτικά πλύση εγκεφάλου σε εκατομμύρια ανθρώπους που η πληροφόρησή τους εξαρτάται αποκλειστικά από τα τηλεπαράθυρα των δελτίων των 8. Για να μην μιλήσουμε για τους δεκάδες χιλιάδες έμμισθους υπάλληλους των σωμάτων καταστολής και του στρατού ή το προσωπικό που υπηρετεί άμεσα την οικονομική και πολιτική εξουσία και ζει απ' αυτήν. Δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς πως μέσα σε αυτό το πλέγμα σχέσεων διαμορφώνονται πλειοψηφίες και μειοψηφίες.

Αυτό που ο κόσμος της αριστεράς πρέπει να συνειδητοποιήσει είναι ότι στο πεδίο αυτό η αντιπαράθεση είναι χαμένη πριν καν αρχίσει. Οι άνθρωποι, ακόμα και αυτοί που συμπαθούν την αριστερά, θα συνεχίζουν να ψηφίζουν ανάμεσα σε υπαρκτές και άμεσες λύσεις. Όσο το σχέδιο της αριστεράς θα παραπέμπει σε ένα απώτερο μέλλον ύστερα από πολλές δεκαετίες, κανείς δεν πρόκειται να την πάρει στα σοβαρά. Πως όμως θα αλλάξει αυτή η αίσθηση του κόσμου; Πώς η αριστερά, που σήμερα είναι καταγραμμένη στο λαϊκό υποσυνείδητο ως δύναμη διαμαρτυρίας, θα γίνει αντιληπτή ως δύναμη που μπορεί να φέρει την κοινωνική αλλαγή εφαρμόζοντας το πρόγραμμά της;

Καλώς ή κακώς ο κόσμος νιώθει ανίσχυρος. Πάει με τον έναν ή το άλλον, γιατί σε αυτό βλέπει μια λιγότερο οδυνηρή, αλλά πάντως εφικτή λύση. Για τα κόμματα εξουσίας, η δύναμή τους βρίσκεται ακριβώς στο ότι ανήκουν στο σύστημα εξουσίας. Ότι χρησιμοποιούν έναν έτοιμο μηχανισμό. Για την αριστερά, που υποτίθεται ότι βρίσκεται στον αντίποδα αυτού του μηχανισμού, η δύναμη είναι ο κόσμος της. Το συνειδητό εκείνο τμήμα της κοινωνίας που βρίσκεται στρατευμένο μαζί της. Άνθρωποι με μια άλλη ποιότητα από το μέσο φοβισμένο και υποτακτικό ανθρωπάκι που περπατάει στα γόνατα, αν δεν ρουφιανεύει στο αφεντικό του και τον μπάτσο της γειτονιάς.

Η αριστερά θα έλθει στο προσκήνιο όταν σταματήσει κλαψουρίζει και χτυπήσει δυνατά το χέρι στο τραπέζι. Τότε, θα γυρίσουν να την κοιτάξουν οι πάντες. Όταν θα σταματήσει να ζητάει το λόγο από τον κάθε γκεμπελίσκο του συστήματος. Όταν οι δυνάμεις της συντεταγμένα και αποφασισμένα στο δρόμο επιβάλουν λύσεις. Όχι γενικώς διαμαρτυρίες και μετά κλάψες και απολογίες. Λύσεις στα ζητήματα αιχμής. Στο Εφετείο, στον Άγιο Παντελεήμονα, στην Ομόνοια. Εκεί διαμορφώνεται τώρα η κοινή γνώμη. Νερό και ρεύμα στο Εφετείο τώρα. Να καθαριστεί, να απολυμανθεί και να φωτιστεί. Να περνάμε απ' έξω και να λάμπει. Δεν το δίνουν για ξενώνα. Να τον κάνουν οι δυνάμεις του οργανωμένου κινήματος. Να δώσουν λύση στους απόκληρους μετανάστες, αλλά και στη γειτονιά. Στη Μενάνδρου και στην Ομόνοια το αίσχος της ανήλικης πορνείας και των ναρκωτικών, που ανθεί με την ανοιχτή κάλυψη και ανοχή ή και συμμετοχή της αστυνομίας. Να την καθαρίσουμε εμείς. Να κλείσουν τώρα τα



μπουρδέλα της ανήλικης πορνείας. Να δοθεί στέγη και δουλειά στα ανήλικα κορίτσια. Να τσακιστούν οι μπράβοι και οι προστάτες τους. Να μπει ένα άμεσο τέλος στο εμπόριο μεθαδόνης και ηρωίνης. Να τσακιστούν οι συμμορίες των εμπόρων, που δρουν με την κάλυψη της αστυνομίας. Να νομιμοποιηθούν οι ουσίες και να δίνονται στους άρρωστους χρήστες από τα νοσοκομεία. Μόνο έτσι θα διαλυθούν τα βρωμερά κυκλώματα. Να μας πουν οι αλήτες γιατί η χώρα έχει γεμίσει ναρκωτικά και γιατί η πολιτεία στο ίδιο διάστημα δεν διεξάγει καμία καμπάνια για το θέμα. Τέρμα οι αηδίες και τα παραμυθάκια. Η χώρα έχει γεμίσει ναρκωτικά γιατί αυτή είναι η επίσημη γραμμή του κράτους. Είναι ένας τρόπος να έχει κοιμισμένη τη μισή νεολαία, ευάλωτη στους εμπόρους και την καταστολή. Ναρκωτικά σημαίνει αύξηση μιας ιδιαίτερης μορφής εγκληματικότητας, που κατευθύνεται κυρίως σε μικροκλοπές κατά επίσης ανήμπορων γέρων, γριών και γυναικών που περπατάνε στο δρόμο ή και μέσα στο σπίτι τους. Και αυτό τους εξυπηρετεί γιατί έτσι μένουν στο απυρόβλητο, αφού το άμεσο δεν είναι η τράπεζα που ρημάζει τον κόσμο, ούτε το αφεντικό που δίνει χαμηλά μεροκάματα, αλλά οι μικροκλέφτες, τα πρεζόνια και τώρα οι πακιστανοί. Η αριστερά, αν θέλει να ξαναμπει στο παιχνίδι, πρέπει να το κάνει επιθετικά χωρίς αναστολές και υπεκφυγές. Ο αγώνας ενάντια στο κεφάλαιο, το δικομματισμό και το κράτος προϋποθέτει ένα ισχυρό μέτωπο των καταπιεσμένων και μια αριστερά άξια εμπιστοσύνης. Τα προγράμματα των 70 και των 300 σελίδων δεν έχουν να προσφέρουν τίποτα σε αυτό τον αγώνα. Δεν τα διαβάζει

κανείς και ούτε πρόκειται να τα διαβάσει, παρά μόνο λίγοι και μνημένοι.

Μα είναι αυτό ορθόδοξος τρόπος για να κερδίσουμε τον κόσμο με το μέρος μας; Δεν πρέπει πρώτα να αλλάξει η συνείδηση των ανθρώπων για να έλθουν μαζί μας; Όχι, η συνείδηση δεν πρόκειται να αλλάξει σιγά-σιγά, όση προπαγάνδα και να κάνουμε. Ο κόσμος πάει εκεί όπου βλέπει άμεσα λύσεις. Και η αριστερά μπορεί να δείξει ότι αποτελεί τη λύση, όχι περιμένοντας να πειστεί και ο τελευταίος από το πρόγραμμά της, αλλά από τώρα και όπου μπορεί. *“Μα χρειάζονται δυνάμεις για όλα αυτά”*. Φυσικά χρειάζονται δυνάμεις. Αλλά δυνάμεις που μπορούν να κινητοποιηθούν, όχι απλά συμπαθούντες και ψηφοφόροι. Γι’ αυτό έχει μεγαλύτερη σημασία να δοθεί το βάρος στη συγκέντρωση ποιοτικών, μάχιμων δυνάμεων και όχι στο μέγλωμα μιας αβέβαιης εκλογικής επιρροής στο έδαφος της διαμαρτυρίας και όχι της λύσης.

Τότε τι νόημα έχουν οι εκλογές;

Θα πει κανείς, υπενθυμίζοντας τη γνωστή φράση του *Μαρξ* *“αν οι εκλογές άλλαζαν το σύστημα θα ήταν παράνομες”*. Πολύ σωστά, αν μιλάμε για το πώς αλλάζει μια κοινωνία. Όποιος νομίζει ότι ο κοινωνικός μετασχηματισμός μπορεί να βαδίζει πάνω στα περιθώρια που αφήνει το υπάρχον συνταγματικό και θεσμικό σύστημα, θα περιμένει πολλούς αιώνες ακόμα. Δυστυχώς, καμία σημαντική αλλαγή στη σύγχρονη ιστορία δεν προέκυψε με αυτόν το δρόμο, μέσα δηλαδή από μια νόμιμη κοινοβουλευτική διαδικασία



κατάκτησης της πλειοψηφίας. Αν κανείς θεωρεί ότι αυτή η πλειοψηφία είναι προϊόν υποκλοπής και χειραγώγησης της ψήφου, τότε δεν έχει κανένα λόγο να δεσμεύεται από το αποτέλεσμα της κάλπης. Ακόμα και σοσιαλδημοκράτες, όπως ο Λέον Μπλουμ (ηγέτης των γάλλων σοσιαλιστών στα '20 και '30 και πρωθυπουργός του Λαϊκού Μετώπου το 1936) “ενώ θεωρητικοποιούσε την άρνησή του για μια επανάσταση σοβιετικού τύπου, αναζήτησε τα όρια της κοινωνικής μεταλλαγής με την καθολική ψηφοφορία ως μοναδικό όπλο”¹. “Τα ερωτήματα που έθεσε ο Λ. Μπλουμ είναι ακόμα επίκαιρα: “Σήμερα ζούμε μια πλήρη πραγματικότητα; Η επιρροή του αφεντικού και του ιδιοκτήτη δεν βαραίνει, άραγε, στους ψηφοφόρους μέσω της πίεσης που ασκούν οι οικονομικές εξουσίες και ο τύπος; Το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας είναι, άραγε, εκείνο της ψήφου του κάθε ελεύθερου ψηφοφόρου, ελεύθερου από άποψη κουλτούρας της σκέψης, ανεξαρτησίας του ατόμου; Και για να απελευθερώσουμε το άτομο, δεν είναι άραγε απαραίτητη η επανάσταση”;² Αλλά όχι μόνο γι’ αυτό, αλλά και για το αν η άρχουσα τάξη θα σεβαστεί ένα εκλογικό αποτέλεσμα, που δεν θα της είναι αρεστό: “Δεν είμαστε σίγουροι ότι οι εκπρόσωποι της σημερινής κοινωνίας τη στιγμή που οι θεμελιώδεις αρχές μοιάζουν να απειλούνται δεν θα βγουν και οι ίδιοι έξω από τα όρια της νομιμότητας”³. Και εφόσον υπάρχει πάντα ανοιχτό ένα τέτοιο ενδεχόμενο από την άρχουσα τάξη ή έστω ορισμένα τμήματά της, δεν υπάρχει κανένας λόγος οι αντίπαλοί της να δεσμεύονται από την υπάρχουσα νομιμότητα και να τη θεωρούν το απόλυτο θέσφατο. “Στη Γαλλία, υπογράμμιζε ο

Λ. Μπλουμ, *ποτέ η δημοκρατία δεν εδραιώθηκε από μια νόμιμη ψήφο σύμφωνη με τις συνταγματικές επιταγές. Εδραιώθηκε χάρη στη θέληση του εξεγερμένου λαού ενάντια στην υπάρχουσα νομιμότητα*⁴.

Η ενασχόληση με τις εκλογές δεν σημαίνει, όπως νομίζει ένας αναρχικός, και την αποδοχή της αστικής νομιμότητας, έστω ενός μοναδικού δρόμου για την κοινωνική αλλαγή. Πρόκειται απλώς για χρήση ενός από τα δικαιώματα που έχουν κατακτηθεί στα πλαίσια της αστικής δημοκρατίας. Το δικαίωμα της καθολικής ψήφου. Υπάρχουν και άλλα που όλοι χρησιμοποιούν χωρίς να γίνεται λόγος. Το δικαίωμα στη συνάθροιση και τη διαδήλωση, το δικαίωμα ελευθερίας του τύπου και διακίνησης των ιδεών, το δικαίωμα της συνδικαλιστικής οργάνωσης και τόσα άλλα που χρησιμοποιούν οι αναρχικοί, ακόμα και οι οργανώσεις ένοπλης βίας (όταν δημοσιεύονται οι προκηρύξεις τους στον τύπο με δική τους θέληση), χωρίς να θεωρεί κανείς ότι προδίδουν κανέναν αγώνα. Όσο “διαβρώνει” η συμμετοχή στις εκλογές, άλλο τόσο διαβρώνει και η χρησιμοποίηση των νόμιμων δικαιωμάτων και μορφών πάλης. Τα αστικά πολιτικά και συλλογικά δικαιώματα καλά θα κάνουμε να τα ξέρουμε και να τα χρησιμοποιούμε. Για παράδειγμα, να υποβάλλει κάποιος μήνυση, όταν πέφτει θύμα κρατικής καταστολής ή καταγγελία στον εργοδότη του, όταν τον απολύει παράνομα. Επίσης να χρησιμοποιούμε το δικαίωμα του οικιακού ασύλου (ατομικό) ή του πανεπιστημιακού (συλλογικό). Ή το δικαίωμα να έχουμε δικηγόρο, αν συλληφθούμε ή περάσουμε από δίκη. Τι λέτε, αυτά πρέπει να τα χρησιμοποιούμε ή σημαίνει ότι όποιος τα επικαλεστεί υποτάσσεται στα όρια της αστικής



δημοκρατίας και νομιμότητας; Για τους αναρχικούς και τους κάθε είδους οπαδούς της αποχής από το εκλογικό πανηγύρι είναι πολύ επιλεκτική η χρήση των αστικών δικαιωμάτων. Ειδικά, όταν πρόκειται για την ψήφο, παθαίνουν αναφυλαξία. Όμως είναι και εντελώς ασυνεπείς, όταν χρησιμοποιούν τα υπόλοιπα. Η αποχή από τις εκλογές είναι τόσο βλακώδης όσο και το να πας σε δίκη χωρίς δικηγόρο. Βεβαίως, αν πρόκειται κατά τη διάρκεια της δίκης σου να γίνει επανάσταση και να σε απελευθερώσει ο εξεγερμένος λαός, κανένα πρόβλημα. Τι να τον κάνουμε τον δικηγόρο; Το ίδιο όμως ισχύει και με τις εκλογές. Αν είναι να γίνει επανάσταση, με τις εκλογές θα ασχολούμαστε; Αλλά μέχρι τότε θα χρησιμοποιούμε όλα τα δικαιώματά μας και κάθε τι που θα δυσκολεύει την αστική εξουσία να νομιμοποιεί κοινοβουλευτικά ή δικαστικά την εξουσία της και την αυθαιρεσία της.

Εμείς λοιπόν συμμετέχουμε στις εκλογές και δεν θα απολογηθούμε σε κανέναν γι' αυτό. Κάθε μέσο που βοηθάει στη συσπείρωση των δυνάμεών μας και στην απονομιμοποίηση της αστικής εξουσίας είναι θεμιτό. Αυτό σημαίνει σήμερα ψήφο στην αριστερά και όχι αποχή. Κάθε αποχή και κάθε άκυρο από έναν αντίπαλο της άρχουσας τάξης είναι ένα ακόμα δώρο στους πολιτικούς της υπηρετές και στην πιο ελεεινή κυβέρνηση της μεταπολίτευσης. Ας το θυμηθούν όλοι αυτοί, όταν θα τους το υπενθυμίζει η κυβέρνηση, η οποία θα επικαλείται για τα αίσχη της τη βούληση του λαού.

Σε ποια αριστερά;

Στο ΣΥΡΙΖΑ και πουθενά αλλού. Όχι στο ΚΚΕ, γιατί σε όλες τις οριακές μάχες των τελευταίων τριών χρόνων στήριξε την κυβέρνηση. Η στάση του στο Δεκέμβρη ήταν αισχρή, με άρθρα που δικαιολογούσαν ανοιχτά τον δολοφόνο μπάτσο του 16χρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου. Οι δυναμικές κινητοποιήσεις των μαθητών και της νεολαίας αντιμετωπίστηκαν με τόνους λάσπης και συκοφαντίας από τα στελέχη του ΚΚΕ, που δεν έπαψαν στιγμή από κοινού με την αντίδραση, τους μπάτσους και τους “αγανακτισμένους πολίτες” να ζητάνε το κεφάλι του ΣΥΡΙΖΑ που “*χάιδευε τους κουκουλοφόρους*”. Το κόμμα αυτό σε κάθε κρίσιμη στιγμή δίνει χείρα βοήθειας στην κυβέρνηση. Σε αυτό το σημείο ο Γ. Παπανδρέου έχει απόλυτο δίκιο: Η ηγεσία του ΚΚΕ είναι ο αριστερός ψάλτης της δεξιάς. Στα σκάνδαλα κράτησε την ίδια μεσοβέζικη στάση, μιλώντας περί διαχρονικών –και παραγραμμένων- ευθυνών πετώντας έτσι σωσίβιο σωτηρίας στον Καραμανλή και τους κλέφτες της δημόσιας περιουσίας. Το κόμμα αυτό πρέπει να τιμωρηθεί και να απομονωθεί από το λαό της αριστεράς. Είναι ο μόνος τρόπος, αν υπάρχει τέτοιος, για να βάλει μυαλό η διασπαστική και σεχταριστική του ηγεσία.

Τα ψηφοδέλτια της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς για ακόμη μια φορά δεν θα εκφράσουν τίποτα περισσότερο από αυτό που είναι. Μια αριστερά που μπορεί να διατηρεί μια προπαγανδιστική σχέση με ένα αδιόρατο επαναστατικό παρελθόν, αλλά που επί της ουσίας έχει εδώ και καιρό χάσει το παιχνίδι να καταγραφεί στη συνείδηση ευρύτερων τμημάτων της εργατικής τάξης σαν μια τρίτη



υπαρκτή αριστερά. Η αριστερά αυτή στην πραγματικότητα έχει χάσει κάθε ορμή που είχε τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης και από τότε απλώς συνεχίζει να γερνάει, ενώ η πορεία της είναι εντελώς προβλέψιμη. Να συνεχίζει να φυτοζωεί στο πολιτικό περιθώριο παρά τις φιλότιμες, αλλά αποσπασματικές προσπάθειες εκατοντάδων αγωνιστών σε μια σειρά από κοινωνικούς και θεματικούς χώρους. Κάποτε θα πρέπει οι αγωνιστές αυτοί να σκεφτούν τι δεν πάει καλά μετά από τρεις δεκαετίες επίπονης δουλειάς χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Ο χώρος αυτός θα πρέπει να κάνει έναν σοβαρό απολογισμό. Η αριστερά αυτή γεννήθηκε ή αναζωογονήθηκε από τον Μάη του '68 και τα περίξ αυτού γεγονότα (Βιετνάμ, Πολιτιστική, Πράγα, Ιταλικό φθινόπωρο, Χιλή, Πορτογαλία, Πολυτεχνείο). Όχι μόνο εδώ, αλλά σε όλο τον κόσμο. Τότε, ο κόσμος που συσπείρωνε αυτή η αριστερά, με ό,τι προβλήματα και αν είχε, πίστευε στην άμεση προοπτική της επανάστασης. Τώρα δεν πιστεύει σε τίποτα περισσότερο από ό,τι πιστεύει και ο κόσμος της ευρύτερης αριστεράς.

Η κρίση έχει ανοίξει μια νέα ιστορική περίοδο. Ένα νέο μακρύ κύμα ύφεσης είναι μπροστά μας, μετά από μια εικοσαετία κατά την οποία το κεφάλαιο έκανε πάρτι σε όλο τον πλανήτη, συσσωρεύοντας τεράστια υπερκέρδη, αλλά ταυτόχρονα στρώνοντας τον δρόμο για τη σημερινή κρίση. Κάθε κύμα φέρνει μαζί του και μια ανάλογη αριστερά. Το '90 έφερε την αριστερά της υποταγής και της μιζέριας. Τώρα, ίσως φέρει την αριστερά της αντεπίθεσης και της νίκης. Υπάρχουν σημάδια αυτής της

ανανέωσης στο ΣΥΡΙΖΑ, το Μπλόκο στην Πορτογαλία, το Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα στη Γαλλία.

Όποιος συνεχίζει να θεωρεί την επανάσταση μια πιθανότητα για το άμεσο μέλλον, όποιος συνεχίζει να πιστεύει ότι ο σοσιαλισμός είναι κυρίως επιλογή και όχι το αναπόφευκτο της ιστορικής εξέλιξης, όποιος πιστεύει στην ανθρώπινη θέληση και όχι στο φαταλισμό, ας δώσει τη μάχη. Οι υπόλοιποι ας συνεχίσουν να προσεύχονται. Μπορεί ο σοσιαλισμός να έλθει μαζί με τη δεύτερα παρουσία.

1. Le Monde Diplomatique, Κ. Ελευθεροτυπία, σελ. 32

2. Le Monde Diplomatique, Κ. Ελευθεροτυπία, σελ. 32, Leon Blum, L'ideal socialiste, La Revue de Paris, Μάιος 1924



ΜΕΡΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ

Το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών είναι μια οδυνηρή ήττα για την αριστερά και μια μεγάλη νίκη του ρατσισμού και της ξενοφοβίας. Η ατζέντα, που άνοιξε αμέσως μετά, επιβεβαιώνει απόλυτα αυτό το συμπέρασμα. Σε όλα τα κιτρινοκάναλα, το κεντρικό και μοναδικό θέμα είναι η “λαθρομετανάστευση” και στα πάνελ αυτοί που έχουν τον πρώτο λόγο είναι οι δημαγωγοί ρατσιστές του ΛΑΟΣ, οι “επιτροπές” των ξενοφοβικών νοικοκυραίων του Αγ. Παντελεήμονα, ακόμα και οι ναζιστές της “χρυσ αυγής”. Η κυβέρνηση ήδη έχει αναλάβει δράση με μαζικές νυχτερινές σκούπες και απελάσεις στο κέντρο της Αθήνας, ικανοποιώντας το δήθεν “λαϊκό” αίτημα για επιβολή του νόμου και της τάξης.

Η περιβόητη αποχή

Πολλές από τις αναλύσεις ρίχνουν το βάρος στην όντως μεγάλη αποχή, και από αυτό καθένας επιχειρεί να βγάλει τα συμπεράσματά του. Πριν απ’ αυτό όμως θα πρέπει να βάλουμε τα μεγέθη στη θέση τους. Η πραγματική αποχή δεν είναι 48%, γιατί

απλά οι πραγματικοί ψηφοφόροι δεν είναι 10 εκατομμύρια. Οι κατάλογοι είναι φίσκα από ανθρώπους, που δεν ζουν πια ή που βρίσκονται μόνιμα στο εξωτερικό. Όλοι αυτοί ξεπερνούν κατά πολύ το 1,5 εκατομμύριο. Ο πληθυσμός άνω των 18 και με πολιτικά δικαιώματα ίσα που ξεπερνάει τα 8 εκατομμύρια και επομένως εκεί βρίσκεται το αληθινό νούμερο των εν δυνάμει ψηφοφόρων. Από αυτούς, αν αφαιρέσει κανείς τους ασθενείς, τους υπέργηρους, και άλλους που αντικειμενικά αδυνατούν να προσέλθουν στις κάλπες, τότε πιθανότατα το νούμερο που θα μπορούσε δυνητικά να ψηφίσει πέφτει κάτω από τα 8 εκ. Αυτή είναι και η πραγματική εκλογική βάση. Στις εθνικές εκλογές του 2004 ψήφισαν 7,6 εκ, ενώ το 2007 7,4 εκ. Τότε η πραγματική αποχή ήταν κάπου ανάμεσα στο 5 και 8%. Στις ευρωεκλογές πάντα το ποσοστό αυτό μεγαλώνει. Το 2007 ψήφισαν 6,3 εκ με μια πραγματική αποχή γύρω στο 20%. Τώρα με 1 εκ. λιγότερους (ψήφισαν 5,3 εκ.) θα πρέπει να υπολογίσουμε μια αποχή γύρω στο 33%. Αυτό δεν σημαίνει ότι είναι μικρή η αποχή, αλλά έχει μια σημασία να μιλάμε πάνω στα πραγματικά νούμερα και όχι σε ό,τι θέλει ο κάθε τηλεπατέρας.

Από πού προήλθε η αποχή και τι μήνυμα περιέχει

Πολλοί πιστεύουν ότι η αποχή προήλθε κυρίως από ψηφοφόρους της δεξιάς. Αυτό δεν είναι σωστό. Είναι αλήθεια ότι η ΝΔ έχασε το 44% των ψήφων των εθνικών του 2007 και το 37% των ευρωεκλογών του 2004. Όμως, ένα επίσης μεγάλο μέρος αυτών των ψήφων κινήθηκε προς άλλους συναφείς σχηματισμούς, μειώνοντας την αποχή στο σύνολο της δεξιάς στο 33% σε σχέση με το 2007. Το ΠΑΣΟΚ είχε επίσης μια πτώση στο 25% ενώ η αριστερά ακόμα



μεγαλύτερη στο 28% (χάνει 285 χιλ από το 1 εκ. του 2007). Λαμβάνοντας υπόψη ότι η ΝΔ είναι στην κυβέρνηση (και πρωταγωνιστεί στα σκάνδαλα, τις ρεμούλες, την καταστολή και την πιο άγρια επίθεση στα λαϊκά εισοδήματα) η επιπλέον φθορά σε σχέση με το ΠΑΣΟΚ και την αριστερά είναι στην κυριολεξία ψίχουλα.

Αν το πολιτικό κόστος του Βατοπεδίου, των ομολόγων, των άγονων γραμμών, της Siemens, της απίστευτης λεηλασίας της δημόσιας περιουσίας από πρωτοκλασάτα στελέχη της κυβέρνησης και η σκανδαλώδης ατιμωρησία τους από το δικαστικό σύστημα του Σανιδά, είναι αντίστοιχο του κόστους που έχει η αριστερά (που ανεξάρτητα από τις ανεπάρκειές της τουλάχιστον δεν βαρύνεται με απροκάλυπτες ληστείες δις ευρώ της δημόσιας περιουσίας), τότε κάτι δεν πάει καλά.

Πίσω από τη μοιρασμένη αποχή δεν κρύβεται καμία αντισυστημική συμπεριφορά. Μια τέτοια συμπεριφορά θα έπρεπε να γίνεται εμφανής όχι τη μέρα της κάλπης, αλλά και τις μέρες περίξ αυτής. Να τη βλέπουμε στο δρόμο και στη γενική διάθεση. Απεναντίας αυτό που φαίνεται να κυριαρχεί είναι ο ρατσισμός, οι νοικοκυραίοι, οι πατριώτες και οι κάθε είδους σκοταδιστές. Ακόμα κι αν το σκηνικό αυτό έχει δημιουργηθεί σε ένα βαθμό από τους κυρίαρχους ιδεολογικούς μηχανισμούς προς αποκατάσταση της τάξης μετά το Δεκέμβρη, σημασία έχει ότι αυτοί που νιώθουν ότι τους παίρνει δεν είναι οι αριστεροί, οι καταπιεσμένοι, οι

αντιεξουσιαστές κ.ο.κ., αλλά σύσσωμος ο πατριωτικός, ακροδεξιός συρφετός.

Ο συντηρητικός κόσμος, οι φοβισμένοι παππούδες, οι κάθε λογής “νοικοκυραίοι” που δεν ψήφισαν αυτή τη φορά τη ΝΔ, αν προσήλθαν στις κάλπες, το έκαναν για να στηρίξουν ό,τι πιο συντηρητικό βρήκαν μπροστά τους. Το μήνυμά τους ήταν ξεκάθαρο. Περισσότερη ασφάλεια και καταστολή. Όσοι τελικά από αυτούς δεν προσήλθαν, δεν σημαίνει ότι εγκατέλειψαν οριστικά τη δεξιά και τις αντίστοιχες ιδέες που αντιπροσωπεύει. Είναι ζητούμενο πώς θα κινηθούν στο μέλλον. Σίγουρα όμως όσο η κατάσταση διαμορφώνεται από την άκρα δεξιά, ας μην περιμένουμε να γίνει καμία επαναστατική έκρηξη στον εγκέφαλό τους. Το πιθανότερο είναι να επιστρέψουν στη ΝΔ και γιατί όχι στο “ανερχόμενο”, όπως προβάλλεται από όλα τα ΜΜΕ (τυχαίο;) ΛΑΟΣ.

Τι μήνυμα όμως έδωσε ο λαός της αριστεράς που δεν έφτασε ποτέ στις κάλπες; Μήπως αυτό είναι μια κατακραυγή της αριστεράς ως μέρος του επίσημου πολιτικού συστήματος; Ίσως ένα μέρος της αριστερής αποχής να σκέφτηκε έτσι. Όμως αυτό θα έπρεπε να εκφραστεί με έναν αντίστοιχο τρόπο που έγινε και από τα δεξιά. Δηλαδή ένα τμήμα της αριστερής διαμαρτυρίας προς τη συμβιβαστική παραδοσιακή αριστερά να στραφεί προς την “άκρα” αριστερά, κατ’ αναλογία της ανόδου του ΛΑΟΣ, του Παπαθεμελή ή και της “χρυσ αυγής”, πράγμα που δεν έγινε. Η πτώση ολόκληρης της αριστεράς δεν μπορεί να εξηγηθεί με τέτοιους όρους και εν πάση περιπτώσει, αν υπάρχει μια τόσο μεγάλη αριστερή



διαμαρτυρία, πού κεφαλαιοποιείται αυτή; Στις παραλίες του Σαρωνικού και των Κυκλάδων; Όλοι έχουμε ένα μικρό δείγμα φίλων, γνωστών, συνάδελφων και συγγενών που δεν πήγαν να ψηφίσουν. Πλην ελαχίστων περιπτώσεων που απείχαν με ιδεολογικά κίνητρα, οι υπόλοιποι απλώς έδειξαν την αδιαφορία τους και την πολιτική τους παραίτηση. Κόσμος που σε μεγάλο βαθμό πήρε γραμμή από τους κάθε λογής Λαζόπουλους που κατεύθυναν την πιο χαλαρή αριστερή συμπεριφορά στις παραλίες ως δήθεν κατακραυγή του συστήματος. Το μόνο αποτέλεσμα της παθητικής αυτής στάσης ήταν δύο βουλευτές του ΛΑΟΣ, 9-10% για πρώτη φορά άκρα δεξιά στην Ελλάδα, διασυρμός του ΣΥΡΙΖΑ ως το κόμμα των “αριστεριστών, των κουκουλοφόρων και των λαθρομεταναστών”, κεντρικό θέμα η επιβολή της τάξης, και μια πρόσκληση στον Λαζόπουλο από τον Γεωργιάδη να παραβρεθεί στο γάμο του με τη Μανωλίδου. Τώρα, αν κάποιος επιμένουν ότι πίσω από την πολιτική αδιαφορία κρύβεται ένα είδος ριζοσπαστικοποίησης ή ακόμα και το πνεύμα του Δεκέμβρη, τότε τι να πούμε εμείς; Μάλλον ζούμε σε άλλη χώρα.

Πού οφείλεται η πτώση της αριστεράς

Το απογοητευτικό αποτέλεσμα της αριστεράς δεν είναι απλώς το αποτέλεσμα χρόνιων αδυναμιών, αλλά μιας απότομης στροφής του πολιτικού σκηνικού προς την άκρα δεξιά, το ρατσισμό και την ξενοφοβία. Όλο αυτό δεν προέκυψε από μόνο του, αλλά στήθηκε από τους ιδεολογικούς μηχανισμούς του βαθέος κράτους,

προκειμένου να αποκατασταθεί η αξιοπιστία του επίσημου πολιτικού συστήματος, που έχει πληγεί από τα απανωτά σκάνδαλα, τη διαφθορά των πολιτικών εκπρόσωπων των κομμάτων εξουσίας και τις αλλεπάλληλες ματαιώσεις των προσδοκιών ευρύτερων μικροαστικών στρωμάτων (στήριγμα της αστικής εξουσίας) από την οικονομική κρίση και τις εκκρεμότητες, που αυτή έχει δημιουργήσει.

Είναι φανερό ότι ο αστισμός έχει ξεμείνει από μελλοντικούς στόχους, πάνω στους οποίους θα μπορούσε να χτίσει ομαλά μια νέα κοινωνική συναίνεση. Κανείς πλέον δεν πιστεύει ότι έρχονται καλύτερες μέρες και ως εκ τούτου καμία εθνική συνοχή δεν μπορεί να χτιστεί πάνω σε αυτή την υπόσχεση. Το πολιτικό του προσωπικό βουτηγμένο στη διαφθορά και το νεοπλουτισμό, αδύναμο να εμπνεύσει τη στοιχειώδη εμπιστοσύνη, προσπαθεί απλώς να κερδίσει χρόνο και να πείσει ότι όντως βρίσκεται σε μια ειλικρινή κίνηση μεταμέλειας και αυτοκάθαρσης. Το ξέσπασμα του Δεκέμβρη και η προηγούμενη, έστω και δημοσκοπική μετακίνηση προς τα αριστερά, σήμανε συναγερμό για τα αστικά επιτελεία. Η υπόθεση επιβίωσης του αστικού καθεστώτος δεν θα μπορούσε να μείνει στα χέρια ενός Καραμανλή.

Από το Δεκέμβρη κιόλας η επιχείρηση αποκατάστασης της τάξης έχει δύο άξονες: Από τη μια, καταστολή και απαξίωση των οργανωμένων δυνάμεων που δυνητικά θα μπορούσαν να συγκροτήσουν μια εναλλακτική λύση απέναντι στο σύστημα και από την άλλη, αναδιοργάνωση του μπλοκ εξουσίας στη βάση αντιμετώπισης ενός εσωτερικού εχθρού. Ο εσωτερικός εχθρός που



απειλεί το έθνος είναι οι “λαθρο”μετανάστες, οι αλλόθρησκοι μουσουλμάνοι, οι “έγχρωμοι”, οι εγκληματίες, οι κουκουλοφόροι, και πίσω από όλους αυτούς, οι “κουλτουριάρηδες ανθέλληνες κάτοικοι βορείων προαστίων” ΣΥΡΙΖαίοι που δεν αφήνουν το κράτος να κάνει τη δουλειά του. Πάνω σε αυτή τη βάση το διεφθαρμένο κοινοβουλευτικό αστικό κράτος της μεταπολίτευσης επιδιώκει την επανίδρυσή του, με τη συνδρομή του αναδυόμενου ακροδεξιού και αστυνομικού παρακράτους. Όλη αυτή η μαφία των νοικοκυραίων που δήθεν θέλουν την “πατρίδα τους πίσω” δεν είναι τίποτα περισσότερο από αυτό που λέει ο αρχιρατσιστής αρχηγός τους. Ο πρώτος όροφος της πολυκατοικίας, που ζει από τα μπαξίσια του ρετιρέ.

Όλο αυτό το κατακάθι, που παριστάνει τους κατατρεγμένους κατοίκους του Αγ. Παντελεήμονα, δεν είναι παρά οι εξεγερμένοι πραιτοριανοί, η “βάση” του διεφθαρμένου αστικού πολιτικού συστήματος, που λυμαίνεται τη δημόσια περιουσία και που, για να συνεχίσει να το κάνει, έχει ανάγκη πλέον την ενεργητική συστράτευση των οπαδών του. Με την ταμπέλα του “αγανακτισμένου πολίτη” κινητοποιούνται για να προστατέψουν το ρετιρέ του πολιτικού συστήματος, προσδοκώντας ότι έτσι θα συνεχίζουν και αυτοί να ζουν από τα ρουσφέτια και τις εξυπηρετήσεις των αφεντικών τους. Είναι ολοφάνερο. Το ανθρώπινο πατριωτικό κατακάθι εξαρτά το μέλλον του από την επιβίωση και την αναπαραγωγή του σαπισμένου πολιτικού αστικού συστήματος. Γι’ αυτό συμπεριφέρονται σαν λυσσασμένα

μαντρόσκυλα, που τους έχουν πάρει το κόκαλό τους και δεν έχουν τι να γλείψουν.

Ο παρακρατικός υπόκοσμος δεν δρα από μόνος του. Βρίσκεται σε διατεταγμένη υπηρεσία και με πλήρη υποστήριξη από το σύνολο των ΜΜΕ. Συγκροτήματα που δήθεν κινούνται στον ευρύτερο κεντροαριστερό χώρο, όπως ο ΔΟΛ του Λαμπράκη και το ΜΕΓΑ, έχουν ταχθεί στο πλευρό της ακροδεξιάς αλητείας. Η πρωτοφανής επιχείρηση λάσπης κατά του ΣΥΡΙΖΑ είναι κομμάτι του ίδιου σχεδίου. Οι στημένες δημοσκοπήσεις, που εν πολλοίς καθορίζουν και την πραγματική ψήφο, συνεισέφεραν επίσης στην ίδια κατεύθυνση. Ευρύτερα κομμάτια του πληθυσμού, που έχουν πληγεί από την κρίση, τα χρέη και την ακρίβεια, όπως συνταξιούχοι, μικρομαγαζάτορες, επαγγελματίες και εργαζόμενοι σε μικροεπιχειρήσεις, αποστασιοποιημένοι από πολιτικές διεργασίες, αλλά αγανακτισμένοι από την καθημερινότητά τους και τη διαφθορά της κυβέρνησης, έχουν πέσει θύμα της εμετικής ρατσιστικής προπαγάνδας. Τι σημασία έχουν τώρα όλα αυτά; Εδώ κινδυνεύουμε άμεσα από τους ξένους που κατά εκατομμύρια “εισβάλλουν” στην Ελλάδα και σε λίγα χρόνια θα μας έχουν διώξει από δω. Να ποιος φταίει για όλα τα δεινά. *Και γιατί δεν τους διώχνουμε; Πώς περνάνε τα σύνορα, ποιος τους φέρνει εδώ; Μα φυσικά ο ΣΥΡΙΖΑ και οι αριστεροί κουλτουριάρηδες.* Πάνω σε αυτό, το ναζιστικής έμπνευσης τερατούργημα, η αστική εξουσία και οι απατεώνες πολιτικάντηδες της ΝΔ και του ΛΑΟΣ, ακόμα και η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ επιχειρούν να χτίσουν μια νέα πολιτική συναίνεση και να αποκαταστήσουν το χαμένο κύρος της αστικής εξουσίας. Όσοι πάρουν ενεργό μέρος στο σχέδιο αυτό θα



συμμετάσχουν εκ νέου στην ανακατανομή, που θα προκύψει από τη νέα ισορροπία. Αρκεί βεβαίως να επιτευχθεί.

Πάνω σε αυτή την πλατφόρμα οικοδομούν μια νέα ταυτότητα. Αυτή τη φορά όχι του ευρωπαϊού κατόχου ευνομισμάτων και 4X4, ούτε του βλαχονεόπλουτου επενδυτή του χρηματιστηρίου, ούτε του ντοπαρισμένου παραμορφωμένου ολυμπιονίκη. Όλα αυτά έτσι κι αλλιώς πήγαν κατά διαόλου. Τώρα, η ενότητα χτίζεται σε μια αμυντική γραμμή: *Να σωθεί η πατρίδα από την εθνική αλλοίωση που την τροφοδοτεί παράλληλα η μουσουλμανική Τουρκία.* Ο συνδυασμός παλιών προκαταλήψεων με νέες είναι αναγκαίος για το νέο μίγμα. Όλα αυτά συνοδεύονται από μια δήθεν κοινωνική ευαισθησία για τους “έλληνες” ανέργους και φυσικά την “εγκληματικότητα” που, ως γνωστόν, ήταν άγνωστη στην Ελλάδα μέχρι να έλθουν τα “πακιστάνια”. Και βεβαίως από μια πρωτοφανή διάθεση του πατριωτικού αθηναϊκού πληθυσμού για βραδινό περίπατο στα πρώην ειδυλλιακά σοκάκια της Γερανιού, Μένανδρου και Σοφοκλέους. Εκεί δηλαδή που οι μεσήλικες πατριώτες της οδού Φυλής περιοχής Αγ. Παντελεήμονος, μόλις εξαντλούσαν την μπουρδελότσαρκα στην κατά τα άλλα κάποτε ελληνική γειτονιά τους, πήγαιναν και μια βολτούλα στα παρακείμενα μπορντέλα της φιλησύχου περιοχής δυτικά της Αθηνάς.

Κι όμως, πάνω σε αυτή τη γελοία φαντασίωση και τη νοσταλγία ενός ανύπαρκτου ένδοξου παρελθόντος χτίζεται ξανά ο εθνικός κορμός. Και αντί η αριστερά να το κάνει συμπαράλια με δυο

κλωτσιές, κάθεται και χάσκει μπροστά σε 30 υποκοσμιακούς μιας ναζιστικής συμμορίας και σε μερικές δεκάδες προαγωγούς και τσατσάδες, που τσιρίζουν όλη μέρα (ως άεργοι έχουν όλο το χρόνο για να το κάνουν) και σε διατεταγμένη υπηρεσία σε μια πλατεία επί της Αχαρνών. Αν θέλει η αριστερά να εξηγήσει το εκλογικό πατατράκ, ας σταματήσει να ψάχνεται από 'δω και από κει και ας επικεντρώσει εδώ: Όσο το ρατσιστικό δηλητήριο θα μένει αναπάντητο τόσο η αριστερά θα χάνει το έδαφος κάτω από τα πόδια της.

Η εσωτερική παράμετρος

Σύντροφοι κυρίως από αριστερές συνιστώσες του ΣΥΡΙΖΑ, ενδεχομένως και μέσα στον ΣΥΝ, αναζητούν τις αιτίες του 4,7% και την απώλεια 120.000 ψηφοφόρων στο άτολμο και συμβιβαστικό πρόγραμμα, στο θολό και ασαφές στίγμα, στα γενικόλογα συνθήματα που επιλέχτηκαν για την προεκλογική καμπάνια. Δίπλα σε αυτή την κριτική θα μπορούσε κανείς να προσθέσει τα απελπιστικά αργά βήματα της συγκρότησης του ΣΥΡΙΖΑ και της δυνατότητας να συμμετάσχουν ενεργητικά αγωνιστές που προσέγγισαν μαζικά το όλο εγχείρημα και που, ουσιαστικά παραμένοντας έξω από τις συνιστώσες, βρίσκονται αποκλεισμένοι και χωρίς κανένα ρόλο.

Δεν αρκούν όμως όλα αυτά για να εξηγήσουν τι συνέβη. Ούτε φυσικά ο ΣΥΡΙΖΑ καταποντίστηκε, γιατί ξέχασε την *“εθnicoποίηση του τραπεζικού συστήματος, την επανεθnicoποίηση όλων των ΔΕΚΟ, τον κοινωνικό και εργατικό έλεγχο, τις άμεσες αυξήσεις στα*



ελάχιστα εισοδήματα και συντάξεις της τάξης των 300 ευρώ, την ΑΤΑ, τη φορολογία στο μεγάλο κεφάλαιο και την ανάγκη του σοσιαλισμού”. Τα συνθήματα αυτά αποκτούν αξία είτε ως αιτήματα που κινητοποιούν την εργατική τάξη, είτε ως θέσεις ενός πολιτικού σχηματισμού που ετοιμάζεται να πάρει την εξουσία. Όσο αυτά παραμένουν στο επίπεδο της προπαγάνδας, κανείς δεν τους δίνει ιδιαίτερη σημασία.

Κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου δεν έγινε καμία αντιπαράθεση προγραμμάτων για να μπορέσει κανείς να ξεδιπλώσει τα πολιτικά του συνθήματα. Όπου κι αν βρέθηκαν οι εκπρόσωποι του ΣΥΡΙΖΑ, έπρεπε να απαντήσουν σε μια εντελώς διαφορετική ατζέντα. Αυτή που είχε διαμορφωθεί στο τρομοφοβικό τοπίο της δήθεν “εισβολής και εγκληματικότητας των μεταναστών” που έχουν καταλάβει το κέντρο της Αθήνας. Ο συσχετισμός χτίστηκε στην Ομόνοια και τον Αγ. Παντελεήμονα. Η αριστερά, ακόμα κι αυτή που ασχολήθηκε με το ζήτημα, το αντιμετώπισε με τη γνωστή ρουτίνα, ως ένα ακόμα καθήκον απέναντι στα “αδέλφια μας, τους μετανάστες”. Περισσότερο με την ιδιότητα του αλληλέγγυου στο δράμα τους, παρά σαν κάτι που μας αφορά άμεσα και που πάνω σ’ αυτό κρίνεται ολόκληρος ο πολιτικός συσχετισμός. Οι λιγοστές δυνάμεις που αφιερώθηκαν για να αντιμετωπιστεί το ρατσιστικό παραλήρημα είναι απόδειξη για αυτή τη χαλαρή στάση.

Είναι αλήθεια ότι για να μας εμπιστευτεί ο κόσμος χρειάζονται ξεκάθαρες απαντήσεις και όχι εκθέσεις ιδεών. Όμως δεν χρειάζονται απαντήσεις επί παντός επιστητού, αλλά εκεί που κάθε φορά παίζεται το παιχνίδι. *“Το μεταναστευτικό είναι το επόμενο μεγάλο θέμα για την ελληνική κοινωνία και οι δυνάμεις της αριστεράς πρέπει, εκτός από την υποστήριξη των μεταναστών και των προσφύγων, να προωθήσουν μια συνεκτική μεταναστευτική πολιτική”* έγραψε ο Γ. Κυρίσης στην Αυγή στις 9/6. Λάθος. Το μεταναστευτικό είναι εδώ και μήνες το κυρίαρχο θέμα και η αριστερά, ως συνήθως, άργησε να το καταλάβει. Από την άλλη μεριά, πάνω στο αρνητικό αποτέλεσμα η *“Ανανεωτική πτέρυγα”* του ΣΥΝ επιχειρεί μια χαιρέκακη αυτοεπιβεβαίωση. *“Η αδυναμία να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις χιλιάδων πολιτών, που εναπόθεσαν ελπίδες στον ΣΥΝ - με αποτέλεσμα τη δημοσκοπική του άνοδο όλο τον προηγούμενο χρόνο - αδυναμία που μεταφράστηκε σε απουσία λύσεων στα κεντρικά πολιτικά προβλήματα της χώρας... Η νόθευση της ευρωπαϊκής φυσιογνωμίας του κόμματος και η στάση του στα γεγονότα του προηγούμενου Δεκέμβρη συγκροτούν το πολιτικό πλαίσιο που συνέβαλε στο αρνητικό αποτέλεσμα, αποδιρθρώνοντας την εκλογική βάση της ανανεωτικής Αριστεράς”* σημειώνει ο Στέφανος Μπαγιώργος στις 08/06/2009 στην Αυγή. *“Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν υπηρέτησε σε τούτη εδώ την εκλογική μάχη βασικά στοιχεία της πολιτικής φυσιογνωμίας που όφειλε να αναδείξει. Για παράδειγμα, δεν υπηρέτησε τον αριστερό ευρωπαϊσμό. Δεν είχε ένα σαφές στίγμα σε ό,τι αφορά άλλα πολιτικά ζητήματα, τα οποία αφορούν την εσωτερική πολιτική ζωή της χώρας”* συμπληρώνει την ίδια μέρα, (NET, Πρώτη Γραμμή) ο Φ. Κουβέλης.



Πριν μιλήσει κανείς για τη “νόθευση της φυσιγνωμίας του κόμματος”, καλά θα κάνει να θυμηθεί που ήταν το “κόμμα” πριν απολέσει τη “φυσιγνωμία” του και υπό την ηγεσία της Δαμανάκη και του Κωνσταντόπουλου. Είναι κοινή ομολογία ότι ο Συνασπισμός θα είχε σβήσει από τον πολιτικό χάρτη της χώρας, αν ακολουθούσε οποιαδήποτε άλλη κατεύθυνση πέρα από το ΣΥΡΙΖΑ. Αν την άνοιξη του 2008 ο ΣΥΡΙΖΑ βρέθηκε να εισπράττει δημοσκοπικά 18%, αυτό έγινε υπό την ηγεσία των Αλαβάνου - Τσίπρα και όχι του Κουβέλη.

Ο Συνασπισμός από τότε βρίσκεται κατηγορούμενος για “αριστερισμό” από την Ανανεωτική Πτέρυγα, ωστόσο αυτό δεν τον εμπόδισε να γίνει προς στιγμήν αποδέκτης μιας ευρύτερης λαϊκής δυσαρέσκειας. Σίγουρα η συζήτηση για το αν έγιναν λάθη εκείνη την περίοδο είναι ανοιχτή, αλλά αυτό δεν δικαιώνει σε τίποτα τις απόψεις των ανανεωτικών.

Η “ευρωπαϊκή φυσιγνωμία” και ο “αριστερός ευρωπαϊσμός” μπορεί να απασχολεί ιδιαίτερος ορισμένα στελέχη του ΣΥΝ, ωστόσο ο κόσμος που δεν ψήφισε ΣΥΡΙΖΑ δεν πήρε χαμπάρι περί αυτού. Μάλλον το αντίθετο θα έλεγε κανείς. Η άνοδος των ευρωσκεπτικιστών σε όλη την Ευρώπη, αλλά και στην Ελλάδα, θα έπρεπε σύμφωνα με αυτή την ερμηνεία να ωφελήσει τον ΣΥΡΙΖΑ και όχι να αποτελεί λόγο για την εκλογική του κάμψη. Εξίσου παράλογη είναι και η σύνδεση της στάσης του ΣΥΡΙΖΑ στα γεγονότα του Δεκέμβρη. Το ΚΚΕ που από την πρώτη στιγμή

τάχθηκε με τις δυνάμεις της ησυχίας και της τάξης, καταδικάζοντας νυχθημερόν τους “κουκουλοφόρους και τον ΣΥΡΙΖΑ” έχασε επίσης 150.000 ψηφοφόρους του παρά τις φιλότιμες προσπάθειες της Λ. Κανέλλη να βγάλει λάδι τα ΜΑΤ και την κυβέρνηση.

Στην πραγματικότητα η πτώση του ΣΥΡΙΖΑ, σε σχέση με το περιβόητο 18%, ξεκίνησε την ίδια στιγμή που το κατέγραψε. Ήδη τον Οκτώβρη και το Νοέμβρη τα δημοσκοπικά ποσοστά έδιναν κάτω από 10%, χωρίς να συντρέχουν οι λόγοι στους οποίους αναφέρεται η Ανανεωτική Πτέρυγα. Ο «Δεκέμβρης» προέκυψε σε μια ιδιαίτερη στιγμή οικονομικής και πολιτικής αστάθειας, χωρίς ο ΣΥΡΙΖΑ να τον προκαλέσει, αλλά ούτε και να τον κατευθύνει. Όλα έγιναν ερήμην του. Η εξέγερση, ενώ αρχικά έφερε έναν πανικό στα αστικά επιτελεία, στη συνέχεια έγινε η αφορμή για να αλλάξει απότομα η ατζέντα της ομαλής διαδοχής από τη ΝΔ στο ΠΑΣΟΚ. Το επείγον για το καθεστώς έγινε η αντιμετώπιση της κοινωνικής έκρηξης. Η συζήτηση για τα σκάνδαλα και τη διαφθορά που έπαιρνε μπάλα όχι μόνο τη ΝΔ, αλλά και το ΠΑΣΟΚ, έπρεπε να σταματήσει χωρίς δεύτερη κουβέντα. Σε αυτό συναίνεσαν οι πάντες. Ο «Δεκέμβρης» υπενθύμισε σε όλους τους αλαζόνες ότι δεν ζουν μόνοι τους σε αυτή τη χώρα. Ότι η εξέγερση δεν είναι μια υπόθεση του παρελθόντος. Αυτό τους ένωσε ξανά. Σε αυτό βοήθησε όχι μόνο το ΛΑΟΣ, αλλά δυστυχώς και το ΚΚΕ. Η κριτική των “ανανεωτικών” για το Δεκέμβρη συμπυκνώνεται στο εξής απλό: *Ο ΣΥΡΙΖΑ έπρεπε να ταχθεί με τις δυνάμεις της ησυχίας, της τάξης και της ασφάλειας.* Όμως, ακόμα και έτσι, δεν θα έσωζε τα ποσοστά του. Η λαϊκή δυσαρέσκεια κατευθύνθηκε, έστω προς στιγμήν, στο ΣΥΡΙΖΑ ψάχνοντας μια διέξοδο αριστερά. Η ήττα του



Δεκέμβρη, έφερε την απογοήτευση και την ηττοπάθεια και σε έναν βαθμό τη σύγχυση στον κόσμο που κινήθηκε προς την αριστερά. Σύγχυση που σχετίζεται με βαθύτερες αδυναμίες και ανεπάρκειες, τόσο του κινήματος, όσο και της αριστεράς. Αδυναμίες που φυσικά κουβαλάει ο ΣΥΡΙΖΑ και η αριστερά του ΣΥΝ. Όμως τουλάχιστον αυτή η πτέρυγα δεν παραδόθηκε στις κραυγές της αντίδρασης, όπως επιδίωξε και συνεχίζει να επιδιώκει η ανανεωτική πτέρυγα. Η διάσωση της αριστεράς δεν θα έλθει πηγαίνοντας με το ρεύμα, ούτε προσκυνώντας την αστική αντίδραση.

Το μαύρο μέτωπο της αντίδρασης...

Όπως και να 'χει, η αριστερά φάνηκε λίγη και ανέτοιμη για τον «Δεκέμβρη». Έτσι, χρεώνεται θέλοντας και μη την υποχώρηση. Υποχώρηση του κινήματος σημαίνει αντεπίθεση της αντίδρασης, κάτι που μετά τις εκλογές γίνεται ολοφάνερο ακόμα και στον πιο αισιόδοξο, που πίστευε ότι «ο Δεκέμβρης συνεχίζεται». Το έδαφος πάνω στο οποίο αποκαθίσταται, έστω και προσωρινά, η αστική πολιτική ισορροπία είναι ο ρατσισμός και η ξενοφοβία. Αυτό όμως γίνεται εδώ και 3-4 μήνες και η αριστερά έκανε ότι δεν το έβλεπε. Ενώ στα ΜΜΕ οι Αυτιάδοπαυλόπουλοι έσκουζαν από το πρωί μέχρι το βράδυ για την «εγκληματικότητα των λαθρομεταναστών», η αριστερά μιλάγε για το «σύμφωνο σταθερότητας» και τις «ανάγκες των πολλών». Η απάντηση στη συγκεκριμένη αντεπίθεση της αντίδρασης και την τρομοκρατία των παρακρατικών συμμοριών ήταν αδιάφορα σφυρίγματα σαν να μην μας αφορά. Ο

κόσμος της αριστεράς έμεινε μόνος του να ακούει τα ουρλιαχτά των ρατσιστών χωρίς αντίλογο. Το ίδιο είχε ξαναγίνει με το εθνικιστικό παραλήρημα το '92 για τη Μακεδονία και με την τρομολαγνεία της περιόδου 2002-2004.

Η έλλειψη άμυνας και η ιδεολογική επιθετικότητα (χωρίς αντίσταση) της αντίδρασης οδηγεί με ακρίβεια στην αποσυσπείρωση των γραμμών μας. Τα δημαγωγικά επιχειρήματα των ρατσιστών βρίσκουν ανοιχτά αυτιά ακόμα και στον κόσμο της αριστεράς. *“Βρε, μπας και δεν τους χωράει η χώρα; Αυτοί τα λένε συγκεκριμένα και εμείς απαντάμε με εκθέσεις ιδεών. Αυτοί πείθουν, εμάς δεν μας ακούει κανείς, δεν έχουμε μεταναστευτική πολιτική (!)”*. Λογικό δεν είναι; Όταν αποφεύγεις να μπεις στην κουβέντα, είναι σαν να παραδέχεσαι ότι δεν έχεις τι να πεις. Η αριστερά, αντί να βαρέσει συναγερμό, νόμιζε (και το ΚΚΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ) ότι έχανε από τους Οικολόγους. Τελευταία στιγμή όλη η προσπάθεια έπεσε στο οικολογικό. *“Μα, εμείς είμαστε πιο οικολόγοι από τους γιαλαντζί οικολόγους”*. Εντελώς λάθος προσανατολισμός. Η αριστερά έψαχνε τους Οικολόγους, την ώρα που ο ρατσισμός έπαιζε μπάλα μόνος του. Στις 9 Μάη η κινητοποίηση των φασιστών στην Ομόνοια έμεινε ξανά αναπάντητη. Ελάχιστες δυνάμεις από τη ΔΕΑ, τη ΥΡΕ και το Δίκτυο βρέθηκαν απροετοίμαστες να αντιμετωπίσουν τους ροπαλοφόρους της “χρυσ αυγής”, που μαζί με τα ΜΑΤ επιτέθηκαν κατά των λιγοστών συντρόφων μας.

Οι φασίστες βλέποντας ότι μπορούν να σταθούν στο δρόμο, έστω και με τη συνδρομή των ΜΑΤ, έχουν αποθρασυνθεί εντελώς. Τα ΜΜΕ τους παρουσιάζουν σαν τους έλληνες πολίτες, που έχουν



πάρει το νόμο στα χέρια τους. Η κυβέρνηση, δήθεν για να τους συγκρατήσει, αναλαμβάνει δράση. Και ολόκληρος ο επίσημος πολιτικός κόσμος είναι κατευχαριστημένος που οι “αγανακτισμένοι πολίτες” (βλ. Αυτιάς 12/6) από τα κανάλια μάς εξηγούν ότι “τα ταμεία δεν έχουν χρήματα, γιατί νοσηλεύονται τζάμπα οι μετανάστες”. Οι αγανακτισμένες τσατσάδες το έχουν μάθει καλά το μάθημά τους. Απίστευτη συμμαχία και όμως αληθινή. Οι δήθεν αγανακτισμένοι νοικοκυραίοι σε διατεταγμένη υπηρεσία για να σώσουν τα αφεντικά τους. Βρε υποκριτές, τους ριφιφίδες των ταμείων, που τσέπωσαν αμέτρητα δις ευρώ και τα φυγάδεψαν με off shore εταιρείες στο εξωτερικό, τους ξεχάσατε; Ρε τσαρλατάνοι ρατσιστές, δεν κόβετε την πλακίτσα; Οι “αγανακτισμένοι πατριώτες” δεν είναι τίποτα περισσότερο από λακέδες των αφεντικών και των πολιτικών τους υπαλλήλων.

...να συντριφτεί τώρα

Επιτέλους η αριστερά πρέπει να το καταλάβει. Ο ρατσισμός, που εκδηλώνεται ανοιχτά αυτές τις μέρες, δεν είναι μια στρεβλή αντίδραση στην ζοφερή πραγματικότητα. Είναι οργανωμένο και προσχεδιασμένο σχέδιο της αστικής αντίδρασης και πάνω σε αυτό χτίζει εκ νέου την ηγεμονία της. Γι’ αυτό και πρέπει να ηττηθεί παντού. Στην προπαγάνδα, στα επιχειρήματα, στους χώρους δουλειάς, στις πλατείες και τους δρόμους. Η αριστερά μπορεί να δώσει ένα μάθημα στο κατακάθι, που θέλει να επιβάλει καθεστώς απαρτχάιντ με καθαρές ζώνες και στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Είναι ντροπή και αίσχος να ανεχόμαστε τη ρατσιστική λαίλαπα στους δρόμους της Αθήνας. Ένα αντιρατσιστικό μέτωπο πρέπει να χτιστεί τώρα. Όχι απλά για να συμπαρασταθούμε στους μετανάστες. Όχι γιατί παραμένουμε άνθρωποι, απέναντι στους κολασμένους. Αλλά γιατί δεν ανεχόμαστε μια ρατσιστική κοινωνία μέσα στα πόδια μας. Γιατί οι κου κλουξ κλαν και το απαρτχάιντ μάς προκαλούν αηδία. Γιατί δεν θέλουμε να ξαναδούμε τη δεκαετία του '30 σε επανάληψη. Γιατί δεν ανεχόμαστε τους ταγματασφαλίτες και τους Χίτες να κάνουν κουμάντο στη χώρα. Επιτέλους, ας κατέβει η αριστερά και όλος ο κόσμος της ελευθερίας στο δρόμο και θα δούμε τότε όλα αυτά τα θρασύδειλα ανθρωποειδή που θα πάνε να χωθούνε.



ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

Βρισκόμαστε σε μια μεταβατική περίοδο και στο άνοιγμα μια νέας εποχής για την ταξική πάλη, τις αντοχές του συστήματος, την αριστερά και τον αγώνα για τον σοσιαλισμό. Όχι μόνο η εξέγερση του Δεκέμβρη, αλλά και βίαια γεγονότα που συμβαίνουν σε όλο τον πλανήτη σε συνδυασμό με την είσοδο του παγκόσμιου καπιταλισμού σε ένα μακρύ κύμα ύφεσης, θα σημάνουν το τέλος του πολιτικού συστήματος, αλλά και της αριστεράς, όπως την ξέραμε μέχρι σήμερα. Το κίνημα χρειάζεται μια νέα αριστερά, κατά τη γνώμη μας αντίστοιχη στην εποχή όπου ζούμε. Ικανή να προκαλεί επαναστατικά γεγονότα και όχι μόνο να εμπνέεται από αυτά της προηγούμενης εποχής. Μια αριστερά τέτοια θα προκύψει, όμως, μέσα από μαζικές διεργασίες, από εκείνο το τμήμα της που θα μπορέσει να υπερβεί τον εαυτό του, να δώσει χώρο στο νέο κόσμο που κάνει την εμφάνισή του μέσα από τους αγώνες της τελευταίας περιόδου, που θέλει να συγκρουστεί με το καθεστώς και με τις δυνάμεις που το στηρίζουν, ακόμα κι αν αυτές περιφέρονται με το σφυροδρέπανο στη σημαία τους. Μια αριστερά που όχι μόνο

δεν θα καταδικάζει, αλλά θα στηρίζει ενεργητικά χωρίς να κάνει βήμα τους αγώνες του νέου προλεταριάτου, της νεολαίας και των πιο καταπιεσμένων και περιθωριοποιημένων κομματιών της κοινωνίας, όπως οι μετανάστες. Μια αριστερά που δεν θα υποχωρεί στην τηλεοπτική τρομοκρατία των ΜΜΕ και των γκεμπελίσκων των δελτίων των 8, φοβούμενη ότι έτσι θα χάσει τις ψήφους των νοικοκυραίων και όσων τα κάνουν πάνω τους από το φόβο. Μια αριστερά ανοιχτή πολιτικά σε όλα τα ρεύματα και τις ιδέες του κινήματος, αλλά πάνω απ' όλα έτοιμη να ανοίξει ξανά τη συζήτηση για τους δρόμους που οδηγούν στην άλλη κοινωνία, χωρίς να επαναλάβει τον κακό της εαυτό μόλις παρουσιαστεί η ευκαιρία.

ΠΟΙΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ:

Η Κολεκτίβα Κόκκινη Ορχήστρα είναι εθελοντική ένωση αγωνιστών, ανάλυσης, προβληματισμού και παρέμβασης, στην ταξική και πολιτική πάλη, πάντα από την πλευρά των καταπιεσμένων, της εργατικής τάξης, της νεολαίας και της αριστεράς. Αποτελείται από αγωνιστές που στο παρελθόν βρέθηκαν στις γραμμές της “Εργατικής Εξουσίας”, αλλά και άλλους από διαφορετικές αφετηρίες και διαδρομές.

Δεν είμαστε πολιτικό κόμμα, ούτε καν το έμβρυό του. Παρόλο που αναφερόμαστε στον επαναστατικό μαρξισμό, θεωρούμε ότι αυτό είναι και πρέπει να είναι υπόθεση χιλιάδων ή και εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων και όχι ολιγομελών ομάδων που έχουν αυτοανακηρυχθεί όχι μόνο σε κόμματα της εργατικής τάξης και της



επανάστασης, αλλά και σε μοναδικούς κληρονόμους της μαρξιστικής παράδοσης. Η αντιπαράθεση με το αστικό κράτος και τους μηχανισμούς του απαιτούν σοβαρές και αναγνωρίσιμες δυνάμεις, τέτοιες που να μπορούν να αντεπεξέλθουν στο πραγματικό μέγεθος της αντιπαράθεσης. Οποιαδήποτε πτέρυγα του κινήματος εκπροσωπεί κάποιος, θα πρέπει πρώτα απ' όλα να αναλογισθεί τα μεγέθη και την έκταση της ταξικής αναμέτρησης. Με αυτή την έννοια, η Κόκκινη Ορχήστρα είναι απλώς μια δικτύωση αγωνιστών που δρουν σε όλο το μήκος της αριστεράς και του κινήματος, χωρίς να αδιαφορούν και να υποτιμούν κανένα μέτωπο, αφιερώνοντας τη σκέψη τους και τις δυνάμεις τους εκεί όπου σήμερα παίζεται κάτι και διαμορφώνει συσχετισμό, άσχετα αν αυτό είναι οι κάλπες και η αγωνιώδης προσπάθεια των καπιταλιστών να έχουν τον πολιτικό εκπρόσωπο που επιθυμούν ή τα οδοφράγματα και οι συγκρούσεις του Δεκέμβρη.

ΠΟΙΟΙ ΜΑΣ ΕΜΠΝΕΟΥΝ

Η Κολεκτίβα εμπνέεται από τους μεγάλους επαναστατικούς αγώνες, τη Γαλλική Επανάσταση, την Κομμούνα του Παρισιού, τον Οκτώβρη του 1917, το Σπάρτακο, την Ισπανική Επανάσταση, τον Μάη του '68, την ιντιφάντα του παλαιστινιακού λαού, τον κόκκινο Δεκέμβρη της Αθήνας, τις μεταπολεμικές επαναστάσεις και εξεγέρσεις ενάντια στους καπιταλιστές και τους γραφειοκράτες σε ανατολή και δύση, όπως και από κάθε άλλο μικρό αγώνα, κρίκο στην αλυσίδα του αγώνα του παγκόσμιου προλεταριάτου για την

κοινωνική απελευθέρωση, την καταστροφή του καπιταλιστικού ιμπεριαλιστικού συστήματος, για την εργατική εξουσία, τον κομμουνισμό και την αταξική κοινωνία.

Οι γιακωβίνοι, οι λέσχες των πρώιμων κομμουνιστών (Μπαμπεφ, Μπλανκί), ο Μαρξ, ο Ένγκελς και οι σύντροφοί τους, οι διεθνιστές επαναστάτες, όπως ο Φρανς Μέρινγκ, η Ρόζα και ο Λήμπνεχτ, οι μπολσεβίκοι της Ρώσικης Επανάστασης, ο Λένιν και ο Τρότσκι, ο Ντουρούτι, ο Πουλιόπουλος και ο Βιτσιώρης, ο Άρης Βελουχιώτης, ο Τσε Γκεβέρα και άλλοι σύγχρονοι αγωνιστές επαναστάτες αποτελούν, χωρίς εμμονές και άκριτους μιμητισμούς, σημεία όχι μόνο ιδεολογικής και πολιτικής αναφοράς αλλά και αγωνιστικής αδιαλλαξίας στον αγώνα ενάντια στο κεφάλαιο και το αστικό κράτος.

ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ:

Θεωρούμε ότι δεν μπορεί να ανοίξει κανένας δρόμος στη σοσιαλιστική ανοικοδόμηση της κοινωνίας χωρίς τη **σοσιαλιστική επανάσταση**. Η σοσιαλιστική προοπτική δεν μπορεί να είναι το προϊόν ενός ιστορικού συμβιβασμού του προλεταριάτου με την αστική τάξη. Ούτε θα προέλθει μετά από μια αναμενόμενη οικειοθελή απόσυρση του γερασμένου και παρακμιακού καπιταλισμού. Ακόμα κι αν αφήσουμε μια στο δισεκατομμύριο να συμβεί κάτι τέτοιο μετά από 1.000 χρόνια, σήμερα δεν υπάρχει καμία ένδειξη που να μας οδηγεί σε ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Η ιστορική εμπειρία, αλλά και η επιστημονική μελέτη των δυναμικών της κοινωνικής εξέλιξης, δεν μας αφήνουν κανένα περιθώριο να



πιστεύουμε ότι μια σειρά μεταρρυθμίσεων θα μας οδηγήσουν βαθμιαία στην άλλη κοινωνία και ότι η αστική αντίδραση θα παραδοθεί χωρίς μια σκληρή και βίαιη αναμέτρηση. Με αυτή την έννοια, είμαστε με τον επαναστατικό και όχι με τον κοινοβουλευτικό «δημοκρατικό» δρόμο για το σοσιαλισμό.

Η επανάσταση, ακόμα κι αν είναι μια διαδικασία με επιθέσεις και υποχωρήσεις στη διάρκεια μιας επαναστατικής κατάστασης, δεν μπορεί να ολοκληρωθεί χωρίς την **εξέγερση** και τη βίαιη ανατροπή του πολιτικού καθεστώτος και την κατάληψη της εξουσίας από το επαναστατικό προλεταριάτο. Καμία εξέγερση δεν μπορεί να φτάσει στην κατάληψη της εξουσίας χωρίς να βρίσκεται στην πρωτοπορία της ένα αποφασισμένο πολιτικό επιτελείο - κόμμα- που έχει συνείδηση του σκοπού του, δηλαδή με τι θα αντικαταστήσει το καταλυμένο αστικό κράτος και ποια θα είναι τα άμεσα μέτρα που θα πάρει εκπροσωπώντας πλέον τη σοσιαλιστική τάξη. Το κόμμα αυτό έχει μία και μόνο ονομασία: **Επαναστατικό κόμμα της προλεταριακής πρωτοπορίας.**

Καμία σοσιαλιστική ανοικοδόμηση δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς την επέκταση της επανάστασης σε παγκόσμια κλίμακα, μακριά και πέρα από κάθε είδους αυταπάτη περί εθνικής ανάπτυξης και σοσιαλισμού σε μία χώρα. Επομένως, το πρόγραμμα της σοσιαλιστικής επανάστασης σε μια χώρα δεν μπορεί παρά να είναι συνδεδεμένο με το πρόγραμμα της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης και ένα τέτοιο πρόγραμμα

μπορεί να το έχει μόνο ένα κόμμα που οργανώνεται σε διεθνή κλίμακα.

Δεν σημαίνει όμως ότι αρνούμαστε τον αγώνα για μεταρρυθμίσεις εντός συστήματος και θεσμών, που θα διαμορφώνουν έναν ευνοϊκότερο ταξικό συσχετισμό και καλύτερες συνθήκες διαβίωσης για την εργατική τάξη και κάθε άλλο στρώμα ή τμήμα της κοινωνίας, που για οποιοδήποτε λόγο εναντιώνεται σε κάθε είδους καταπίεση από τη μεριά της κοινωνικής και πολιτικής εξουσίας. Η ενεργητική συμμετοχή σε αυτούς τους αγώνες εκτός των άλλων αποτελεί και το καλύτερο σχολείο ταξικής και πολιτικής συνειδητοποίησης όσων συμμετέχουν και σε τελευταία ανάλυση μια ακόμα πρόβα για την αποφασιστική αναμέτρηση. Καμιά «μεγάλη νύχτα» και καμιά κατάληψη της εξουσία δεν θα έλθει από ανθρώπους και πολιτικούς σχηματισμούς που ζουν στην πολιτική απομόνωση και στην νοσταλγία του ένδοξου παρελθόντος, που δεν έχουν περάσει τα όρια της αστικής νομιμότητας και δεν συμμετέχουν στους πραγματικούς αγώνες, από τον πιο θεσμικό που είναι ο κοινοβουλευτικός αγώνας, μια ειρηνική συγκέντρωση, η υπεράσπιση των αστικών και πολιτικών δικαιωμάτων όταν αυτά αμφισβητούνται από το αστικό κράτος και μια οικονομική απεργία, μέχρι τον πιο εξωθεσμικό, όπως άγριες απεργίες, οδοφράγματα και συγκρούσεις με την αστυνομία, καταλήψεις δημοσίων κτιρίων. Η διαφορά με τους συντρόφους που επιμένουν δογματικά σε ένα θεσμικό-δημοκρατικό δρόμο δεν βρίσκεται στην άρνηση συμμετοχής σε αγώνες εντός συστήματος, αλλά στο ότι η νέα κοινωνία δεν προκύπτει μέσα από μια βαθμιαία και μακρόσυρτη διαδικασία μεταρρυθμίσεων, αλλά από μια επαναστατική τομή,



δηλαδή από την καταστροφή του βασικού υπερασπιστή των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής - του αστικού κράτους.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΚΟΛΕΚΤΙΒΑΣ

Είμαστε ένα δίκτυο ανοιχτό σε αγωνιστές που συμμετέχουν σε οποιαδήποτε άλλη πολιτική κίνηση, οργάνωση ή κόμμα και δεν θεωρούμε ανταγωνιστική οποιαδήποτε τέτοια σχέση, ακριβώς γιατί δεν αντιλαμβανόμαστε τον εαυτό μας σε μια ανταγωνιστική σχέση με την υπάρχουσα αριστερά. Αντίθετα, μπορεί να προκρίνουμε τη συμμετοχή και την ενίσχυση σχηματισμών που θεωρούμε ότι έχουν μια αποφασιστική θετική συνεισφορά για το κίνημα και την αριστερά, πάντα σε αντίθετη σχέση με τις βασικές επιλογές της αστικής τάξης και των μηχανισμών της. Η λειτουργία της Κολεκτίβας είναι τέτοια που επιτρέπει τη συμμετοχή όλων όσοι πιστεύουν στην κοινή δράση, πέρα από οργανωτικούς φετιχισμούς, μικροπαρέες και άλλου είδους συμφέροντα. Αυτό δεν σημαίνει ότι συγκροτείται γύρω από μια χαλαρή ιδεολογικοπολιτική συμφωνία. Απλώς, δεν πιστεύουμε ότι αρκεί μια τέτοια συμφωνία για να φτιαχτεί ακόμα ένα «κόμμα».

Πάνω σε αυτή τη βάση όσοι και όσες μετέχουμε στην Κολεκτίβα, δεν επιδιώκουν να καλύψουμε μέσα από αυτό το οργανωτικό σχήμα όλες τις ανάγκες μας, γνωρίζοντας έτσι κι αλλιώς ότι το εύρος της ταξικής και πολιτικής αναμέτρησης είναι τόσο μεγάλο που δεν μπορεί να το καλύψει κανένας από τους

σημερινούς πολιτικούς σχηματισμούς. Ακριβώς γι' αυτό το λόγο συμμετέχουμε σε πολιτικές κινήσεις, θεματικές και άλλες συλλογικότητες, που είναι υπαρκτές στο πολιτικό εποικοδόμημα και το κίνημα και συσπειρώνουν το ενεργό πολιτικό δυναμικό από τη μεριά της αριστεράς και του κινήματος. Με τη συμμετοχή μας αυτή, συμμετέχουμε στο τρέχον κίνημα, ενώ ταυτόχρονα μπορούμε να επεξεργαστούμε από κοινού με αυτούς τους αγωνιστές τις προοπτικές και το μέλλον του κινήματος και της αριστεράς, βάζοντας σε τελευταία ανάλυση σε ανοιχτή δοκιμασία και τις δικές μας απόψεις, ακόμα κι αν αυτές είναι μειοψηφικές.

Κόκκινη Ορχήστρα

Ελευθερία

«οργάνω αλληλεγγύη και παράλληλα π.

για να διεκδικηθεί

και την πραγματική ελευθερία»





Η παρουσίαση του τεύχους Νο 1 του *Revol* στη Θεσσαλονίκη θα γίνει:

- ❖ Την Τετάρτη 1 Ιούλη στις 8.30 μμ στα γραφεία του ΣΥΡΙΖΑ Νεάπολης (Βενιζέλου 35 Νεάπολη, Στάση Ρουμάνικα, λεωφορεία 57 & 64)
- ❖ Τη Δευτέρα 6 Ιούλη στις 8μμ στα γραφεία του ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ περιοχή ΚΑΜΑΡΑ, στο κέντρο της Θεσσαλονίκης (Καμβουνίων 9, στον πρώτο όροφο).

Για το διάστημα του καλοκαιριού κάποιες ανοιχτές βδομαδιάτικες συνεδριάσεις δεν θα πραγματοποιηθούν. Γενικά, θα μαζευόμαστε τις Δευτέρες στις 8μμ. στα κεντρικά γραφεία του ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ, στο κέντρο της Θεσσαλονίκης (Καμβουνίων 9, στον πρώτο όροφο).

Με την Κόκκινη Ορχήστρα στη Θεσσαλονίκη μπορείτε καθημερινά να επικοινωνήσετε στα τηλέφωνα: 2310 – 968 184 & 6984 188586

